

От автора на "Пирофобия"

ДЖАК ЛАНС
ЗОНА

ДЖАК ЛАНС ЗОНА

Превод: Теменужка Тулева

chitanka.info

Полет 582 на Оушън Еърлейз излита от летище LAX в Лос Анджелис, в посока Сидни, Австралия. И пътниците, и екипажът се подготвят за четиринайсетчасов полет — между тях младшата стюардеса Шарлийн Тийър и главният стюард Арън Дрейк, които отскоро са в любовна връзка.

Внезапно комуникационната и навигационната система в кабината започват да показват неизправности: началото на поредица от необясними и ужасяващи събития, които ще погълнат пътниците.

Боингът 747–400 е попаднал в странни въздушни течения, обитавани от злонамерено присъствие — присъствие, което е поело контрол над самолета. А Шарлийн е вероятно единствената, която разбира истинската същност на заплахата...

Холандският автор на съспенс Джак Ланс е публикувал в родината си няколко романа бестселъри и сборници с разкази. Книгите му са издадени на няколко езика и се разпространяват в цял свят. Негови творби са адаптирани за филмови и театрални продукции.

Джак започва кариерата си като журналист. Работил е за някои от най-популярните списания в Холандия, главно като автор на материали за свръхестествени и паранормални явления. Наричат го „Холандския Стивън Кинг“.

*Беше нощ. Приземяваше се полет 747.
Радиомълчание. Никакви признаци на
живот. Нищо.
Бяхме странници в нощта.
Странници в нощта.
Пътуващи заникъде.*

Саксън
747 (Странници в
нощта)

На Рина.

*Тази книга бе едно дълго пътуване, но ти беше с мен
във всяка стъпка по пътя, навсякъде, без значение колко
далечно или колко мрачно бе това пътуване.*

*Благодаря на Йън Кочрът, капитан на Боинг 777 за
„Емирейтс Еърлайнс“ в Дубай (Обединени арабски
емирства). Йън ми изпращаше бележките си по ръкописа ми
от всеки край на света: Холандия, Дубай, Банкок, Хонконг,
Маями и Ню Йорк.*

Джак Ланс

ПРОЛОГ

В един смахнат ден през март, когато първите цветя започваха да напъпват, всичко се промени. Тя се прибираще към къщи в три часа следобед, след бейзболната среща на отбора на приятеля ѝ Рос. Пред дома ѝ бяха паркирани две патрулни коли — една в алеята и една на тротоара. Лоши новини, помисли си, щом ги видя. Това можеше да означава единствено лоши новини.

Влезе вътре и дочу говор от хола. Баща ѝ, седнал в своя голям зелен фотьойл, бе наведен напред, скрил лицето си в ръце. Двама униформени полицаи стояха прави до него, а облечен в сив раиран костюм мъж тихо му говореше, с длани, допрени като за молитва.

Баща ѝ отпусна ръцете си и погледна през рамото на мъжа. Зачервените му очи срещнаха нейните. Той протегна ръка към нея.

— Шарлийн — промълви. — Ела тук.

Тя колебливо мина между мъжете и застана по-близо до баща си — Дийн Тийър. Той винаги изглеждаше толкова силен, но сега явно нещо го бе пречупило. Когато приближи, полицаите и мъжът в сивия костюм отстъпиха встрани, за да ѝ направят място.

— Какво става? — прошепна Шарлийн.

Имаше странното чувство, че знае отговора, но просто не можеше да повярва. Надяваше се, че това е някакъв кошмар, че е ужасен сън, от който скоро ще се събуди.

Баща ѝ я прегърна. Тя усети сълзите му по бузата си.

— Предпочитате ли да излезем навън, господине? — попита човекът в костюма.

Дийн поклати глава.

— Не. Не е необходимо. Мога да се справя... — Той хвърли пълен с отчаяние поглед към Шарлийн: — Те са тук... заради... майка ти.

Именно от това се страхуваше най-много тя — че вместо майка ѝ, тук беше полицията.

— Станала е катастрофа — продължи тихо Дийн. — Много тежко произшествие... А майка ти... тя дори не трябваше да е на

смяна днес. Заместваше друг член на екипажа. Ако тя не... — Той преглътна и обърна лице.

Шарлийн не можеше да каже нищо. Просто стоеше там, чуваше думите, които обаче не достигаха до съзнанието ѝ. Искаше баща ѝ да спре да говори. Искаше да вземе думите си назад, да каже, че не е така, че това е било някаква ужасна грешка.

Той я погледна, светлите му очи бяха пълни със сълзи.

— Излетяла е за Финикс тази сутрин — промълви. — Но нещо се е объркало. Все още не знаем какво точно се е случило. Повреда в двигателите, може би. Самолетът се е разбил точно преди едно от предградията на Финикс. Избухнал е пожар... Няма оцелели. Любимата ми Клаудия... майка ти... Тя...

Дийн не успя да довърши изречението. Гласът му секна, той зарови лице в ръцете си и заплака.

Шарлийн бе замръзнала. Имаше чувството, че са я хвърлили в ледена вода. Трепереше, взираше се в баща си и плачеше неудържимо. Униформените служители и човекът в костюма я гледаха с очи, пълни с тъга и съчувствие. Тя бе само на петнайсет години и нямаше никаква представа как да се справи с това.

Изтича нагоре по стълбите, скри се в спалнята си и заключи след себе си. Не можеше да се каже колко време остана там, вперила стъклени очи в нищото, докато тялото ѝ започна да се тресе сякаш от епилептичен припадък.

Чак тогава водопадът от сълзи се отприщи и тя плака неудържимо чак до сутринта.

Няколко роднини бяха дошли при баща ѝ. Последното нещо, което Шарлийн искаше да чуе, бе колко много съжаляват всички. Искаше само едно — майка ѝ да се прибере у дома от летището с червената си „Тойота Камри LE“, която винаги караше.

Шарлийн не можеше да приеме мисълта, че майка ѝ никога повече няма да си дойде вкъщи. Това щеше да бъде кошмар. Кога най-накрая щеше да се събуди?

Каза на баща си как се чувства. Той сложи ръка върху главата си и продължи да се взира в далечината с кух и празен, лишен от емоция поглед.

Беше един откачен ден през март, когато първите цветя започваха да напъпват.

I

18:32 Ч. — 02:36 Ч.

1

ШАРЛИЙН И АРЪН

Вълна от паника заля бялото бунгало, номер 94 на Холанд авеню, разположено на около два километра от плажа.

Ако не бе точно паника, беше нещо доста близко до нея. Шарлийн Тийър, само по бели прашки и сребърно синджирче със златен кръст около тънкото си вратле, търсеше гримове си. Дрехите бяха все още в сушилнята и униформата ѝ бе смачкана. Но ако до петнайсет минути не бяха в колата, нямаше да стигнат навреме до летището.

Арън Дрейк, вече облечен в униформата на старши стюард, затвори капака на куфара си. Поклати глава, щом погледна към отворения куфар на Шарлийн и дъската за гладене, приготвена да бъдат изгладени набързо униформените ѝ риза и панталон. Останалите дрехи щеше да глади след пристигането си в Сидни, а гримове можеше да си купи на летището.

Този следобед на плажа те напълно бяха забравили за времето, като всички отскоро влюбени. Телефонно обаждане от един познат беше прекъснало любовните ласки и ги бе върнало към реалността. Втурнаха се обратно към бунгалото, пъкнаха се под душа за няколко минути, после той се облече за секунди и бе готов да тръгне. Тя, обаче, все още се мотаеше наоколо по бельо.

— Мислех, че ме хареса заради чара и стройното ми тяло — извика той, като внимателно гладеше панталона ѝ. — Но ти само ме използваш като прислужница.

— Прислужниците са важни хора — забеляза тя с глас, примесен с лека нервност. Наведе се към сушилнята и я изключи, въпреки че програмата не бе завършила. Хвърли влажните си дрехи в кош за пране и добави: — За разлика от много други жени, мога да оценя мъж, който не бяга от домакинската работа.

— Да, добре — промърмори Арън. — Само за това ли ставам? За нищо друго?

Шарлийн отметна златистите си коси и с привлекателна усмивка съблазнително показва гърдите си с форма на ябълки.

— Хайде, сега. Не е наистина толкова зле, нали?

Очите му светнаха.

— По дяволите, иска ми се да имахме повече време — въздъхна той.

— Мъже — засмя се тя, като поклати глава. — Всички мислите само за едно. Забрави ли плажа вече? Мястото зад камъка?

— Това беше преди цяла вечност.

— Беше само преди няколко часа — възрази тя. — Просто изчакай, докато пристигнем в Сидни. Надявам се да не си планирал да прекарваме времето си там, като гоним някакви си кенгура.

— Не, няма. Те са сладки, но аз съм привързан към нещо далеч по-сладко.

— Добре. Сега се връщам на работа. Само да знаеш, че няма да получиш нещо за нищо.

Той въздъхна.

— Пристигнем ли в Австралия, ще те напъхам в торбичката на някое кенгуру.

Шарлийн скри усмивката си.

— Е, стига и ти да се пъхнеш заедно с мен. Мисля, че нещата могат да станат доста уютни.

През последните седмици Арън беше открил много нови страни от характера на Шарлийн. Нейната практичност, или по-скоро липсата ѝ на практичност, се проявяваше внезапно. Но това беше без значение. Точно тази нейна непредвидимост бе една от причините да е толкова влюбен в нея. Това, както и външността ѝ. Всичко в нея му действаше неустойимо, от падащата на вълни копринена коса, спускаща се под кръста и скриваща сексапилното ѝ дупе, до дългите ѝ съвършено оформени крака. Но и това нямаше чак толкова значение.

И двамата работеха за „Оушънс Еървейз“, със седалище в Лос Анджелис. Той се беше издигнал до старши стюард, а тя до помощник главен стюард. За съжаление графиците им не съвпадаха в едни и същи полети толкова често, колкото им се искаше. През последните шест месеца той бе опитвал всичко, за да го забележи тя, когато беше наблизо до него. И най-накрая, след полет до Токио преди девет седмици, той, меко казано, успя да постигне целта си.

Оттогава те бяха заедно ту при него, ту при нея. Снощната вечер приключи в нейното бунгало. Следващата щяха да споделят в Сидни, на хиляди километри от Лос Анджелис.

Но най-напред трябваше да пригответи униформата си.

Шарлийн не успяваше да се концентрира. Мислите ѝ скачаха безразборно като подплашени зайчета. Тя се загледа в малкия си, почти празен куфар Самсонайт. После се обърна и грабна четката и пастата за зъби, дневния си крем за лице Хелена Рубинщайн и няколко други бурканчета и бутилки от рафта под огледалото в банята. Всичко това хвърли в тоалетната си чантичка.

— Какво още? — промърмори на себе си и се огледа.

— Какво каза? — обади се от спалнята Арън.

Шарлийн се намръщи. Обикновено изключително подредена, тази вечер не можеше да запомни нищо.

Арън изключи ютията.

— Униформата ти е готова — извика той.

Шарлийн влезе в спалнята и повдигна изненадано вежди.

— Ти си страхотен!

— Колко време още ти трябва? — попита той.

— Пет минути. Ти върви и запали колата. Идвам след малко.

Той кимна и взе ключовете за колата.

След като облече униформата си, тя напъха краката си в изрязаните си обувки. Единственото, което оставаше, бе да избере от гардероба си подходящи тоалети за свободното време сред природата. Беше убедена, че все още не е взела всичко необходимо. Най-малкото, че ще се налага в движение да се пудри и да си слага червило по пътя към летището. Всичко, което трябваше да направи сега, бе една бърза последна обиколка на къщата, за да се увери, че всички уреди са изключени, да подреди малко в кухнята и след това да заключи входната врата след себе си.

Макар и приглушено, но все пак достатъчно ясно, чу мелодията на „Любовта е във въздуха“ от мобилния си телефон в чантата ѝ в хола. Беше я изтеглила след онази специална нощ с Арън в Токио Гранд Хотел.

Шарлийн се завъртя на пети и усети как токът на дясната ѝ обувка се счупи.

По дяволите, само това липсваше!

В този миг тя изгуби интерес към звънящия телефон. Този, който я търсеше, той или тя, ще трябва да почака.

В това време мелодията спря и тя свали обувката със счупения ток. Стоеше втренчена и замислена. Кой чифт обувки трябваше да обуе сега? Тя не бе от онези жени, които имаха цял килер, пълен с обувки. Изрязани, с високи токчета или боти представляваха твърде малък интерес за нея. За изненада на малкото си приятелки, които някога е имала, тя притежаваше само няколко чифта обувки, съхранявани в тясно таванско помещение, разположено над стаята за гости.

Шарлийн въздъхна, свали и другата си обувка и влезе с боси крака в стаята за гости.

В малкото килерче, което шеговито наричаше „личния си архив“, както винаги, цареше пълна бъркотия. Кутии, папки, дрехи, които вече не носеше, дреболийки от всякакъв вид — всичко това представляваше планина от хаотични остатъци. Тъй като нямаше друг избор, а и не оставаше никакво време, тя се наведе в неосветеното пространство и повече с отчаяние, отколкото със смелост, заопипва, търсейки друг чифт обувки. Премести някои неща настрана, като проклинаше на глас, когато ожулваше коляното си в някой стърчащ пирон.

„Шарлийн, какво, по дяволите, правиш?“ — смъмри сама себе си.

Трябваше да прогони Арън за момент от ума си. Той я чакаше в колата и, без съмнение, мислеше, че е почти готова. Никога нямаше да му мине през ума, че в това време тя газеше в личния си лабиринт, в който цареше пълна бъркотия.

Накрая я видя: кутия за бели обувки. Беше сигурна, че вътре имаше чифт изрязани дамски обувки.

„Слава богу“ — промърмори.

Притисна кутията към себе си и запълзя назад.

Изведнъж оскъдната светлина в помещението изчезна и стана тъмно като в рог.

Малката врата зад нея трябва да се бе затворила.

Шарлийн пое рязко дъх. Изби я ледена пот. Страхуваше се да се движи; просто *не можеше* да помръдне.

Тя не само не харесваше тъмнината.

Ненавиждаше я.

Арън стовари куфара си на задната седалка на синия си шевролет малибу и потегли на заден ход от алеята към улицата. Бе договорил добра сделка за колата с един от дилърите на Томи Джоунс, сам короновал се като „автомобилния цар“ на по-голямата част от Лос Анджелис. Той излезе от колата и започна да крачи нагоре-надолу по тротоара, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си. Погледна часовника си. Малко след седем без двайсет. Времето като че беше спряло. Двата часа бяха минали като един. Тяхната работа започваше от седем и петнайсет. Как е възможно, чудеше се той, след като цял ден бяха заедно, накрая да рискуват да закъснеят за работа?

„Побързай, Шарлийн“ — промърмори.

Петте минути, които бе казала, че са й необходими, отдавна бяха изтекли. Трябваше да излезе през входната врата всеки момент. Той се бореше с желанието да се върне вътре и да я измъкне от къщата. Едва ли щеше да е най-галантният ход, а и беше наясно, че това би довело само до допълнително забавяне. И се ядоса на себе си.

Горещото августовско слънце бавно се скриваше зад редицата бели бунгала на Холанд авеню, близо до Пасифик авеню и Венис Бийч. Изтри потта от челото си с дланта на дясната си ръка, като продължаваше да гледа вратата на къщата на Шарлийн.

Арън отново закрачи напред-назад. Не искаше да закъснява и да кара останалите четиринайсет членове на екипажа да ги чакат. Дори и сега нямаше да имат много време да се подготвят за полета.

Погледна часовника си още веднъж. Бяха минали десет минути, откакто бе излязъл да запали колата. Може би трябваше да провери какво става с нея в крайна сметка.

„Само да я подсетя, че трябва да побърза“ — мислеше си притеснено.

Примижал, Арън вдигна поглед към небето, където щеше да бъде по-късно тази вечер. Безсилен, той вдигна юмруците към горещите покриви на Малибу. Шарлийн все още не се бе появила. С крайчеца на окото си забеляза да приближава малък червен спортен автомобил. Колата мина покрай него, продължи по Пасифик авеню и изчезна от погледа му.

Той постоя още малко, после тръгна решително обратно към бунгалото.

„Това вече е прекалено“ — промърмори, докато влизаше вътре. Както и очакваше, тя все още не бе готова.

— Просто ме остави да се оправя — изсъска му.

Арън отстъпи крачка назад, решен да не вдига скандал. Явно повече ѝ пречеше, отколкото ѝ помагаше.

Доброто ѝ допреди малко настроение се бе изпарило.

Но той я беше виждал в подобни ситуации.

Обърна се, без да бърза, излезе навън и продължи задъхан.

Най-сетне тя беше в състояние да се движи в затвореното тъмно пространство, което изведнъж я бе обгърнало сякаш бе в гробница. Възможно най-тихо, затаила дъх, се обърна и запълзя напред. Нищо в тъмнината не изглеждаше заплашително.

Но все още не беше излязла от гроба; можеше да се случи нещо ужасно, докато не се върне обратно в светлината. За момент спря да диша, капка пот се стече надолу по бузата ѝ. Страхуваше се да не предизвика съдбата, ако се огледа, защото можеше да види нещо страшно и смразяващо кръвта.

Събра смелост и запълзя напред. Страховете я връхлетяха отново и трябваше да се бори, за да не се разкрещи за помощ.

Крещенето бе най-лошото, което можеше да направи, напомни на себе си. Не трябваше да издава звук. Трябваше да остане съвсем тиха.

Дали *те* все още дебнеха в дълбоките сенки, докато стигне до малката врата, скрила всяка частица от светлината? Дали не чакаха, за да я нападнат? Пръстите ѝ докоснаха нещо и едва не изпищя, преди да осъзнае, че това всъщност бе вратата.

Това беше. Сега веднага трябваше да се измъкне оттук. Тя пое дълбоко дъх и започна пипнешком да търси дръжката на вратата. Но не можеше да я намери. „По дяволите, да върви в ада“ — прокълна наум.

Струваше ѝ се, че непрекъснато ноктите ѝ се забиват в катранена чернилка, че нещо обхваща глезените ѝ, плъзга се по гърба ѝ, а после...

Накрая усети, че опира в хладен метал. Хвана и завъртя дръжката, вратата се отвори и тя се хвърли в ярката светлина на стаята за гости.

Но нямаше да е в пълна безопасност, докато вратата не бе плътно затворена. Ритна я с трясък.

Веднага я връхлетя друга тревога.

„Оставих обувките си вътре!“

Но след това усети кутията под лявата си мишница и почти се разплака от радост.

Вълните от паниката утихнаха, за да бъдат заменени от кисело настроение. Тя се сопна на Арън, когато той се върна в къщата, за да види какво става, но се почувства зле, когато той се обърна и тръгна обратно навън.

Шарлийн завърши опаковането и почти в 19:55 ч. вече влачеше куфара Самсонайт по пътеката, водеща от входната врата до тротоара. От двете страни на алеята, дълга пет метра, на слънцето блестеше бял чакъл — нейното виждане за поддръжка на градината. „Какво му е хубавото на занемарена зеленина — често казваше на приятелите си тя, — когато непрекъснато пътувам?“

Заклучи вратата, отиде до колата и постави куфара си до неговия на задната седалка. След това се свлече в мястото до шофьора.

— Това ти отне малко време — каза Арън, като не можа да прикрие иронията в гласа си. — Всичко наред ли е?

— Разбира се — отвърна безизразно тя. — Защо да не е наред?

Той потегли, а Шарлийн погледна назад към дома си. Имаше чувството, без да може да си обясни защо, че повече никога няма да го види. Не искаше да лети днес. Днешният ден бе започнал лошо.

„Не се предавай, укори се тя. За бога, запази самообладание.“

Покрай прозореца на колата се плъзгаха маслинови храсти и палми. Топлото августовско небе блестеше в лазурносиньо, досущ като Тихия океан.

— Ще успеем ли? — попита тя най-сетне.

— Правя всичко възможно — отвърна той дрезгаво.

Тя погледна подозрително към него.

— Ти си луд по мен, Арън, нали?

Не можеше да го обвинява, че се държеше така. Тя бе развалила настроението му, като го накара да чака и после се държа дръпнато с него.

— Не, аз трябваше да следя по-добре за времето — пое вината той.

— Трябваше да намеря друг чифт обувки на тавана — обясни тя, — но вратата се затвори зад мен. Изведнъж бях като в капан в тъмнината и въображението ми заработи, както обикновено.

Арън кимна разбиращо.

— Сега добре ли си?

— Така мисля.

Той замълча.

Шарлийн гледаше през прозореца, потънала в мислите си. Стисна кръстчето на синджирчето си, пое дълбоко дъх и бавно издиша. Това беше познат ритуал. Дишай спокойно, запази спокойствие, напомни си тя, сякаш повтаряше мантра, която в крайна сметка ще излекува раните ѝ. Но не, каза си тя за стотен път, раните ѝ никога няма да се излекуват.

В другата лента на горещия асфалт стоеше търпеливо безкрайна редица от спрели на празен ход автомобили. Отпред имаше голямо задръстване или катастрофа.

Арън отби по пътя за летището Лос Анджелис. Докато насочваше колата към служителя на паркинга, тя отвори малката си дамска чанта и затърси червилото си.

Без да иска, продължи да хвърля притеснени погледи към небето над тях. Чакаше я полет от Лос Анджелис, Калифорния, до Сидни, Австралия.

Полет 582.

2

ПИЛОТИ

Точно в 18:35 ч. Джим Никълс влезе в центъра за екипажи на „Оушънс Еървейз“ в Лос Анджелис, като напъха ризата в панталоните си. Последните месеци беше пуснал корем и униформата му беше поотесняла. По навик бе дошъл един час по-рано. За разлика от някои от колегите му, които идваха в последната минута преди започване на смяната, Джим винаги подраняваше. И днес не беше изключение.

Дори днес не беше изключение.

Джим предполагаше, че както винаги, ще е първи, но някой, който той познаваше много добре, четеше вестник, седнал в един от кафявите фотьойли. След като го забеляза, Джим забрави притесненията си и тръгна към него с протегнатата ръка.

— Мислех си, че аз съм ранното пиле — изчурулика той.

— И двамата сме, предполагам — отвърна другият.

Облечен в същата тъмносиня униформа като Джим, той стана и разтърси ръката му.

— Всичко наред ли е, Бен?

— Да, благодаря. А при теб?

Джим седна, без да отговори на въпроса.

В началото на четирийсетте, с късо подстригана тъмна коса, без нито един бял косъм, Бен Райт беше почти една глава по-висок от Джим. Фигурата му бе стройна, без грам излишна тлъстина. Днес той щеше да лети като резервен пилот, който ще поема управлението в пилотската кабина на определени интервали. Джим бе летял често с Бен, както и с Грег Хафстатър, втория пилот на този полет.

„Оушънс Еървейз“ беше по-малка компания от „Делта Еърлайнс“, където Джим бе започнал кариерата си. В „Делта“ не беше необичайно за членовете на екипажа да се срещат за първи път на даден полет. Нерядко Джим вече бе прелетял известно разстояние до дестинацията си, без да е определил дали харесва или не някой от членовете на екипажа.

В „Оушънс“ обаче Джим познаваше повечето от колегите. Той отдавна беше забелязал Бен и Грег като сериозни и надеждни професионалисти. Бен беше реалист и откровен, а Грег понякога можеше да бъде доста упорит. Но беше добра душа.

— И така, какво прави през последните няколко дни? — попита Джим.

Бен сви рамене.

— Нищо особено. Бях настинал. Трябва да съм пуснал климатика за по-дълго време — изкашля се той, сякаш да потвърди диагнозата си. — Така че си стоях у дома през повечето време и четях. А ти?

Джим спря за момент да подбере внимателно думите си.

— Работех в градината. Садих цветя... Джоди беше много доволна.

Бен го погледна развеселено, с усмивка.

— Наистина ли беше доволна?

Джим се засмя заедно с него.

— О, ти си наясно... може би ще растат върху мен някой ден.

— Ти се поддаваш на такива мисли... Е, ти си знаеш.

Джим знаеше какво има предвид Бен. Той му се беше доверил няколко месеца по-рано, което може би беше грешка. Бен не трябваше да знае всичко.

Най-малко за последните няколко часа.

Най-добре беше да запази това в себе си.

— Е, най-много мислех за това — промърмори той. — Но все още не съм взел решение. Знаем, че ще трябва да побързам. Не мога да отлагам безкрайно.

Усмивката изчезна от лицето на Бен.

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, аз съм твоят човек.

— Благодаря ти, Бен. Ще го имам предвид.

— Говоря сериозно, Джим.

Джим се усмихна и потупа колегата си по рамото.

— Повярвай ми, Бен, ако имам нужда от съвет, знам къде да го намеря.

В салона за екипажи Джим донесе полетния план от диспечера — член на наземния екипаж на летището — и седна до Бен. Започна да проверява времето и другата актуална информация за заминаването им

от летището на Лос Анджелис до пристигането им на международното летище Сидни — Кингсфорд Смит, а също така и за Канбера — алтернативното летище, намиращо се на трийсет минути от Сидни по въздуха.

Според летателния план трябваше да прелетят разстоянието за тринайсет часа и трийсет и осем минути, с теоретичен разход на гориво 147 тона. Щяха да заредят повече гориво, разбира се, в случай че по някаква причина не могат да се приземят в Сидни, и се наложи да кръжат над летището, докато получат разрешение за кацане, или да летят поне още трийсет минути до резервно летище. Допълнителното количество гориво беше задължително. Според него максималното количество на борда трябваше да е 164 тона. По-късно в пилотската кабина Джим щеше да коригира промените въз основа на тези оценки, след като е видял действителния полезен товар. Ако вземеха повече или по-малко тегло от очакваното, трябваше да направят корекции в прогнозите си за консумация на гориво.

Джим проучваше последните метеорологични данни за времето по маршрута им. Всичко изглеждаше наред. Посоката на вятъра и скоростта на въздушните течения бяха благоприятни — нещо, което всяка авиокомпания оценяваше, тъй като това означаваше по-нисък разход на гориво — нарастващ проблем за всички авиокомпаниии. Единственото безпокойство при окончателния преглед на различните доклади беше доста голяма стационарна буря между Таити и островите Кук — необичайно явление за това време на годината, което можеше да причини силни турбуленции.

Докато Джим прелистваше плана на полета, започнаха да пристигат и другите членове на екипажа и да обсъждат и техните задължения. За междуконтиненталните полети имаха деветдесет минути за подготовка, и брояха всяка секунда. Авиокомпанията не им даваше много време и затова трябваше да го ценят.

Около 19:15 ч. всичките шестнайсет членове на екипажа се бяха събрали в салона за екипажи на „Оушънс Еървейз“ в Лос Анджелис, с изключение на Грег Хафстатър. Шарлийн Тийър се усмихна, когато очите на Джим срещнаха нейните. Джим я познаваше по-добре от всеки друг тук, с изключение на Арън. Беше чул, че тя и Арън са се сблизихи. Той стисна ръката ѝ, а след това поздрави останалите, които се представиха един по един. Някои Джим познаваше, други — не.

Може да бе летял с някои от тях преди, но обикновено стюардесите бяха много повече от пилотите, а и кабинният състав търпеше големи промени.

Арън Дрейк завърши въвеждането, подпомаган от Шарлийн, която като помощник главен стюард отговаряше за туристическата класа. Джим имаше склонността да нарича главния стюард „chef de cabine“, по пример на френските авиокомпании. За него това звание звучеше по-изискано.

Съгласно изискванията на протокола, Арън и Шарлийн обсъдиха системата на услугите заедно с кабинния екипаж и преразгледаха така наречения „сценарий за катастрофа“ — как ще се действа при случай на извънредна ситуация. След брифинга Джим намери време да разговаря с Шарлийн.

Грег Хафстатър пристигна последен, което не беше обичайно за него. Попаднал в трафик, обясни той извинявайки се. Откакто бе получил лиценз си за пилот преди близо две десетилетия и беше нает от „Оушънс Еървейз“, винаги е бил най-надеждният и най-точният от всички. Имаше изградена рутина, от която никога не се отклоняваше. Грег не обичаше промените; така нещата бяха по-прости.

Колегите му предполагаха, че вероятно затова е останал сам. Сега, вече в петдесетте, той очакваше да срещне подходящата жена. Но Джим знаеше, че това не бе от голямо значение за Грег. Неговият втори пилот харесваше „Супермен“, „Батман“, „Спайдърмен“, „Фантастичната четворка“ и други супер герои. Беше пристрастен към комикси и таванът в дома му бе натъпкан с хиляди кутии, пълни с тях, събирани още от ранно детство. Бен, един от малкото хора, които не се разбираха с Грег, ги наричаше „детски приказки“ и веднъж го попита кога най-сетне възнамерява да порасне. Грег бе отговорил, че всеки си има някакви странности, и няма причина за притеснение, ако не се множат.

Джим топло посрещна партньора си за този полет. За последен път бяха заедно в пилотската кабина преди две седмици, когато летяха от Лос Анджелис до Банкок. Тогава Грег бе командир, а Джим беше втори пилот.

— Е, Австралия ни очаква — рече Грег. — Няма значение колко често ходя там, не мога да се наситя на това място.

— Наистина ли? — засмя се Джим.

„И най-вече, защото е много, много далеч от проблемите ми“ — добави той наум.

Арън паркира своя шевролет малибу и двамата с Шарлийн забързаха заедно към сградата на терминала. Минаха през проверката за сигурност и поеха към екипажния център.

Първият човек, когото Шарлийн видя, бе Джим Никълс, и очите ѝ светнаха.

Животът е поредица от случайности и приятелството ѝ с капитана бе доказателство за това. След един от първите ѝ полети с „Оушънс Еървейз“, дълго преди Арън да влезе в живота ѝ, Джим беше седнал до нея в бара на един хотел в Сингапур. Никой от тях не смяташе тази среща за любовна авантюра, нещо нормално между пилот и атрактивна стюардеса. Всичко, което правиха тази вечер, бе да водят дълги разговори, които ѝ подействаха терапевтично. Благодарение на Джим и на тази нощ в Сингапур тя не напусна веднага новата си работа като стюардеса. Как щеше да се развие животът ѝ? Вероятно щеше да бъде тъжен, самотен, и никога не би срещнала Арън.

Тя разтърси ръката на Джим и си поприказва с няколко колеги. Брифингът на екипажа бе нещо рутинно и тя се успокои, до голяма степен защото други неща ангажираха мислите ѝ. След брифинга Джим отново се приближи до нея.

— Мина известно време от последния ни полет, Шарлийн.

— Няколко седмици — отвърна тя.

— Изглеждаш щастлива — кимна той към Арън, който говореше с жена от екипажа, която се казваше Джесика Ориго.

Тя се изчерви сияеща.

Джим се ухили, но Шарлийн забеляза, че кръговете под очите му от последния им полет бяха потъмнели. Изглеждаше уморен, загрижен за нещо или за някого. Когато Грег Хафстатър влезе в стаята, Джим насочи вниманието си към него.

Арън приключи разговора с Джесика и се приближи до Шарлийн.

— Слава богу — възкликна той бодро, — радвам се да видя, че отново се усмихваш.

— Както ти казах, бях нервна, защото се заключих на тавана. Сега съм добре.

Той се усмихна с облекчение.

— Всичко ще се оправи, ще видиш.

Типично за Арън, размишляваше Шарлийн. Той винаги смята, че всичко ще се оправи. Само ако можеше и тя да се чувства по този начин.

Макар да бе безупречна, приятелски настроена и усмихната стюардеса, усещането, че не трябва да лети днес продължаваше да нараства, като предвещаващи зловеща буря тъмни облаци.

Но тя имаше работа и нямаше връщане назад.

3

ПЪТНИЦИТЕ

Вечерта слънцето избледня над Лос Анджелис и жегата стана по-поносима. Неподвижният въздух, обаче, наситен с дим от керосин и други токсични газове, остана влажен и лепкав. Такситата, маршрутките, автобусите, лимузините и коли оставяха сиви следи по изсушения асфалт извън терминала на „Оушънс Еървейз“.

Вътре се образуваха дълги опашки пред всяко от трите отворени гишета. Процедурата по чекирането вървеше бавно, тъй като бе необходимо куфарите да се проверяват един по един, преди да поемат по транспортната лента към товарния док. През подобен процес на проверка преминаваше и ръчният багаж. Служителите по сигурността зорко следяха за всеки, който им се струваше, че се държи подозрително. Днес се появи проблем заради един от последните пристигнали пътници. Името му беше Джо Тримейн.

Висок метър и 58, Джо беше малък човек, изтърпял през живота си безброй пренебрежителни прякори: лилипут, дребосък, джудже, хобит и малчо — да спрем дотук.

Единственото голямо нещо в него бе устата му, и той го използваше, за да компенсира дребния си ръст. Голямата му уста му осигури първата му работа като помощник закупчик, където говореше цял ден по телефона и никой не виждаше малкия му ръст. По-късно се премести в телемаркетинга — друга работа, в която също беше успешен. Години по-късно, след като Джо стартира свой собствен процъфтяващ бизнес, той започна да получава това, което винаги му убягваше: уважение. Днес повече от двеста човека работеха за него.

Служителят в бюрото за инспекция на багажа обаче беше безразличен.

— Бихте ли отворили куфара си пред мен, господине? — попита той Тримейн.

Джо, облечен в кафяв костюм, с подходяща кафява вратовръзка, се почувства обиден от това, което прие като надменен тон на „шапкарите“ — така наричаше всички служители по сигурността. С

гневен жест отвори куфара, а служителят започна да рови в личните му вещи.

Мразеше униформените от сигурността по летищата, откакто един от тях бе конфискувал ножа му за рязане на хартия. Това беше само сувенир, за бога. Тогава бе изпуснал нервите си и, според него, с основание. Копелетата нямаха право да ровят из вещите му.

Възмущението на Джо скочи до тавана, когато длъжностното лице, с непроницаемо изражение, продължи да рови в зеления му куфар Самсонайт. Той дръпна ципа на тоалетната чанта на Джо, извади черните му боксерки навън и заопипва за скрити отделения във вътрешността.

— Не можете да го намерите ли? — попита Джо.

Служителят погледна нагоре.

— Извинете, сър?

— Това, което търсите. Трябва да търсите нещо конкретно, в противен случай нямаше да правите това. Какъв ви е проблемът?

Невъзмутим, мъжът в синята униформа продължи проверката на куфара.

— Исусе Христе! — избухна Джо. — Нямам цял ден. Трябва да хвана самолета!

Все едно говореше на стената отсреща. Офицерът по сигурността продължаваше проверката.

— За къде пътувате, господине? — попита той, като погледна нагоре.

— Сидни — изсъска през зъби Джо.

— Бизнес или за удоволствие?

„Не си бъркай носа, където не ти е работата!“ — изкушаваше се да му изкрещи Джо и усети как гърбът му пламва от втренчените погледи на останалите пътници, но вместо това, като се стараеше да запази спокойствието на гласа си, отвърна:

— Аз съм бизнесмен, така че пътувам по бизнес.

„Да правя пари и с данъците си да ти плащам шибаната заплата, задник такъв!“ — беше на върха на езика му, но той се възпря.

— Какъв бизнес? — попита спокойно униформеният.

— Длъжен ли съм да ви кажа това? — Джо стисна юмруци. Този човек сериозно му лазеше по нервите.

— Сам ли подредихте куфара си?

— Да.

— И никой друг не го е пипал?

— Никой. С изключение на вас. И го пипахте достатъчно дълго...

Лицето на служителя се разтегна в ехидна усмивка, като на ловджийско куче, подушило ранена плячка.

— Господине, мога да ви създам доста неприятности, ако исках. Мога да направя всичко толкова сложно, че да изпуснете полета си. Е, какво искате?

— Не бих искал. — Джо почти се изплю. Очите му светнаха. Дори за миг не се усъмни, че униформеният го тормози за удоволствие.

— Какъв е проблемът, сър? — попита служителят.

Двама негови колеги ги наблюдаваха. Джо чу кашлица зад гърба си — другите хора от опашката ставаха нетърпеливи.

Джо пое дълбоко дъх. Трябваше да се постарее да не се ядосва. Имаше важна работа в Сидни. Трябваше да стигне до Австралия. Нямахше да позволи в Лос Анджелис да го провали някой, който е станал сутринта със задника нагоре. Джо успя да лепне изкуствена усмивка на лицето си.

— Нямам проблем, сър.

Сините очи на служителя го пронизаха за миг, преди да блъсне куфара обратно към него. Най-сетне можеше да продължи. Бе успял да запази хладнокръвие, въпреки несправедливата провокация на униформения.

Но когато стигна зоната за изчакване, погледна надолу към дясната си ръка и забеляза кръв по дланта си. В гнева си беше забил нокти в плътта.

Очевидно не бе успял да овладее нервите си достатъчно добре.

Филис Кърби седеше здраво приклещена в седалката. Седнал до нея, Джеръд Кърби имаше повече място за движение от жена си, само поради разликата в теглото им от около шейсет килограма. Той беше като строен, пъргав катамаран, докато тя приличаше на тежкотоварен речен шлеп.

Не можеше и да мечтае да изрече на глас това сравнение, разбира се; тя не понасяше хората, които коментираха теглото ѝ. Джеръд отдавна се бе научил внимателно да обмисля всяка дума, която казваше пред нея. Горчивият опит го беше научил, че сблъсъкът с речната баржа може да причини значителни щети.

Всеки път, когато започнеше диета, Филис твърдеше, че метаболизмът ѝ е нарушен. Независимо от нискокалоричните ѝ ястия той само я правел по-голяма и по-тежка. Джеръд сериозно се съмняваше дали наистина метаболизмът бе оформил тази страховита грамада през последните години. Често я улавяше да си прави „леки закуски“ във всеки час от деня, докато уж беше на диета, а подозираше, че напада хладилника още по-сериозно, когато той е далеч от дома. Но с времето се бе научил да не коментира всичко това.

— Взе ли ми книгата? — попита го тя.

— Да, скъпа — отвърна той покорно.

Напрегнатата ѝ фигура ясно сочеше, че тя иска доказателство. В отговор Джеръд отвори ръчната чанта, която бе сложил в краката си, и извади последния роман на Даниел Стийл. Размаха го победоносно, сякаш очакваше награда.

— Виж! Нали ти казах?

Дълбокото ръмжене, което излезе от гърлото на Филис, показва удовлетворение. Джеръд познаваше всичките ѝ звуци и значението на всеки един от тях. Знаеше кога да действа внимателно и кога му е разрешено да ѝ възрази.

Приятелите му понякога го молеха да им разкрие тайната на брака си. Това беше въпрос, който със сигурност е имал отговор, когато бе коленичил пред олтара до нея. Сега, двацет години по-късно, тя бе просто жена, с която беше свикнал. Нищо повече, нищо по-малко.

Опитваше се да не забелязва, че от стройна тръстика се бе превърнала в широко дъбово дърво. И обикновено успяваше. Беше се примирил с внезапните смени на настроенията ѝ, точно както приемаше променливостта на времето. Понякога валеше, понякога грееше слънце. Какво да направи човек?

— Мразя летенето — изгъркори тя.

Сега, когато се бе успокоила за книгата си, тя се премести към следващата точка в списъка си от жалби.

— Ще имаме много време в Австралия — каза той с приятен, точно премерен глас.

— Разбира се — отговори тя без ентузиазъм. — Но първо да преживеем тези дванайсет часа на раздрънкания самолет. Задникът вече ме боли, а още дори не сме в самолета.

Беше изкушен да отбележи, че именно Филис бе тази, която избра дестинацията. Винаги тя решаваше къде ще прекарват годишния си отпуск. Двете седмици в Австралия, които бяха резервирани, му струваха майка си и баща си. Ако той избираше, плановете им за пътувания щяха да бъдат далеч по-семпли и по-евтини. Но това беше положението. Нямаше никакво желание да слуша с часове оплакванията ѝ за неудобствата, докато летят над Тихия океан, но успя да се сдържи.

За добро или за лошо, Филис беше животът му. Той нямаше друг живот. Понякога мечтаеше да може да върне часовника назад и да застане отново с нея пред олтара. Само че този път, когато викарият попита тържествено: „Взимате ли тази жена в добро и зло...“, Джеръд ще се обърне и ще хукне по пътеката — колкото може по-бързо и по-далече от нея.

Това обаче бяха само химери, илюзии и нищо повече. За съжаление времето продължаваше да върви с неумолима жестокост по правата си линия, по пътя към неизбежните си дестинации, винаги напред.

Точно като полет със самолет.

327-те пътници за полет 582 пристигаха един по един и влизаха в зоната за изчакване, оградена от стъклени прегради. Големите прозорци около следващата станция за сигурност, с монитор, който показваше местоназначението за Сидни и информацията за полета, предоставяше изглед на белия корпус на самолета — „Принцесата на Тихия океан“ — паркиран в края на ръкава.

Чакалнята беше пълна с мъже, жени и деца от всички цветове и възрасти. Сред тях беше двойка на средна възраст — посивял мъж в карирана синя риза и жена с къса коса, изпъстрена от сиви и бели кичури. За тях това пътуване до Сидни бе мечтаната ваканция, чакана с години. За мъжа с широките рамене и атрактивната руса млада жена до него Австралия беше техният меден месец. Азиатското семейство — съпруг, съпруга и двете им момчета — отиваха да посетят родата си.

Когато чуха повикването за качване на борда, Евелин Хукс — здрава мускулеста жена, която според приятелите и враговете си беше непоклатима „Лейди-дракон“ — погледна нагоре.

— Най-последно ни пускат в самолета — каза тя на осиновената си дъщеря Каси, седнала до нея.

Каси беше на четиринайсет — стройна, дори кльощава за възрастта си. Дългата ѝ тъмнокестенява коса бе вързана на опашка. Тя и майка ѝ заеха местата си в един от последните редове в зоната за изчакване. Евелин я държеше неотлъчно под око. Не само че това щеше да бъде първият полет на Каси, но и за първи път от две години тя напускаше околностите на Шугър Крик — квартал, който постепенно бе станал познато място за нея. Евелин се молеше да нямат никакви проблеми.

Пътниците бяха поканени да се качат. Най-напред тези за бизнес класа, следвани от родители с бебета и малки деца, и всички, които се нуждаят от помощ. Евелин и Каси чакаха реда си все още седнали. Обикновено Евелин не беше нервна преди полет, но този път усещаше необяснимо безпокойство. Когато служителят обяви, че всички останали вече може да се качват, Евелин стана и взе чантата си.

— Да вървим — кимна тя на Каси.

Каси бавно се изправи на крака. Евелин я хвана за ръката и я поведе. Каси се огледа уплашено, сякаш търсеше пролука, през която да се измъкне. Евелин стегна пръсти около тънката ѝ китка. С Каси никога не знаеше какво да очаква.

Преди да стигнат гишето, където двама служители на „Оушънс Еървейз“ проверяваха билетите, един мъж в униформа приближи до тях, а очите му не се откъсваха от Каси.

— Млада госпожице — обърна се той към нея, — ще дойдете ли с мен, моля?

Каси се втренчи в него с поглед, като че ли току-що я бе уловил с ръка в кутията с бисквити.

— Аз съм майка ѝ — намеси се Евелин спокойно. — Ако имате някакви въпроси към дъщеря ми, аз ще ви отговоря.

Мъжът кимна.

— В такъв случай ще ви помоля да дойдете с мен!

Той посочи към другото гише, леко встрани от опашката на пътниците. Зад него стояха други двама мъже в униформа. Ако бяха

нарочени за допълнителна проверка, трябва да са имали сигнал за нещо съмнително. Макар Евелин да бе привикнала към такава обработка, все още се чувстваше наскърбена. Те излязоха от опашката.

Едър охранител с плешива глава пристъпи напред.

— Каква е вашата туристическа дестинация? — попита той. Извисяваше се над нея и тя се усети притисната от пронизателния му поглед.

— Сидни — отговори.

— По работа или за удоволствие?

— И двете — обясни Евелин, — дъщеря ми и аз ще присъстваме на изложба на минерали. Но се надяваме и да пътуваме из страната.

— Може ли да видя документите ви, моля?

Евелин му подаде паспорта си и идентификационната карта на Каси.

— Тя е моя осиновена дъщеря — добави жената, преди служителят да попита.

Надяваше се, че мъжът няма да я принуждава да му разкаже историята на целия си живот. Ако го направеше, щеше да ги забави доста време. Усети любопитните погледи на останалите пътници зад гърба си.

— Колко дълго ще останете в Австралия?

— Една седмица.

— И каква е вашата дестинация след това?

— Обратно у дома, в Лос Анджелис. Имаме двупосочни билети. Искате ли да ги видите?

— Ако това не е проблем.

Евелин му показва своите билети за обратния полет.

— Един момент, моля — каза той.

Подаде документите на двамата мъже зад бюрото, които няколко минути проверяваха валидността на паспорта ѝ и картата на Каси. Струваше ѝ се, че цяла вечност се убеждаваха, че Евелин Хукс и осиновената ѝ дъщеря няма какво да крият.

Този път, докато чакаха, Каси мълчеше. Слава богу, че не направи скандал. Това беше последното нещо, което Евелин искаше точно сега — друга ужасна сцена.

Най-сетне плешивият махна. Документите им бяха проверени, те тръгнаха по пътеката и се качиха в самолета. Местата им бяха

разположени в средната част на ред 31, седалки D и E.

Докато Евелин прибираше чантата си в багажното над седалката, тя временно блокира пътеката за стюардесата с дълга руса коса, която търпеливо я изчака. Евелин се отдръпна, като ѝ позволи да продължи пътя си. Стюардесата мина край тях, но хвърли на Каси странен поглед, наподобяващ този на служителя по сигурността преди няколко минути в терминала.

„Дано да има спокойствие най-накрая“ — помисли Евелин, настроението ѝ вече бе доста кисело.

Тя зае мястото си.

— Седни, Каси — каза тихо, като дръпна ръката на дъщеря си, принуждавайки я да седне в седалката.

Каси се загледа втренчено напред, без да обръща внимание на нищо. Стискаше устни и не издаде нито звук.

Евелин се отпусна, без да каже дума повече. Съседка от другата страна на място F бе красива млада жена с дълга до раменете кестенява коса. Последното място в техния ред, седалка G, остана незаето.

Евелин бе подготвена за дългия полет. Тя мълчаливо се помоли Каси да бъде спокойна през следващите дванайсет часа, все пак пътуването бе дълго.

— Всичко е наред. Аз съм тук — пошепна Евелин на дъщеря си. Стисна успокояващо ръката ѝ, но това нямаше желанието ефект.

Каси започна да се оглежда скришом наоколо — как изглеждат пътниците, как подреждат ръчния си багаж и как заемат местата си. Изглеждаше уплашена, вкаменена.

Евелин въздъхна. Какво имаше този път?

Шарлийн направи бърза проверка дали някой от пътниците се нуждаеше от помощта ѝ, когато внушителната жена блокира пътеката. Младото момиче, застанало зад нея, вероятно дъщеря ѝ, изведнъж се обърна и докосна Шарлийн.

Момичето прехапа устните си и промърмори нещо, което Шарлийн не можа да разбере. Смяташе да я попита какво казва, но се отказа.

Майката, която също не бе чула дъщеря си, се обърна настрани да направи място на Шарлийн да мине. Шарлийн задържа погледа си върху момичето, докато майката я гледаше навъсено, като ѝ показваше недоволството си.

Въпреки че на Шарлийн това се стори странно, тя реши да не обръща повече внимание. Една пътничка по пътеката изглеждаше така, сякаш търсеше помощ. Беше нисичка, сравнително набита жена, с дълга черна рокля, доста широка, като че ли беше на монахиня или прикриваше пораженията на средната възраст. Поне това беше първото впечатление на Шарлийн. Жената очевидно бе твърде ниска, за да може да качи ръчния си багаж.

Шарлийн отиде до нея.

— Може ли да ви помогна, госпожо? — предложи ѝ тя.

Жената присви устните си.

— Благодаря ви, имам нужда — каза тя с тънко, напевно гласче.

Шарлийн не можеше да види очите ѝ. Бяха скрити зад огромни очила с катраненочерни стъкла.

ПРИНЦЕСАТА НА ТИХИЯ ОКЕАН

Самолетът, наречен „Принцесата на Тихия океан“, беше дълъг седемдесет метра от носа до опашката, и почти толкова широк от крило до крило. Обвивката му беше от алуминий и без гориво, товар и пътници тежеше 182 тона. Можеше да побере 288 000 литра гориво, а максималното тегло при излитане бе 363 тона. Носът, високо изправен над земята, внушаваше респект, дори и в сумрака. Окабеляването, навито в корема, беше 274 километра и още осем километра тръби. Първият самолет от този клас бе летял през 1969, тринайсет години след смъртта на създателя си — Уилям Е. Боинг, основател на компанията Боинг.

„Принцесата на Тихия океан“, модел 747–400, беше готов за следващото преминаване над океана до Сидни, Австралия. Дванайсет години след създаването си бе превозил стотици хиляди хора до всяко кътче на света, над всеки океан и до всеки континент. Пътниците винаги се чувстваха сигурни, въпреки няколкото малки дефекти, открити през годините. Имаше един случай, който не се забравяше, когато два от общо четирите двигателя спряха над Атлантическия океан. Веднага бе предприето аварийно кацане на летище Джей Еф Кей в Ню Йорк. Пътниците не забелязаха нищо нередно. В крайна сметка самолетът все още можеше да лети плавно, макар и само с два работещи двигателя.

Тази вечер, изпънат гордо на пистата, беше готов да посрещне поредната партида пътници.

— Започнете приемане на 150 тона, но дръжте маркуча на горивото заключен — нареди Джим Никълс на шофьора на цистерната, който стоеше до него в кабината. — Още не съм определил колко точно гориво ще ни трябва.

— Добре — кимна мъжът, обърна се и се отдалечи.

Следваше рутинната проверка на 747–400 от двамата механици и Джим трябваше да подпише техническите ръководства. След като и те си тръгнаха, Джим провери горния контролен панел в пилотската

кабина, показващ състоянието на горивото, хидравликата, както и на климатичната инсталация. Той обърна специално внимание на уредите и на дисплея EICAS — акроним за Показания на работата на двигателите и Система за предупреждение на екипажа — информация за мощността на двигателите, скоростта и температурата. Вдясно от EICAS бяха жълтите и червените показания за команди, които изискват необходимите разрешения. По протокол този екран трябваше да бъде празен преди самолетът да излети. Работата на Грег бе да осигурява това.

В пилотската кабина на 747–400 имаше двама пилоти: командирът — най-висок ранг, и вторият пилот, наричан също първи офицер. Двата пилоти бяха с еднакъв ранг — и Джим Никълс, и Грег Хафстатър — и двамата бяха капитани — но по време на полет имаше специфична командна верига, която трябваше да бъде спазвана.

За днешния полет на „Оушънс“ Джим бе назначен за командир, който носи основната отговорност за навигацията и автопилота. Грег беше първи офицер на самолета. Като такъв той отговаряше за радиовръзката с контрола на въздушното движение, както и за вътрешното оборудване.

Докато Грег проверяваше системите и кабината от горе до долу, и настройваше уредите, Джим подготвяше позицията им. Резервният пилот Бен Райт стоеше тихо, без никакви конкретни задължения към момента.

— Ще проверя зареждането с гориво — каза Джим, след като прегледа хидравличните системи и нивата на кислород, активира отоплението на пилотската кабина и осветлението на самолета. Зареждането с гориво не изискваше контрол от капитана, но независимо от това той имаше навика да присъства. Всеки пилот си имаше своите навици и това беше един от неговите.

Джим напусна самолета и застана до крилото, като наблюдаваше изпомпването на горивото.

— Добави още 14 тона — каза той.

Всеки пилот знаеше, че върху консумацията на горивото влияят няколко фактора — разстоянието на полета и теглото на самолета са критичните фактори, разбира се, но също така важна бе и температурата. Самолетното гориво имаше тенденцията да се разширява при затопляне и можеше да се стече по крилата — явление,

което би уплашило пътниците, които гледат през прозореца. През зимата обаче резервоарите побираха повече гориво поради това, че то се свиваше.

Зареждането завърши и Джим се върна в самолета. Следващата му задача бе да настрои електрическата система в спомагателния захранващ блок — по-малък двигател в опашката на самолета, който работеше като генератор на енергия. Той генерираше и въздуха, за да бъдат задвижени масивните реактивни двигатели и да се захрани климатичната система.

Часът беше 20:25, двайсет минути преди излитане — време за летателен инструктаж — друга предполетна рутина. Някои авиокомпании определяха какво точно трябва да бъде разгледано на брифинга, но „Оушънс Еървейз“ бяха по-малко формални и оставяха на пилотите да определят дневния ред. Това се харесваше на Джим, който предпочиташе собствения си хронологичен ред.

— Добре, ето какво е положението — рече той на Грег и Бен. — Заредили сме 164 тона гориво, така че можем да тръгнем веднага, след като всички са на борда и вратите се затворят. Самолетният влекач ще ни изтегли...

Той направи кратка пауза.

— ... Още не сме се подготвили за влекача, така че трябва да се погрижим за това. Докато влекачът ни тегли, ще запуснем двигателите и ще се движим бавно по плаца на 2–4 ляво. Ако възникне някакъв проблем, ще прекратим преди достигане V1 — при скорост 280 км/ч.

Той имаше предвид скоростта за вземане на решение при излитането. При всяка скорост под V1 екипажът е в състояние да спре излитането, ако обстоятелствата го наложат. При скорост V1 излитането може да бъде преустановено, но само в спешни случаи като например повреда на двигателя, пожар или сигнал за опасност от системата за конфигурация на излитането. Задкрилките могат да бъдат позиционирани по грешен начин или самолетът може да бъде теглен в неправилната посока. Рязкото спиране по време на тази фаза може да доведе до прегряване на спирачните дискове, които от своя страна могат да доведат до стопяване на клапаните и спадане на гумите. При такива обстоятелства съществува и опасност от пожар в спирачната система. След като V1 обаче е постигната, пилотът вече не разполага с възможности: той трябва да излети. Неуспешното излитане над тази

критична скорост прави невъзможно спирането преди самолетът да достигне края на пистата.

— Ако продължим с дефект в двигателя, ще се издигнем до 300 метра на V2. Тогава скоростта ще се увеличи до 460 км/ч, после ще издърпаме задкрилките и ще се издигнем на безопасна височина от 600 метра. Там ще видим дали можем да се справим с проблема. Ако решим да се върнем, ще се изкачим до 1500 метра, за да изхвърлим гориво над океана. Ако няма проблеми след V1 обаче, ще се издигнем до 1500 метра, след това на височина от 9000 метра. Ще вземем курс на запад към Хавай, през Таити, островите Кук и Фиджи. След това ще пресечем линията на антимеридиана и ще летим към Сидни. Метеорологичните данни потвърждават нормални условия, с изключение над островите Кук. Там се наблюдават бавнодвижещи се тайфуни на юг. Постоянните ветрове са със скорост 120 км/ч, така че там очаквам силна турбуленция.

Джим никога не бе преживявал неуспешно излитане, но като повечето пилоти, винаги оставаше нащрек. Съдбата можеше да почука по всяко време.

Кавгата с пътниците беше далеч по-предвидима: закъснели пътници, пияни господа, липсващи багажи — тези и други прекеждия точно преди излитането, можеха да съсипят деня на пилотите и на екипажа. Не беше рядко явление и препирнята между готовия за излитане пилот и старшата стюардеса или стюард, отговорни за пътниците.

Когато всички пътници бяха настанени и всичко беше проверено отново и отново и самолетът бе готов за излитане, Джим Никълс въздъхна дълбоко с облекчение.

Когато хората вече бяха по местата си и вратите — затворени, това, което следваше, бе получаване на разрешение за тръгване от кулата на летището. Джим Никълс пресмяташе дължащото се на това закъснение. Тъй като радарните системи не можеха да покрият цялата площ на Тихия океан, самолетите трябваше да летят по-далеч един от

друг. Независимо от огромните размери на океана, неговите въздушни маршрути можеха да са претоварени.

Забавянето бе само петнайсет минути. Според бордовия дневник настаняването на пътниците на борда бе протекло по-гладко и по-спокойно от очакваното. В 20:57 ч. полет 582 поиска от Земния контрол разрешение за излитане.

— „Оушънс Еърлайнс“ 5-8-2, подготви се за излитане на външна лява писта 2–4 — а един свеж глас от контролната кула ги информира: — Номер три за излитане.

— „Оушънс“ 5-8-2 — потвърди Грег.

Джим активира сигнала „антисблъсък“ и хидравликата за работата на спирачките, кормилата и носовото колело. В момента, в който щракна превключвателят, първите дози висококачествено самолетно гориво започна да се влива в двигателите. След като климатичната инсталация бе деактивирана с цел пренасочване на мощността към основните двигатели, той направи радиоконтакт с мъжа във влекача, намиращ се под носа на самолета.

— Готов за потегляне!

— Освободете спирачките! — отговори служителят от земята.

Когато влекачът избута самолета обратно, Грег Хафстатър натисна бутона на стартера за задействане на двигателя. Междувременно Джим прегледа следстартовия списък с Грег. След като бе избутан назад, самолетът остана сам. Сега трябваше да постигне баланс за дългото пътуване до Сидни със собствени сили. Джим започна рулиране от Делта до Еко-8 и задържа на позиция Виктор 2–4 ляво.

Първият самолет в редицата — „Юнайтед“ 737 зави надясно на активната писта и излетя с рев на двигателите. Когато вторият самолет, този на американските авиолинии 757, застана в позиция за излитане на писта 24, Грег се включи на честотата на кулата и кликна върху бутона на микрофона два пъти. Тъй като 757 предприе излитане, от кулата се обадиха:

— „Оушънс“ 5-8-2, заходи в позиция за излитане и изчакай.

— „Оушънс“ 5-8-2 — повтори Грег.

Секунди по-късно авиодиспечерът от кулата информира „Оушънс“ 5-8-2, че пистата е чиста за излитане.

— Издигнете се на 275 метра, преди да се отправите по маршрута.

— „Оушънс“ 5-8-2 — повтори Грег.

Изведнъж Джим усети вълна от спазми в червата си. Това усещане го бе обзело и по-рано през деня, но за първи път се появяваше вътре, в пилотската кабина. Нямаше никаква представа какво бе причинило този стомашен дискомфорт. Беше сигурен само в едно: че за първи път в пилотската си кариера нямаше желание да лети.

Действайки автоматично, той бутна лоста за тягата напред и самолетът набра скорост.

— V1 — каза Джим. — Излитам.

747 набра скорост и започна издигането.

Въпреки безупречното излитане, Джим бе доста нервен, когато превключи двигателите, за да се издигне на височина 300 метра. Постепенно той ускори до 460 км/ч — максималната скорост под 3000 метра. На това ниво увеличи до 700 км/ч — най-икономичната скорост при издигане. След това увеличи скоростта с една и съща мощност, за да компенсира по-ниската плътност на въздушните молекули по-нависоко във все по-редкия въздух. Измервателният уред на въздушната скорост показваше 480 км/ч, но реалната земна скорост на „747-400“ до момента бе нараснала до 740 км/ч. Първите 100 километра от всичките 11300 километра, които им предстояха да изминат до Сидни, те летяха с окончателната си крайсерска скорост: Мах 0,84.

„Принцесата на Тихия океан“ — гордостта на „Оушънс Еървейз“ — напредваше равномерно от западното крайбрежие на Съединените щати на югозапад над по-голямата и често бурна част на Тихия океан, по направление източното крайбрежие на Австралия.

ВЪВ ВЪЗДУХА

От гледна точка на екипажа, по-голямата част от това, което трябва да се направи на борда на „Принцесата на Тихия океан“, вече беше направено в самото начало на полета. След като вечерята на пътниците бе поднесена и подносителите им събрани, дойде време членовете на екипажа да се поотпуснат. Докато кабинният състав подреждаше кухнята на самолета, където се намираше Шарлийн, езиците се развързаха.

Александра Голдмахер започна първа. Нейни приятели планирали да се оженият след няколко седмици, но когато кандидат-женихът признал, че имал афера с друга жена, сватбата била отменена незабавно.

— Абсолютно всичко беше готово — обясняваше Александра на колежките си, които жадно попиваха всяка нейна дума. — Сватбената рокля, брачните халки... всичко!

Това, което Александра каза, съвсем естествено даде повод за продължаване на диалога относно непостоянството на мъжката природа.

Шарлийн се държеше на разстояние, след като Александра демонстративно ѝ беше казала, че най-после била намерила сродна душа в лицето на Арън. Вече една година Александра нямаше мъж до себе си и сега хвърляше похотливи погледи на старши стюарда. Тя нямаше да се учуди ако Арън си бе паднал по Александра. Тя беше привлекателна представителка на нежния пол и имаше невероятна прилика с певицата Шакира.

— Надявам се, че е така — кимна уклончиво Шарлийн. — До гуша ми е дошло от мамещи мъже.

— Да, разбира се — рече със завистливи очи Александра.

Шарлийн изобщо не преувеличаваше.

Тод Бауър беше чудовище. В началото изглеждаше дори добър, но след това надмина и най-ужасните представи за мъж. Шарлийн бе силно привлечена от Тод и го определяше като любовта на живота си.

Една сутрин той тръгна рано за работа в малката транспортна фирма, която притежаваше. Беше едноличен търговец и неговата радост и гордост бе чисто новият му „Додж Рам Ван 2.5“ с висок покрив. Въпросната сутрин, докато Шарлийн все още беше по нощница в апартамента му, на вратата се позвъни.

Когато отвори, се оказа лице в лице с красиво момиче, което се представи като Кристин. Момичето имаше огненочервена коса, лунички, вирнато носле и снежнобели зъби. Видът ѝ говореше, че би могла да притежава всеки мъж на света, когото пожелае.

Тя не беше сама. В ръцете ѝ лежеше малко момиченце. Това сладко пакетче щастие беше дъщерята на Тод.

Кристин нямаше никакво угризение, че бе споделила с Шарлийн за аферата си с Тод. В края на краищата всичко се свеждаше до факта, че той беше гадно копеле, че бе избягал от нея и от дъщеря им Тина, без да даде нито цент за детето. Тя следеше какво прави бившият ѝ любовник и беше абсолютно наясно, че има нова приятелка. Момичето твърдеше, че изобщо няма за цел да ги разделя и че не желае да има нищо общо с този кучи син. Тя просто искаше да сподели с Шарлийн с какъв развратен подлец бе споделяла леглото си. Когато онази вечер Тод се прибра у дома, Шарлийн му каза за посещенията на Кристин сутринта. Той реагира махайки пренебрежително с ръка. Неговата бивша си била бивша, подигравателно рече той, като добави, че всичко е приключено и няма какво повече да добави към темата. Шарлийн обаче имаше какво още да добави и с нетърпящ възражение тон му заяви, че това е нещо, за което се налага да говорят и е недопустимо да държи в тайна от нея случилото се. На свой ред той ѝ каза да спре да се заяжда, защото за него Кристин била вече забравена история.

— А какво ще кажеш за Тина, за твоята дъщеря? — изкрещя тя. — Не можеш със спокойна съвест да зарежеш собственото си дете! Ти имаш ли съвест изобщо?

Тези нейни думи го извадиха от равновесие. Той започна да ѝ крещи, че това не било нейна работа, че всичко било минало и той нямал никакво намерение да отваря стари рани.

Вбесена, Шарлийн бе грабнала ключовете на колата си от кухнята и се провикна, че щом не иска да говори, си тръгва. Тя възнамеряваше да отиде и да говори с Кристин какво всъщност представляваше Тод Бауър като човек и възнамеряваше да използва

тази си заплаха като средство, с което да го накара да ѝ сподели тайната си. Това, че той имаше дете, не бе от най-приятните изненади, но то можеше да не се окаже пречка за отношенията им, ако той обещаеше да бъде напълно откровен с нея отгук нататък. Тя все още го обичаше или поне си мислеше, че го обича.

Това, което последва обаче, предизвика пълен обрат в душата ѝ. Тод ѝ заповяда да обуздае нервите си и да си затваря устата. Когато тя му отвърна, че няма никакво право да ѝ говори по този начин и да ѝ казва какво да прави, той посегна и жестоко я шибна през лицето.

След като навремето баща ѝ я беше бил, тя се бе заклела, че никога няма да позволи да бъде ударена от мъж отново. Излезе от къщата и потегли с колата си, като напусна Тод Бауър завинаги.

Той обаче не прие решението ѝ. Звънеше ѝ по всяко време на денонощието, за да ѝ съобщи колко много съжалявал. Понякога цъфваше на стълбите пред дома ѝ посред нощ и звънеше продължително. Тогава започнаха нейните кошмари.

Всичко тръгна от зле към по-зле.

Това беше преди шест години. Шарлийн беше на деветнайсет, все още младо момиче. И се приемаше точно като такава по онова време — момиче, което бе принудено да мине през кръговете на ада. Това, което беше преживяла дотогава, не бе нищо друго освен прелюдия към окончателното отмъщение на Тод.

Тази нощ обаче тя не намираше смисъл да продължи разказа си. Нека Александра продължава да си мисли, че преувеличава, на Шарлийн хич не ѝ пукаше.

След шест часа летене Арън Дрейк все още беше доста зает с пътниците в бизнес класата. Те не преставаха да натискат бутоните и да го карат да им носи ту поредната бира, ту чаша вино или вода.

Арън беше сам на смяна, очаквайки Мара да го смени, за да може да дремне няколко часа, докато дойде време за закуската. Той се приближи вяло към един от пътниците, който току-що го бе повикал — нисък мъж в кафяв костюм, заемаш място N78A.

— С какво мога да ви помогна, сър? — попита учтиво.

Мъжът вдигна малка бутилка вино от таблата си, смръщи нос и промърмори:

— Това вино е изфирясало!

Арън бързо се пресегна да вземе бутилката и да помирише виното. Той обаче се въздържа от какъвто и да било коментар, защото това, което му бяха набивали в главата по време на тренинга, беше търговският закон, че клиентът винаги има право. Погледна плешивото теме на пътника, което му напомни за друга луда глава на друг дребен мъж — Дани де Вито.

Някои хора смятаха, че работата, която върши, е женска. Други го квалифицираха като обекелнер. Първото твърдение беше невярно, второто — абсурдно. За всеки член от екипажа на първо място стоеше безопасността на пътниците. Ако някой от членовете на екипажа се провалеше на изпита по безопасност на полетите, който беше сериозен и се провеждаше всяка година, то с неговата или с нейната кариера бе свършено. Без никакви компромиси.

Арън бе започнал кариерата си на 737, после се бе прехвърлил на 767 и работеше като старши стюард на този тип самолет повече от година. Той приемаше работата си на сериозно и се ползваше с уважението на онези, които летяха с него заради професионалния му маниер на работа. Този „Дани де Вито“ обаче, явно гледаше на него като на обикновен келнер.

— Ще ви донеса друга бутилка — кимна Арън.

— И трябва! — изсумтя ниското човече. — Абсолютно неприемливо е да се пие кисело вино!

— Да, сър — любезно отвърна Арън.

— И в този ред на мисли да добавя още... — продължи надутото мъжът. — Предлагали са ми далеч по-вкусни ястия на борда на някои самолети... Очевидно „Оушънс“ не са в челните редици. Другите просто знаят какво означава обслужване на ниво.

Въпреки че на Арън започна да му писва, не можеше да не признае, че човекът донякъде имаше право. „Оушънс Еървейз“ не можеше да бъде причислена към категория лукс и съществуваше реална опасност да продължи да бъде подценявана спрямо по-големите играчи. Авиолиниите се множаха и се конкурираха и нищо чудно след време „Оушънс“ да бъде избутан на опашката или продаден.

— Да махна ли тази бутилка? — попита Арън.

— Добра идея, момчето ми.

Полет 582 започна като рутинен. В 2 ч. сутринта бяха оставени да мъждукат само светлините на пилотската кабина. Пътниците, които все още бяха будни, се развличаха или с четенето на книга, или гледаха развлекателни програми на мониторите, закрепени върху облегалките на седалките пред тях. Някои гледаха филми, други играеха Блекджек срещу компютъра. Брадат мъж с тънка верижка около врата бе вгълбен в някаква религиозна книга. Широкоплещестият мъж и неговата обична съпруга си говореха какво щяха да правят в Сидни. Той искаше да разглежда забележителностите, докато тя предпочиташе плажовете. Един азиатец търпеливо отговаряше на лавината от въпроси, с които го затрупваше малкият му син, който нямаше никакво намерение да заспива и искаше да знае всичко за самолетите и най-вече как се задържат във въздуха. За членовете на екипажа, които обслужваха всичките тези хора, това беше полет като всеки друг.

Шарлийн Тийър бе легнала на леглото в определеното за почивка на екипажа отделение, което се намираще в задната част на самолета. Сивата, затваряща се с цип завеса над главата, ѝ създаваше илюзията, че се намира в малка палатка. В секцията имаше осем легла и всичките бяха заети. Там имаше и няколко седалки с монитори като тези на пътниците. Когато до кацането останеха около два часа, екипажът нямаше кой знае какво да прави. Шарлийн наричаше този отрязък от дългите междуконтинентални полети „мъртвите часове“. Нейният спален чувал не беше луксозен, но все пак ѝ осигуряваше нужното уединение. Отстрани до нея, върху одеяло, точно като меченце до спящо дете, лежеше малкото ѝ черно джобно фенерче, излъчващо дискретна светлина. Чувствайки се поне за кратко спокойна в спалния си чувал, Шарлийн се прозя и скръсти ръце зад врата си.

Сънят обаче ѝ убягваше. Беше я завладяло някакво безпокойство, причината за което не можеше да определи. Знаеше само едно — какво точно не биваше да прави.

Според нейните въображаеми представи, като малко дете тя е била гъсеница. Най-сетне, сега се бе превърнала в млада пеперуда, която колебливо подлагаше на изпитание способността си да лети, като от време на време падаше отново долу на земята. Това усещане я бе обзело за пореден път точно когато тя и Арън напуснаха къщата и

когато се счупи токът на обувката ѝ. После на самолета Александра започна да говори за мъжете и защо не може да им се има доверие. Тя и Шарлийн никога не са били близки, а днес Алекс успя да събуди спомени за Тод и тези спомени вдигнаха облаци прах от напоена с отрова мъка. После в сърцето ѝ се настани разяждащо безпокойство. Шарлийн се мъчеше да отблъсне негативните мисли от главата си и да се концентрира върху позитивните преживявания, които ѝ се бяха случили през последните години. Тя беше кандидатствала за работа в „Оушънс Еърлайнс“ и невероятно, но факт — бяха я приели. Днес жънеше успехи, за които само преди няколко години не би посмяла дори и да мечтае. Беше се изкачила по стълбата на служебния успех с учудваща бързина. Все още толкова млада, само на двайсет и пет, вече бе помощник старши стюард на 747. Животът ѝ извън работата все още би могъл да се определи като доста хаотичен и тя прекрасно осъзнаваше това. Арън също беше забелязал склонността ѝ към неподреденост в личния ѝ живот. Но веднъж стъпила на борда на самолета, на преден план изникваше професионализма в работата ѝ и тя определено се открояваше от останалия персонал, от колежките си, някои от които често бяха наричани от пилотите „ученичките“.

Арън бе имунизиран срещу съблазните на Александра. Вече месеци наред бомбардираше Шарлийн с телефонни позвънявания и текстови съобщения и беше сторил всичко, което зависеше от него смените им да съвпадат винаги когато имаше и най-малка възможност за това. Неговото ухажване разбира се я ласкаеше, но тя бе далеч от мисълта да допусне да я оплете в мрежите си. Всеки път, когато усетеше, че сърцето ѝ започва да се поддава на чара му, мозъкът ѝ пращаше предупреждение, напомняйки ѝ за Тод Бауър и за мъките, които той ѝ бе причинил. Освен това съществуваха и други пречки за започване на сериозна връзка. Отстрани изглеждаше, че всичко при нея е наред, но под повърхността плуваха мрачни спомени, един от които бе денят, в който като гръм от ясно небе дойде вестта, че е загубила майка си.

Преди два месеца обаче, когато тя и Арън бяха отпразнували трийсетия му рожден ден в един бар в Токио, тя бе отишла в неговата хотелска стая. Това беше и нощта, когато нейното твърдо убеждение, че все още не е готова за сериозна връзка, изчезна като дим. Изведнъж ѝ светна, че всъщност е много тъпо да държи живота си в режим на

стендбай. Той беше толкова привлекателен, толкова мил и ухаеше толкова хубаво. Опияняващият му парфюм „Армани“ отвъртя и последната гайка от душевната ѝ спирачна система.

Застанала пред него, без капка смущение, тя бе разкопчала блузата си и свалила сутиена си. Като се засмя на явното му слисване и чувството му на признателност, тя продължи стриптийза си, откопчавайки бавно едно по едно копчетата на джинсите си и плъзгайки пръсти надолу към белите си бикини.

— Направи нещо, Арън — измърка. — За бога... направи нещо...

И той направи. Направи го с такава ярост и страст, която удиви и двама им.

От този момент любовната им връзка беше бурна и прекрасна. Молеше се тя никога да не загубва това си очарование. Дано се запази точно такава, каквато бе, мислеше си въздишайки, докато оглеждаше тясното пространство в 747.

От другата страна на брезента, извън светлината на джобното ѝ фенерче, беше тъмно. Тъмнината беше ужасна. Тъмнината бе в състояние да нарани човек.

Шарлийн потърси кръстчето на верижката около врата си и когато го намери, го стисна силно.

След като Джим се изключи от кулата на международното летище на Лос Анджелис двайсет минути след излитането и след като бе осъществил първоначален контакт с центъра в Оукланд, в пилотската кабина се възцари спокойствие. Бяха достигнали нужната си летателна скорост и височина и „Принцесата“ летеше на автопилот.

Това, което Джим бе споделил с Бен и с никой друг, беше, че има намерение да напусне работата си. Каза, че се отказва категорично от дългите полети и ще търси някаква друга работа, нещо по-близо до дома му, за да запази брака си. Джим добави, че е взел това решение още преди година, но все още не е предприел конкретни действия по въпроса, защото щеше да предизвика драстични промени в живота му. Бен бе абсолютно наясно, че Джим не е фен на промените. В това отношение той беше като Грег, особено когато ставаше въпрос за промяна, която би преобърнала живота му с главата надолу. На него му

беше нужно време, за да си направи съответните изводи, както самият Джим му бе казал. Ако се откаже от кариерата си, Джоди и децата нямаше да го напуснат, но независимо от това, той беше напълно наясно и за отрицателните страни на този вариант. Обичаше работата си — това беше простата истина.

Тези две страни на характера му непрекъснато кръстосваха шпаги. Това беше ужасно изтощително и го ядеше отвътре постоянно. Той бе убеден, че да напусне тази си работа би означавало, че вдига бялото знаме. Не само защото не обичаше нищо толкова много колкото да лети, но и защото това означаваше да зареже по дяволите всичко, което беше постигнал с толкова много труд. В един период от време беше най-младият пилот на 747. Баща му сияеше от гордост. В златните си години Лари Никълс бе извън всякаква конкуренция. Ръководеше верига от супермаркети в Калифорния и Аризона. Определяше живота си като хубав и мотото му беше: „Добри цени — удоволствие да пазаруваш“. Когато Лари отвори първото си магазинче за хранителни стоки в Лос Анджелис през 1974, му бяха нужни точно три секунди за име и мото. „Единственото нещо, което трябваше да направя, бе да прибавя една буква зад първите три букви от фамилното ми име“ — Джим бе чувал баща си да повтаря това на хората безброй пъти. Неговият първи магазин се разрасна бързо. Скоро бе последван от втори, после от още два, после от още четири. Това беше класически пример за успешен бизнес. „Добри цени — удоволствие да пазаруваш“ се превърна в мото на домакинствата в Лос Анджелис, в Сан Франциско и във Финикс.

Лари отдавна се бе примирил с факта, че синът му Джим имаше нужда да тръгне по свой собствен път. Братята на Джим — Стив и Джак — бяха последвали баща си в бизнеса му. Той обаче никога не успя да се примири, когато след време Джим му казваше, че ще си пререже гърлото. Джим обичаше баща си и никога не поставяше под съмнение факта, че именно той е източникът на собствения му състезателен дух.

Тогава защо да си прерязва гърлото? Защо да напуска? Той не искаше да го прави! Единствената причина беше, че Джоди настояваше.

Дали я обичаше достатъчно силно, че да се прости с кариерата си? Отначало той не можеше да си зададе този въпрос, без да го

връхлети чувство за срам. Не би ли трябвало да е очевидно за семейството му, че поставя на преден план работата си?

С течение на времето обаче се срамуваше все по-малко.

Дали наистина щяха да спрат караниците с Джоди, ако той започнеше да работи в офис и се прибираще винаги навреме за вечеря? Дали причината за семейните им проблеми беше честото му отсъствие от дома заради естеството на работата му?

Не! Ако трябваше да бъде честен пред себе си, щеше да признае, че причината вече не бе свързана с Джоди.

Дъщерите му Кара и Натали значеха много за него. Той не искаше да изгуби децата си. За него те бяха на първо място, независимо от това, което говореха другите, в това число и баща му, Лари.

Джим Никълс бе споделил на Бен Райт за тези си притеснения по време на неотдавнашния им полет до Азия. Дали да продължи сам по пътя, който беше поел, или да смени посоката? Трябваше да вземе решение, но колебанията му го измъчваха непрестанно. През последните месеци той спеше лошо, а умът му бе в непрекъснат стрес.

И ето че вчера нещата взеха обрат към възможно най-лошото. Това беше нещо, което все още не бе споделил с Бен.

Да, нещата бяха взели обрат към най-лошото. „Това е един от начините да се справиш“ — мислеше си Джим. Другият начин бе просто да признае, че беше изгубил всичко.

Само преди два дни той смяташе, че нещата не можеха да станат по-лоши. Вчерашният ден обаче му доказа, че греши. Нещата можеха да бъдат по-зле, далеч по-зле.

6

ЗАД ВРАТАТА

Тя беше в „Таперуер“ стаята. По рафтовете на стените имаше безброй наредени в редици многоцветни купи, чайници и тигани. Мебелировката в сумрачното помещение се състоеше единствено от една маса и няколко стола. Пред единствения прозорец бе спусната завеса.

Изведнъж подът и стените започнаха да се клатят като че ли имаше земетресение. Купите и кутиите на „Таперуер“ падаха от полиците и се въргаляха около нея. Изпаднала в паника, като обезумяла търсеше спасителен изход. Какво, за бога, се случваше? Умът ѝ търсеше адекватен отговор. Тялото ѝ бе сковано. Обзе я паника. Тогава тя забеляза вратата и дочу глухи удари откъм външната страна.

Имаше усещането, че от другата страна се намира як бик, който непрекъснато напъва вратата и я блъска с огромната си глава.

Помещението продължаваше да се тресе. Съдовете на „Таперуер“ се търкаляха и хвърчаха във всички посоки. Най-ужасното обаче продължаваше да бъде тази врата, по която се блъскаше с нечовешка сила. Тя се тътреше назад с единствената мисъл да заеме позиция на ембрион. В един момент, след поредния ужасяващ сблъсък, ключалката поддаде и вратата се отвори.

Това, което видя зад вратата, беше черен мрак. Нищо друго. Ни човек, ни звяр, ни каквато и да било следа от натиск. Нищо, което очите биха могли да видят.

Обаче веднага усети с цялото си същество, че вече не беше сама.

„Те са тук!“ — осъзна и тази мисъл буквално я парализира. Започна да трепери като лист.

Преди кръсъкът да успее да излезе от гърлото ѝ, тя вече не беше в същото помещение. Беше някъде другаде.

Лежеше по гръб на някакво легло, на борда на „Принцесата на Тихия океан“. Усети капки пот по веждите си в момента, в който се опитваше да се огледа наоколо. Дали наистина беше изкрещяла,

питаше се и веднага си отговори положително. Усещаше болки в гърлото си.

Все още трепереше, но самолетът също се тресеше. Очевидно бяха навлезли в зона на силна турбуленция. Дочу виковете на други хора и шумове, които напомняха слаби експлозии. „Какво, по дяволите, се случва?“ — недоумяваше тя.

Шарлийн хвана лайстната на леглото с едната си ръка и отвори ципа на брезента с другата. Напипа малкото си джобно фенерче. Предпазливо подаде глава и видя колегите си, които също като нея се бяха събудили от силната турбуленция и недоумяваха какво се случва. Ники и Александра я гледаха тревожно.

Шарлийн хвърли бърз поглед надолу и мерна главата на Рей Джейкъбстън. Дали беше чул викът ѝ? Очевидно не, щом като не поглеждаше към нея.

— Милостиви боже! Тресе яко — каза Ники с явно безпокойство. — Не съм изпитвала подобен ужас!

Шарлийн кимна в знак на съгласие. Нейната основна тревога бе да не изхвърчи от леглото.

В този момент по уредбата прозвуча гласът на Джим Никълс:

— Дами и господа! Говори вашият командир. Навлязохме в зона на силна турбуленция. Скоро ще излезем от нея. Извинявам се за причиненото безпокойство. С цел вашата лична безопасност и безопасността на тези около вас, моля останете по местата си със затегнати колани до следващи инструкции.

След това той се изключи.

— Да вярваме, че е прав — рече Ники. — И най-вече за това, че скоро ще излезем от този ужас.

Шарлийн си мислеше за Арън, когото не бе видяла в леглото му. Дали все още имаше работа? Тя хвърли поглед наоколо.

— Ще отида да видя как са пътниците — обясни на колегите си.

— На твоё място бих изчакала, докато нещата се поуспокоят — предупреди я Ники.

Ники бе сладко девойче, все още чувствайки се щастлива с детската си любов — Раул, чието име навяваше асоциация за черен расов мачо с бронзова кожа. Ники беше скромно момиче и за разлика от Александра не говореше много, включително и за Раул, така че Шарлийн само можеше да предполага как изглежда той. Тя се

възхищаваше на Ники, просто защото младата жена бе мила, дискретна, грациозна и никога не създаваше каквито и да било проблеми. Шарлийн често си мислеше какво ли не би дала да притежава тези нейни качества.

Трябваше да признае, че предложението на Ники беше разумно. Тази силна турбуленция обаче, придружена с ужасяващите кошмари, я караше да се чувства в малкото си леговище точно толкова притисната, както се чувстваше в малката таванска стаичка у дома си — като в капан, като заложник на тъмнината. Трябваше да излезе навън.

— Сигурно си права — кимна тя, — само че за всеки случай ще отида да проверя.

Изключи джобното фенерче, намъкна се някак в униформеното си сако и се плъзна от леглото на земята. Стараейки се да пази равновесие, тръгна надолу по стълбите, много предпазливо си проби път между леглата и кабината, след което спря в задната част на туристическия салон.

Чуваше шепота на множество гласове и се стараяше да разбере кои от пътниците най-много имаха нужда от успокоение. Някои наистина се нуждаеха от това. Неколцина, свикнали с честите полети, безспорно бяха преживявали подобна степен на турбуленция, но не можеше да си представи какво изпитваха новациите. Тя дочу бебешки плач, но като цяло бе доста учудена, че пътниците бяха сравнително спокойни. „Сигурно са на автопилот“, размишляваше тя, доста уплашена, за да се обади.

Шарлийн реши да потърси Арън, независимо от непрестанното друсане и клатене, което затрудняваше придвижването ѝ. Смело се втурна напред, като се опираше на пътническите облегалки.

Самолетът ръмжеше от тежката ситуация, която го бе връхлетяла. Тя непрекъснато чуваше шум от падащи предмети, като ехо от далечна оръдейна стрелба.

В пътническия салон беше тъмно. Много тъмно. Пътниците бяха просто сенки. Повечето от мониторите за развлекателни програми бяха празни.

Тя се страхуваше от тъмнината. Нейният терапевт, д-р Ноел Ричардсън, бе определил този неин панически страх като никтофобия — нещо доста сериозно, според него, което се заканва да я победи. Според Шарлийн тези страхове бяха безпочвени, но това ѝ заключение

не означаваше нищо. Д-р Ричардсън обясни, че това е душевно състояние, което засяга и деца, и възрастни и че всъщност тя не се страхува толкова от тъмнината, колкото от това, което се крие под маската на мрака.

Неговата диагноза беше удивително точна. Шарлийн ясно осъзнаваше това. След всичките тези години, тя все още не можеше да спи на тъмно. Дори изобщо не можеше да спи без своето джобно фенерче. На Арън му бе нужно известно време, за да свикне с тази нейна странност. Независимо че спяха заедно вече девет седмици, той изобщо не можеше да предположи колко дълбок бе нейният страх от тъмнината и какви образи извикваше във въображението ѝ мракът.

Какво толкова страшно предизвикваше у нея тъмнината, той само можеше да гадае. Какво толкова я тревожеше? Единственият отговор, който Арън намираще за логичен, беше ужасът, който Тод Бауър ѝ бе причинил. Впрочем, д-р Ричардсън бе направил същото заключение. Да, но тази връзка бе приключила преди години.

Арън бе направил всичко, за да ѝ покаже, че я разбира и ѝ съчувства. Тяхната любов беше нова любов, те бяха на нещо като меден месец — период, в който много често слабостите на партньора не ти правят особено впечатление. Колко дълго обаче щеше да бъде в състояние да понася с такова търпение този неин страх, който дълбоко в себе си намираще за детински? Кога ли щяха да започнат упреците?

Той все още нямаше представа за другите страхове, които тя трябваше да понася, онези, които нямаха общо с баща ѝ и с бившия ѝ приятел. Ако му споделеше за тях, това можеше да доведе до края на многообещаващата им връзка. Тя познаваше достатъчно добре Арън, за да предположи как би реагирал, ако му кажеше истината и нищо друго освен истината, но не искаше да разруши удоволствието, което изпитваха от това да бъдат заедно.

Така че пазеше мълчание относно страховете си, доколкото силите ѝ позволяваха. Никога не бе му споделяла каква беше първопричината за нейната никтофобия.

Жестоката турбуленция продължаваше да тормози самолета, караше го да се накланя и да се тресе, като че ли се бореше за живота си. Това че Шарлийн не се бе свила от страх в ъгъла, трясеща се от ужас, че ще се разбият, също се дължеше на д-р Ноел Ричардсън. „Намери смелост да живееш отново!“ беше неговото мото, което ѝ бе

посветил и на което се базираше планът за нейното лечение. В края на краищата, това ѝ даде импулс да се кандидатира за авиослужител, следвайки стъпките на своята майка — нещо, което преди не бе имала куража да стори.

Шарлийн си пое дълбоко въздух и бавно издиша. Дихателни упражнения. Част от плодовете на терапевтичните ѝ сеанси.

„Не си затормозявай мозъка с прекалено много мислене. Нищо не е реално. Всичко е просто плод на безпочвена тревожност.“

Може би това са част от поредните старовремски поговорки на доктора, но все пак те ѝ помагаха да се поуспокои в ситуации като тази.

Тя бавно се придвижваше напред, докато не стигна до мястото на онова момиче, което я бе докоснало по време на качването на борда и ѝ бе смотолевило нещо. Детето бе приковало поглед в нея и я гледаше втренчено.

Шарлийн се поколеба, очаквайки момичето да каже нещо, но тя бе затворила плътно пребледнелите си устни, решена да запази мълчание.

Шарлийн ѝ кимна и продължи напред, преплитайки крака. Самолетът се клатушкаше и тресеше.

ТРЕВОГИ

До 2:15 ч. боингът приличаше на плуваща в тихи води риба. Гладкото пътуване обаче бе внезапно прекратено, когато самолетът попадна в зона на много силна турбуленция. Един от пътниците, който в това време се намираше в тоалетната, беше блъснат към преградната стена, после към вратата и временно загуби съзнание. Онези, които спяха, се събудиха от уплаха. Някои, напълно зашеметени, се озъртаха с празни погледи, други се бяха вкопчили толкова здраво в облегалките на седалките си, че пръстите им бяха побелели. Доста от хората се мъчеха да се предпазят от връхлетелия ги ужас.

Емилио Кабрера заемаше място 59Н. Той беше един от онези, които не се поддадоха на паниката. Шарлийн се промъкна покрай него, без да се съобразява, че той можеше да лежи, имайки правото да се тревожи по свой си начин.

Емилио мразеше да лети. Той се притесняваше до смърт преди всеки полет, но никога не го бе обземал такъв безумен страх, както преди този полет. За него този смразяващ ужас беше нещо повече от онова, което го очакваше в Сидни.

Неговият проблем със самолетите бе елементарен — тези проклетни машини просто можеха да паднат. Това беше безспорен факт, тъй като го бе преживял лично.

Преди три години той беше на борда на Лиърджет 45 — самолет, нает от неговия работодател. Явно, че по време на приземяването беше станал някакъв ужасен фал, защото изведнъж Емилио усети страшно разтърсване. В салона бушуваха пламъци. Той се опита да изпълзи към изхода, но не успяваше да се пребори с ослепяващия и задушаваш огнен дим.

Беше дошъл в съзнание в болницата, където лекарят му каза, че за разлика от други двама пътници — клиенти на работодателя му, той е оцелял. Оказало се, че член на спасителния отряд успял да го извлече от горящите останки на самолета секунди преди лиърджета да експлодира. Емилио беше осъзнал какъв невероятен късмет е извадил.

И тогава, за първи път от години, падна на колене пред Бога, за да му благодари, че го беше спасил.

Оттогава го терзаеха повтарящи се отново и отново кошмари, в които бе заобиколен от непроницаем, потискащ мрак — някакъв адски ужас, какъвто не бе преживявал досега. Емилио не можеше да се отърси от убеждението, че тези кошмарни сънища бяха плод на спомените му от катастрофата и символизираха Оня свят, където той наистина се бе оказал за кратък период от време. След своето чудотворно спасение Емилио не само разви страх от летене, но също така и силен интерес към самолетните катастрофи. Проучванията бяха потвърдили, че независимо от факта, че причините за дадена самолетна катастрофа можеха да бъдат много, човешката грешка безспорно се оказваше решаващ фактор. В интерес на истината техниката беше доста благонадеждна. Случваха се беди, защото хората просто не можеха да боравят правилно с технологиите. Предполага се, че причината за една от най-ужасяващите авиокатастрофи през 70-те, тази на летището на остров Тенерифе, е била недобросъвестната поддръжка на механиците или погрешната преценка на пилота, или пък моментното му невнимание, довело до ужасната катастрофа и до неописуемите човешки трагедии.

Емилио бе оцелял след излитането — първата от двете критични фази при всеки полет, нервно гризейки ноктите на ръцете си. От втората фаза — приземяването — го деляха около шест часа. Съществуваше още една причина, която предизвикваше чувство на безумен страх у него и това беше съдебният процес, който го очакваше, щом пристигне в Сидни. В случай че враговете му успеят да го осъдят, той щеше се окаже мърша за лешоядите.

Осъзна, че тази метафора бе слаба, но тя отразяваше това, което чувстваше. В Австралия му предстоеше съдебен процес и когато той приключи, в най-добрия случай щеше да бъде сринат финансово. Целият му начин на живот щеше да бъде разпарчетосан. Той обаче беше убеден в невинността си и щеше да го докаже, за бога! Не, той не заслужаваше всичко това.

Емилио трябваше да бъде в главния офис на „Алмар Корпорейшън“ в Сидни. За първи път пътуваше в туристическа класа, по-ниско ниво, отколкото предлагаше билетът му за бизнес класа, където седеше обикновено. Трябваше да приеме нещата такива,

каквито са към момента. Единственото нещо, в което бе прегрешил — това, за което му повдигнаха обвинение, беше фактът, че бе отклонил известна сума от сметката на корпорацията към своята лична банкова сметка. Направи го само защото почти бе свършил парите си и всичко, което искаше, бе да разреши този си проблем — нищо друго! Искаше да се справи с един временно изникнал проблем от финансов характер — нищо повече. В интерес на истината, твърдо възнамеряваше да върне възможно най-бързо парите в момента, в който отново си стъпи на краката.

Той по никакъв начин не можеше да проумее защо фирменият счетоводител го бе наказал така жестоко за толкова дребна сума и то взета назаем. Очевидно беше направил нещо ужасяващо и в него се зароди съмнението, че не бе призован в Сидни единствено за да му бъде потърсена сметка. Напълно вероятно беше да изгуби работата си заради някакво предполагаемо злодеяние. Не можеше да проумее защо заемът, който си бе позволил, не можеше да се оформи като напълно законен и защо трябваше да доведе до такива драстични последствия. Години наред си бе скъсвал задника от работа за „Алмар Корпорейшън“ и бе допринесъл значително за просперитета на компанията. Единственото нещо, което бе поискал в замяна, беше просто да се отнесат към него с елементарно разбиране в момент, когато бе изпаднал във финансов колапс.

В края на краищата единственото, което той искаше, бе елементарно човешко разбиране и това не беше толкова много, имайки предвид, че всъщност бе посветил живота си на тази компания, когато „Лиърджет“-ът катастрофира.

Ами ако се окажеше безработен? Тогава какво? Достигнал зряла възраст, на 52 години, той, както и съпругата му, бяха привикнали към комфортния си начин на живот. Той силно се съмняваше, че която и да е компания ще гори от желание да наеме финансов директор, който е бил изритан от фирмата, за която е работил, заради финансови злоупотреби. Беше твърде стар, за да започне отначало, а ако получи присъда, репутацията му ще бъде безвъзвратно опетнена. Той просто щеше да бъде демоден — човек, който върви към своя провал, един корпоративен парий, презиран и отбягван от всички.

У Емилио турбуленцията предизвикваше усещането, че се намира в увеселителен парк и се вози във влакче на ужасите, внезапно

излязло извън релси. Мишниците му бяха изпотени и усещаше собствената си неприятна миризма.

Беше убеден, че самолетът започва да пада и това щеше напълно да обезсмисли решението на съда в Сидни.

„Ами... — мислеше си той със сардоничен хумор, — в крайна сметка едно от притесненията ми може да отпадне.“

Шарлийн мина покрай място 39К, където седеше жената, на която бе помогнала да качи ръчния си багаж преди излитането. Жената, за която Шарлийн смяташе, че е или монахиня или пък застаряваща потомка на готите, се казваше Рамаган. Хората рядко я наричаха по малко име, просто защото не го знаеха. Тя обаче беше доста известна особа в „Санта Анна“ — община в окръг Ориндж, Калифорния. Обличаше се винаги в черно. Друга неделима част на тази дама бяха чифт черни очила Рей Бан. Тези, които бе сложила сега, бяха доста износени, защото жената беше свръхчувствителна към светлината. Тя бе напълно зависима от очилата си, защото според очните специалисти, с които се бе консултирала, имаше актинов гранулом на конюнктивата — възпаление на окото, причинено от продължително излагане на ултравиолетови лъчи. Бе посетила доста специалисти през годините, които ѝ бяха предписали различни видове мехлеми и какви ли не лекарства, но нито едно от тези така наречени лекарства не бе помогнало за намаляване на зачервяването и за подуването около очите ѝ. В крайна сметка бе решила да се опита да живее в това състояние и нейните очила Рей Бан се бяха превърнали в неразделна част от атрибутите ѝ.

Госпожа Рамаган беше яка жена, не по-висока от метър и петдесет и тежеше около 65 кг, което нямаше да прави впечатление за свръхтегло, ако госпожата не беше толкова набита. Както много други жени на нейната възраст, тя бе натрупала килограми около талията и бедрата, което я правеше да изглежда тромава и лишена от всякаква елегантност.

Жителите на общината, в която живееше, мислеха, че води самотен, спартански начин на живот в дома си, пълен с кръстове, разпятия, икони на Дева Мария и величествени обредни свещи. Нещата обаче не стояха точно така. Да, тя имаше своите си

добродетели, имаше Библия и дълбока духовна връзка с Исус Христос. Във всеки миг от живота си г-жа Рамаган се чувстваше благословена, особено когато се грижеше като доброволка в дома за хора с увреждания. Хората там я обичаха, защото нейните молитви вършеха чудеса. Болните започваха да се чувстват по-добре благодарение на нейната вяра в Бога. Дори сестра ѝ, Естер, ненадейно се излекува от ревматизма, тормозил я в продължение на десетки години.

За жалост сестра ѝ, въпреки че се бе избавила по чудо и болката си бе отишла от живота ѝ, не споделяше дълбоката вяра на г-жа Рамаган.

Естер имаше висше образование и винаги е била „умницата“. В действителност тя притежаваше до такава степен високоразвит ум, че дори не успяваше да обясни на г-жа Рамаган какво бе учила, без да прибъгва до използването на ужасно сложни термини и супер комплицирани изречения. Изводите, които г-жа Рамаган успяваше да си направи след всички техни разговори бяха, че става въпрос за икономика.

Тя и Естер често водеха нажежени дебати относно религията. Естер отказваше да повярва, че Господ може да прави чудеса. Безброй пъти г-жа Рамаган привеждаше примери за чудеса, на които беше станала свидетел лично, в това число и най-голямото от тях — Господ бе спасил живота ѝ. Когато беше на 24 години, г-жа Рамаган се бе разболяла сериозно, вследствие на някакъв рядък вирус. Беше изпаднала в кома и по-късно разбра, че всъщност лекарите я били отписали. За тяхно огромно учудване обаче, тя бе дошла в съзнание и беше напълно излекувана, без да си спомня нищо от комата, освен една светеща фигура, която се бе появила пред нея и я бе заляла с топлината на лечебната си сила. Това не беше нищо друго, освен Божията намеса. След своето чудотворно оздравяване, тя беше станала много набожна. Господ бе спасил живота ѝ с определена цел: за да може тя да Му се посвети.

Коментарът на Естер беше, че това е прекрасна история, но отстояваше мнението си, че не става въпрос за нищо друго, освен за стечение на обстоятелствата. Тя причисли всички случили се „добри чудеса“, включително и собственото си излекуване от ревматизъм, като стечение на обстоятелствата. От своя страна г-жа Рамаган намираще

сестра си за неблагодарна, но не искаше да задълбава в темата и да се кара с нея.

Независимо колко умна беше, Естер не разбираше нищо от теология. През целия си живот бе заклет атеист. Г-жа Рамаган искрено съжаляваше, че никога нямаше да може да сподели Божиата любов и изкупление с единствения човек на света, когото обичаше истински.

Всъщност, не — не единствения.

Вече не единствения.

Г-жа Рамаган бе прегрешила. Тя бе позволила да я постави на изпитание друг освен Господ Бог.

Мъжът се казваше Боб Флетчър и беше пациент в дома, където тя работеше като доброволка. Боб бе прикован в инвалидна количка и беше няколко години по-възрастен от нея. Когато за първи път срещна този мил човек, тя отдели доста време да си говори с него и всяка минута от този разговор ѝ бе доставила огромно удоволствие. След този първи ден, прекаран заедно, тя и Боб се чувстваха прекрасно заедно.

Те се срещаха вече шест месеца, когато се случи нещо, което г-жа Рамаган не си бе представяла и в най-съкровениите си мечти. Онази нощ, когато отиде в стаята му, за да се погрижи за него, той заключи вратата и... започна да я съблича.

Г-жа Рамаган беше неописуемо притеснена. Той започна да прави с нея неща, които тя бе виждала само в списанията и в някои телевизионни предавания, които ревностно се стараяше да не гледа. Ако попаднеш на еротична или събуждаща неприлични асоциации сцена, веднага прелистваше страницата или пък превключваше на друг канал. Винаги бе смятала, че ако, не дай си боже, трябваше да изживее подобен вид интимности, те щяха да са крайно неприятни и заслужаващи порицание. Да, но в действителност нещата се оказаха доста различни.

Голата истина беше, че тя едно към едно бе правила секс. След това не можеше да мигне дни наред и упорито отбягваше Боб. Той не преставаше да ѝ се обажда, докато накрая тя омекна. Съгласи се да се види с него, но само и единствено за да му каже, че бяха допуснали ужасна грешка и че двамата просто нямаха бъдеще.

Добре планирано, само че срещата им завърши с пореден страстен секс и когато г-жа Рамаган се върна вкъщи тази нощ, с

погнуса осъзна, че бе изпитала огромно удоволствие от преживяното. Никога преди не бе изпитвала нещо подобно. Умът ѝ кръстоса шпага със сърцето ѝ. Потресена от похотливите си желания, тя се закле във всичко свято, че ще бъде вярна на Бог — на Бог, който ѝ бе пращал щедрата си благословия през целия ѝ живот. Започна да се моли все по-често и все по-прочувствено, умолявайки Всевишния да ѝ прости греховете на плътта.

Веднъж си бе позволила да сподели тази своя дилема с Естер, която от своя страна изрази одобрението си и с нескрит възторг заяви колко прекрасно е това, което се е случило.

Нейната сестра с мъж?

— Трябва да призная, че наистина се случват чудеса! — заяви тя, усмихвайки се широко.

— Не говори така, Естер — възрази г-жа Рамаган, видимо притеснена. — Това изобщо не е редно.

Вместо обаче да уважи моралните възгледи на сестра си, Естер искаше да узнае колкото може повече за Боб. Какъв мъж е, как изглежда, държеше ли се мило с нея и добър любовник ли е?

Г-жа Рамаган се бе изчервила като божур и нямаше никакво намерение да отговаря на тези въпроси. Беше отишла да види Боб с твърдото намерение това да е за последно, само за да сложи край на прегрешенията си, но по време и на тази тяхна трета среща нещата пак излязоха извън контрол. Тя отново се озова гола в леглото на Боб, напълно безсилна да устои на любовните страсти и удоволствия. Най-ужасното беше, че колкото повече се мъчеше да отблъсне Боб, толкова по-любвеобилен ставаше той и толкова по-лудо биеше сърцето ѝ за него. Той ѝ предложи да заживеят заедно, уверявайки я, че с нейна помощ ще се освободи от затвора на клиниката. Да, краката му наистина не бяха в перфектна форма, но пък други части на тялото му щяха да работят безотказно години наред, допълваше той с усмивка на лице.

След като се прибра вкъщи след въпросната среща, тя реши, че трябва да бъде доста по-непреклонна по отношение на вярата си, за да изпроси от Господ опрощение на греховете си. Беше убедена, че влюбването ѝ в Боб беше грях и израз на слабост.

Когато няколко дни по-късно забеляза една обява в „Лос Анджелис Таймс“, бе абсолютно сигурна, че не става дума за какво

съвпадение. Търсеха мисионери за Австралия, които да работят с аборигени. Г-жа Рамаган се кандидатира за позицията незабавно и също толкова незабавно кандидатурата ѝ бе одобрена. Съкрушена, тя се сбогува с пациентите си и с Боб, който отчаяно клатеше глава и плачеше, неспособен да проумее защо тя постъпва така.

Днес г-жа Рамаган се намираше на борда на „Принцесата на Тихия океан“ и пътуваше към новата си работа, надявайки се няколкото месеца в Австралия да изцерят сърцето ѝ, да пречистят ума ѝ от покварените мисли и да помогнат Бог да опрости греховете ѝ.

Въпреки постоянните ѝ молитви обаче, тя откриваше навсякъде знаци, които ѝ говореха, че Господ е дълбоко разочарован от нея. Един от тези ярки знаци, например, беше турбуленцията, в която се намираше самолетът — като че ли Той го бе приклепил и го тресеше, за да ѝ напомни още веднъж, че бе извършила страшен грях.

Тя се наведе наляво, свали слънчевите си очила и погледна навън. Въпреки тъмнината, почти пълната луна ясно осветяваше яростно клатещото се крило на самолета.

И тогава забеляза някой, който стоеше върху крилото.

Г-жа Рамаган се приближи и носът ѝ опря в малкото прозорче.

Съвсем ясно видя високо изправена черна фигура, която не се поклащаше нито от бурния вятър, нито от тресящото се крило.

Г-жа Рамаган се прекръсти веднъж, после втори път, после трети път.

Самолетът се разтесе отново толкова силно, че тя усети неистова болка в допрения си до прозорчето нос. За миг затвори очи и когато ги отвори, фигурата беше изчезнала.

Г-жа Рамаган не отлепваше поглед от крилото. Дали пък това, което беше видяла, не бе поредният симптом на очното ѝ заболяване?

Шарлийн бе успяла да се добере до кухненското отделение на горния етаж, залитайки и клатушкайки се като пияна. Подпираше се на стената, като правеше неимоверни усилия да не падне. Арън протегна ръце, хвана я и я притегли към себе си в тромава прегръдка.

— Вихри се голям купон, а? — засмя се той.

— Я пак повтори — промълви тя.

— Казах, купонът е пълен — ухили се той.

— Господи! — смърри го тя и се притисна към него. — Имали сме си комик на борда! Как можеш да се майтапиш при подобна ситуация?

— Защото съм щастлив, че те виждам — отвърна той и бързо я целуна. — Скоро ще свърши. Ти добре ли си?

— Не бих казала — промълви тя, като продължаваше да стиска силно синджирчето си — нейният символ за сила.

Синджирчето беше на майка ѝ, Клаудия Тийър, която го бе носила на всеки полет, с изключение на онзи, който отне живота ѝ. Тя го бе наследила от нейната майка — бабата на Шарлийн — Бет. Предавано от майка на дъщеря, това бижу се бе запазило в семейството им в продължение на три поколения и беше единственият материален спомен, който Шарлийн имаше от майка си.

— Смяната ми върви към приключване — рече той. — Апропо, ти не трябваше ли сега да си в почивка?

— Трябваше — кимна тя, — само че не можех да остана повече в леглото. Теб кой ще те смени?

— Мара, която навярно чака да попремине турбуленцията, надявам се... Към момента никой от нас не е в състояние да направи нещо.

Самолетът попадна в друга въздушна яма. Той притисна Шарлийн още по-силно и го лъхна люляковият аромат на нейния парфюм. Ръцете му се плъзнаха по задните ѝ части и я целуна по шията.

При допира му я побиха ледени тръпки. Цялото ѝ тяло беше сковано.

— Това никак не ти харесва, нали?

Въпросът прозвуча доста глуповато, помисли си тя, защото отговорът беше до болка ясен. Той също едва се държеше на крака.

Може би нямаше смисъл да се безпокои, но тя и бездруго се притесняваше.

— Сигурен съм, че скоро ще премине — повтори Арън на фона на дрънчащите колички и съдове в кухнята. Надяваше се гласът му да е прозвучал успокояващо.

— Да — измънка равнодушно тя.

Той се намръщи.

— Шарлийн?

Тя извърна очи настрани.

— Нищо, нищо. Просто отново този ужасен кошмар.

— За вратата ли?

— Да.

Откакто бяха започнали да се виждат, този сън се появи няколко пъти. Сънуваше, че се намира в някаква стая и някой удря и рита по вратата, но когато тя се отваряше разбита, зад нея нямаше нищо друго, освен непрогледен мрак.

Всеки път, когато той я попиташе как тълкува този сън, тя отговаряше уклончиво.

Количките продължаваха да дрънчат, а признак за отслабване на турбуленцията нямаше.

Той я прегърна отново.

— Всичко ще е наред, повярвай ми — прошепна в ухото ѝ.

Макар че не последва отговор, той усещаше колко нервна бе тя от начина, по който стискаше и разпускаше ръцете си и както се озърташе, като че ли ужасена от това, което евентуално би могла да види.

Няколко минути по-късно друсането, подскачането и трещенето започнаха да намаляват. И двамата въздъхнаха от облекчение.

— Видя ли? Дотук беше — въодушевено възкликна той. — Не след дълго ще бъдем в Сидни. После ще си подарим няколко дни удоволствие.

След минутка Мара Тружильо дойде при тях в кухненското отделение.

— Как са нещата тук? — попита тя весело, както винаги.

Стюардесата бе леко пълничка, но привлекателна и винаги жизнерадостна — това беше най-точното описание за Мара.

— Добре — отговори Арън с усмивка.

Най-последно бе настъпил моментът и той да допълзи до леглото и да поспи малко. Надяваше се сега, когато самолетът се бе поуспокоил, Шарлийн също да се почувства по-добре.

ТУРБУЛЕНТНОСТ В ЯСНО НЕБЕ

При първите признаци за силна турбуленция Джим, който се намираше в пилотската кабина, включи предупредителния надпис за затягане на предпазните колани. Беше се върнал на мястото си час и половина по-рано. След като излетяха, управлението на самолета за четири часа беше поел Бен. Сега, след като помощник-пилотът беше заспал на импровизираното легло в задната част на пилотската кабина, Джим се присъедини към Грег за последната отсечка от полета.

— Нищо не ми подсказа, че ще ни връхлети такова чудо, или поне не толкова силно — въздъхна Джим. — Не видях никакъв знак.

— Аз също — кимна в знак на съгласие Грег.

Джим провери уредите. Радарите не индикираха нищо.

— Чиста откъм турбуленция атмосфера — добави вторият му пилот.

— Погледни температурата навън! — извика Джим.

Грег проследи погледа му и свъси вежди.

От дългогодишния си опит той прекрасно знаеше, че силна турбуленция може да настъпи при яростно стълкновение между топъл и студен въздух. Очевидно точно това се бе случило, тъй като уредът за измерване на външната температура изведнъж отчете минус 94 градуса — неочакван спад с цели 15 градуса — такъв кучи студ обикновено биваше регистриран само в полярните райони.

— Провери пак синоптичната карта! — изкрещя Джим. — Да не сме пропуснали нещо? Господи! Тази турбуленция никак не ми харесва!

— Не мисля, че сме пропуснали нещо — отвърна Грег. — Но ще проверя пак.

Той отвори плана на полета, тъй като Джим продължаваше да се взира с невярващ поглед в ОАТ^[1]. 747 се тресеше все едно беше играчка в ръцете на някаква небесна сила.

— От Лондон не съобщават за никакви особености — каза Грег. Той се позоваваше на данните от Световния Метеорологичен Център,

който отговаряше за синоптичните карти в техния полетен план.

— Изключено е тези температури да са реални! — отсече Джим.

— Аз смятам, че е по-вероятно да има някаква неизправност в сензора — съгласи се Грег.

— Трябва да кажа нещо на пътниците — реши Джим. — Нещата доста загрубават.

Взе микрофона си и натисна бутона за връзка с пътниците в салона.

— Дами и господа! — започна той. — Говори вашият командир. Навлязохме в зона на силна турбуленция. Скоро би трябвало да излезем от нея. Извинете за причиненото безпокойство. Заради личната ви безопасност и тази на пътниците около вас, моля останете по местата си и затегнете предпазните си колани до второ разпореждане!

Щом изключи микрофона усети, че някой зад него се движи. Бен бе станал от леглото си, държейки се здраво с две ръце за неговата седалка.

— Какво се случва, по дяволите? — настояваше да разбере той.

— Чисто и просто турбуленция — отвърна Джим. — Преминаваме през студена въздушна маса.

Бен свирна през зъби и хвърли бърз поглед на уредите, измерващи външната температура, докато „Принцесата“ продължаваше да се тресе неистово.

— Свържи се с Токио — каза Джим. — Да видим дали те знаят нещо.

Грег натисна бутона за „режим предаване“ на високочестотното радио, от което можеше да се свържат с всяка точка на света и бе единственият начин пилотите да комуникират с наземните центрове за ръководство на полетите. Пилотът, отговорен да следи движението на самолета, бе длъжен веднъж на всеки час да докладва за местонахождението на машината на най-близкия от трите регионални центъра, на които бе разделен Тихия океан: Токио на запад, Анкоридж на север и Оукланд на изток. Когато Грег се опита да настрои високочестотното радио и да осъществи контакт, получи в отговор гръмко пращане от статично електричество, което оглуши пилотската кабина.

Грег опита да използва системата за потискане на шума, за да елиминира пращането. Опитът му излезе неуспешен и тогава той най-напред потърси по-висока радиочестота, а след това — по-ниска, за да постигне чиста радиовръзка. Подскачащият самолет затрудняваше действията му, но накрая все пак шумът от статичното електричество се изчисти и Грег повика центъра за ръководство на полетите.

— Токио! Токио! Тук „Оушънс“ 5-8-2.

Никакъв отговор. Грег изчака няколко минути, преди да повтори повикването.

— Токио! Токио! Тук „Оушънс“ 5-8-2. Отговорете, моля ви!

Молбата му срещна пълно мълчание.

— Никакъв отговор — каза Джим.

Грег поклати глава.

— Сигурно има много смущения. Високочестотното радио е примитивно устройство. Ще се помъча да намеря друга честота.

И той наистина опита на няколко различни честоти, но не успя да осъществи контакт. Това беше нещо, на което Джим бе ставал свидетел много пъти преди, така че не бързаше да се притеснява излишно. Високочестотното оборудване наистина беше примитивно, както беше изтъкнал Грег, и в качеството си на втори пилот доста често си бе късал нервите от номерата, които му погаждаше.

Турбуленцията беше започнала внезапно, без никакво предупреждение и в 2:30 ч. сутринта също така внезапно бе спряла. В един момент всички имаха чувството, че се намират на връхлетян от ураган в открито море кораб. В следващия момент ураганът бе утихнал и „Принцесата“ продължи пътя си спокойна и стабилна.

В мига, в който това се случи, температурата навън започна да се покачва.

— Е, това беше — въздъхна с облекчение Бен.

— Да — съгласи се Грег, — само че... това е поредната от тези турбуленции, които не мога да проумея.

— Опитай пак високочестотното радио — настоя Джим, — да видим дали ще се свържем този път.

Грег повика Токио отново. Ако изключим „белия шум“, нямаше нищо друго, освен тишина. Да, но вторият пилот се бе свързал с центъра за ръководство на полетите само преди половин час.

— Високочестотното радио все още не работи — съобщи Грег.

— Докладвай за местонахождението ни и опитай на къси вълни — отговори Джим.

Грег кимна в знак на разбиране и доближи микрофона до устата си.

— Тук „Оушънс“ 5-8-2. Предавам на сляпо — рече той. — Намираме се приблизително на 14 север, 160 запад. Zulu часът е GMT минус 12 часа.

Zulu часът е термин за кодираното универсално време (UTC) отговарящо на Средното гринуичко време (GMT) и използвано в практиката от пилотите в авиацията.

— Току-що прекосихме зона с турбуленция в ясно небе. Натъкваме се на неизправност в апаратурата ни във високочестотния обхват. — За миг той впери втренчен поглед напред, след което продължи: — Възможно е да са обикновени атмосферни смущения. Ще използваме СВЧ обхвата и ще се опитаме да се свържем с друг самолет в района, като ще използваме системата ACARS^[2]. Нямаме сателитен телефон.

Последва пауза, след което:

— „Оушънс“ 5-8-2 край.

Грег отпусна бутона за предаване и изключи високата честота, тъй като нова вълна от смущения нахлу в ефира.

— Не знам дали някой е чул това съобщение, но може би си струваше да опитаме — въздъхна той.

— Да се надяваме — отвърна Джим.

Грег опита последователно с трите СВЧ радиостанции една след друга: първата, която се използваше за връзка с центъра за ръководство на полетите; втората, която беше резервна, и третата — винаги настроена на честота за спешни повиквания. Но всичките му опити се провалиха. Той не успя да осъществи връзка нито с друг самолет, нито с някоя от наземните станции, намиращи се на Тихоокеанските острови, над които летяха. На честотата за спешни повиквания също нямаше отговор.

— Без СВЧ ACARS също няма да работи — отбеляза Джим.

Настъпи пълна тишина, тъй като всеки един от пилотите претегляше в съзнанието си значимостта на току-що казаното от Джим.

За Джим понякога тишината казваше далеч повече от думите. Напоследък той и съпругата му Джоди ставаха все по-сдържани в общуването си един с друг, характерно за отношенията им към момента. Единствените думи, които те все още открито си разменяха, включваха взаимни обвинения. Пламъкът на техния брак беше угаснал и не би могъл да пламне отново. До този извод бе достигнал той по време на последните няколко часа преди да се качи на борда на „Принцесата“.

Искаше му се никога да не бе преживявал тези часове.

Изведнъж Грег се наклони напред и очите му се приковаха към нещо.

Джим проследи втренчения му поглед, видя онова, в което Грег се бе втренчил, и замръзна.

ИНТЕРВЮДИЯ I

Любезна млада жена, с приветлива усмивка я покани да влезе вътре. Тя се надигна от стола си в приемната, като пригладдаше блузата и миди полата си. Младата жена отвори вратата и Шарлийн влезе, насочвайки се към мъж на име Джерълд Пиърс, който седеше зад бюрото си.

Ако изключим няколкото рехави кичури бяла коса около слепоочията и отзад на главата, Пиърс бе напълно плешив, с магнетични сини очи. В момента, в който стана, за да я посрещне, я впечатли още нещо и то беше почти двуметровият му ръст. Тя изчисли, че Джерълд Пиърс тежеше не по-малко от 100 кг. — отлична форма за неговата възраст и неговата височина. Определено беше мъж, който се открояваше от тълпата.

— Седнете, моля — каза той с дълбок, приветлив тон, който наистина му прилягаше.

Шарлийн седна. На бюрото пред него лежеше CV-то ѝ.

— Благодаря, че дойдохте — кимна той.

— Благодаря, че ме приехте — учтиво отвърна Шарлийн.

— За мен е удоволствие — продължи Джерълд. — А сега бихте ли ми разказали малко повече за себе си?

— Разбира се.

Шарлийн започна да разказва за следването си, за летните си занимания, за първата си сериозна работа, за хобитата си. Гордееше се

с постиженията си като бегачка на дълги разстояния, което според нея бе затвърдило собствената ѝ представа за енергичен и амбициозен човек. Тя обаче не му каза защо си бе поставила за цел номер едно бягането. В началото това беше, за да избяга от проблемите си вкъщи. Постепенно то бе започнало да ѝ доставя удоволствие. Бавно и предпазливо, Шарлийн обмисли начина, по който да изложи мотивите, подтикнали я да кандидатства за тази позиция.

— Всъщност... всичко започна от моята майка.

Джерълд Пиърс я прекъсна:

— Да, разбирам... Знам за трагичната кончина на майка ви... Мога да си представя... — Той се мъчеше да намери подходящите думи. — Да говорим направо, Шарлийн. Мислех, че това би била последната работа, за която някой, при вашите обстоятелства, би кандидатствал.

Шарлийн кимна. Беше убедена, че той ще каже точно това.

— Майка ми е разказвала много преживелици, свързани с работата ѝ. Тя обичаше работата си и аз харесвах всичко, което ми разказваше. Откакто се помня съм искала да бъда стюардеса. Тя ми инжектира огромна доза ентузиазъм и само благодарение на нея сега съм тук, с вас.

— Но, все пак... майка ви... — Пиърс не довърши изречението си, но и нямаше нужда да го прави.

— Беше нещо ужасно — съгласи се Шарлийн, — само че аз не искам нейната съдба да контролира живота ми. Това, че майка ми загина при самолетна катастрофа, съвсем не означава, че това ще се случи и на мен. Просто не го вярвам. Било е злополука. По същия начин някой може да умре в автомобилна катастрофа заради невниманието на друг шофьор.

— Наистина ви се възхищавам, защото не позволявате това да ви сломи — кимна той.

— Да, така е — потвърди Шарлийн.

За разлика от баща ѝ... Тя не го каза на глас. За нея беше достатъчно Пиърс да се убеди, че смъртта на майка ѝ не може да я спре да поеме по нейния път. Нямаше никаква нужда някой да знае как това се бе отразило на баща ѝ... или пък в резултат какво ѝ бе причинил Дийн Тийър. Това беше нещо лично, семейна тайна, точно като кошмара, който изникваше при споменаване името на Тод Бауър.

Джерълд ѝ зададе още няколко въпроса, но Шарлийн имаше ясното усещане, че той вече бе взел решение.

Когато седмица по-късно получи обаждане, че е одобрена за стюардеса, първото нещо, което направи, бе да се обади по телефона. От отсрещната страна ѝ отговори познат глас.

— Успях — извика тя. — Получих работата! Току-що разбрах.

— Това е чудесно! — поздрави я Ноел Ричардсън. — Добро момиче! Толкова се гордея с теб!

---

[1] OAT — Уреди, измерващи външната температура на въздуха. — Бел.пр. ↑

[2] ACARS — Адресно-отчетна система за авиационна връзка между екипажа и земните станции чрез сателит или радио. — Бел.пр. ↑

II
2:36 Ч. — 3:52 Ч.

КАКОФОНИЯ

Когато двамата с Арън напуснаха кухненското помещение на горния етаж, един пътник в кафяв костюм, чието място бе няколко реда по-надолу, се извъртя, за да изгледа Шарлийн. Погледите им се срещнаха и в първия момент тя си помисли, че той се опитва да привлече вниманието ѝ, но щом тръгна към него, пътникът извъртя глава обратно и се загледа напред.

Тя вървеше след Арън, който напредваше към отделението за екипажа. Имаше болезнени бодежи в тялото си, което често ѝ се случваше, когато не успяваше да контролира нервите си. Не можеше да се съсредоточи върху никаква мисъл — до болка познат ѝ друг симптом, вследствие на стрес. В туристическата класа едно момиче с конска опашка ѝ хвърли кръвнишки поглед. Шарлийн се спря до нея, докато Арън продължи напред. Небесносините очи на момичето се впиха в нея.

— Какво, проблем ли има? — тихо я попита Шарлийн.

Момичето не отговори.

Шарлийн се наведе към нея. Майката на момичето я изгледа подозрително, но забелязвайки вторачения поглед на дъщеря си, каза:

— Каси, престани с това! — смъмри я тя.

В отговор момичето се обърна напред и се съсредоточи, но силно стисна юмруците си, а лицето ѝ се изкриви в странна гримаса, като да беше ужасно озадачена от нещо, което не можеше да изкаже с думи.

— Каси? Така ли се казва? — попита Шарлийн майката. — Мисля, че искаше да ми каже нещо.

— О, едва ли — отговори тя, не нелюбезно и без капка колебание.

— Как може да сте толкова сигурна? — попита озадачена Шарлийн.

— Повярвайте ми, аз знам — каза майката, като предишният ѝ учтив тон се бе сменил с открита враждебност.

Шарлийн ги гледаше със съмнителен поглед, но момичето продължаваше да гледа напред със същия измъчен израз на лицето, докато майката чакаше Шарлийн да си тръгне.

Шарлийн реши да не утежнява положението.

В екипажното отделение Арън не я попита какво я бе забавило. Когато тя се мушна в едно от леглата, той се обади:

— Какво ще кажеш да се гушнем за малко? Наоколо няма никой, а и ще бъдем внимателни.

— По-добре поспи малко, Ромео — смъмри го тя, като леко се засмя. — И двамата имаме нужда от почивка, преди да стигнем до Австралия. Нямам никакво намерение да прекараме времето си там в спане, ако схващаш намека ми.

— Разбрано, Жулиета! — измърмори Арън, като се обърна настрана. — Приятни сънища.

Шарлийн поклати глава в знак на съмнение. Тя знаеше, че сънищата ѝ нямаше да са приятни, предполагайки, че едва ли щеше дори да дремне. Вярваше, че ще се почувства по-добре единствено след като самолетът кацне безаварийно в Сидни и тази кошмарна нощ остане зад гърба ѝ.

Сабрина Лабатон беше 27-годишна жена с дълга остра коса и светлокафяви очи. Когато се усмихваше по свой, малко надменен начин, бе сияйно красива. Тя обаче не се усмихваше често, или поне така ѝ казваха приятелите ѝ. „Всяка птица има своя песен“, а тя имаше доста птички в главата си, които биха излетели при най-малкото предизвикателство, засипвайки я с неоправдана несигурност и съмнения.

От вниманието на Сабрина не беше убягнало как момичето с конската опашка, седнало през две седалки от нейната, бе втренчило поглед в привлекателната руса стюардеса. Тя също така бе дочула кратката размяна на реплики между майката и стюардесата, където бе споменато името Каси. След като стюардесата си тръгна, Каси продължи да гледа втренчено напред. Майка ѝ изчака няколко минути, след което с тъжна въздишка се обърна към Сабрина, която седеше вдясно от нея.

— На дъщеря ми нещо ѝ тежи — каза тя с нотка на оправдание в гласа.

Сабрина отбеляза, че откакто се бяха качили на борда, това бяха първите думи, с които тази едра жена се обръща към нея. В интерес на истината обаче Сабрина също не бе я заговаряла. Само се усмихна и сви рамене, с което искаше да покаже, че това, на което беше станала свидетел, не я засягаше.

— Това си беше турбуленция, нали? — рече тя, насочвайки разговора в друга посока. — Някои казват, че да се лети е безопасно, но какво ли не говорят хората.

— Така е — съгласи се жената.

Всъщност, турбуленцията сериозно бе изнервила Сабрина. Според нейното прекалено силно въображение, това лудо подскачане би могло да разбие самолета на парчета. Тя така силно беше впила пръсти в бедрата си, че сигурно ги бе насинила.

— Какви са плановете ви за Сидни? — попита учтиво.

— Отиваме на изложба на минералите — отговори майката. — Съпругът ми търгува със скъпоценни камъни, но напоследък не се чувства много добре, така че аз отивам на негово място... с Каси.

— Доста приятно забавление — отбеляза Сабрина.

— Аз съм Евелин — представи се най-накрая жената.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Сабрина.

Погледът ѝ се премести от Евелин към Каси.

— Опитвам се да предпазя дъщеря си — каза Евелин, като че ли отново се оправдаваше. — По ред причини тя е до известна степен аутсайдер. Не ми е родна дъщеря, разбирате ли? Със съпруга ми я осиновихме.

— О-о! — Сабрина се чудеше дали това не беше покана да попита какви бяха тези причини, но съдейки по хапливия отговор, който Евелин току-що бе дала на стюардесата, едва ли беше така. А дали това изобщо я интересуваше?

Каси седеше неподвижно, вперила мрачен поглед напред, като се преструваше, че не чува какво говори майка ѝ. „Момичето е странно — мислеше си Сабрина. — Много странно.“

Това обаче не беше неин проблем. Тя си имаше достатъчно свои.

Единственото нещо, което в момента искаше, бе да пристигне в Сидни и да бъде със сестра си, със съпруга ѝ и с децата им.

Сабрина обаче не беше от онзи тип хора, които лесно можеха да изключат ума си. Тя бе притеснена заради вероятността да изпусне полета си. Преди да тръгне към летището, бе планирала известен брой сесии с клиенти, които настояваха да се срещнат с нея, преди да замине. Ако тези срещи се състояха със закъснение, трябваше доста да побърза, а те неминуемо щяха да се проведат със закъснение, просто защото почти винаги се получаваше така. Поради този факт тя бе решила да приготви куфара си две нощи преди заминаването си, тъй като това наистина ѝ отнемаше доста часове. Сабрина се нуждаеше от много повече време за приготвяне на багажа, отколкото останалите хора, защото все се притесняваше, че може да забрави нещо. На всичкото отгоре, заради цялото това притеснение, се беше успала и трябваше да отложи първата си среща за по-късен час през деня. Когато свърши и последният ѝ сеанс, тя бе разгневила таксиметровия шофьор, пришпорвайки го да кара възможно най-бързо, за да стигне навреме за полета.

Това беше тя — Сабрина Лабатон, известен психолог.

Като много други нейни познати в тази област, тя бе избрала професията си без ясно аргументирани причини. Една от тези причини бе да разбере самата себе си. До този момент нямаше основание да твърди, че е постигнала целта си, но все пак смяташе, че кариерата ѝ се отплаща добре.

Беше започнала работа едва преди година, когато бе наета като асистент от д-р Причарт, мъж с трийсет години по-възрастен от нея. Той беше точно шефът, от когото тя имаше нужда. Възприемаше го като баща — някой, който я подкрепяше, но и който я укоряваше своевременно, когато тя казваше нещо, което той намираще за необмислено или необосновано.

Преди този полет за Сидни тя бе решила да прекара на борда възможно най-дълго време в сън, първо, за да мине по-неусетно времето, и второ, за да избегне излишните тревоги. В действителност, липсваше ѝ самоувереност. Въпреки професионалните ѝ препоръки, тя често се чувстваше неуверена, когато контактуваше с други хора. Бе изгърмяла прекалено много бушони по време на кариерата си, включително и този с Къртис Фоусет, първоначалното ѝ вдъхновение

за това пътуване. Всъщност, не съществуваше определена причина за пристъпите ѝ на ниско самомнение — възлово послание, което много пъти бе чувала от Мартин Причарт. Да, но едва ли можеше да се приеме като стимулатор за самоувереност случаят, когато някогашният ѝ приятел Къртис я напусна, крещейки „Ти си напълно откачена!“, след като тя го бе шибнала в лицето със сешоара си.

Сабрина го беше заподозряла, че ѝ изневерява с Изабел Стромайер, нейната най-добра приятелка. Неочаквано Изабел бе престанала да ѝ се обажда, както и да връща нейните позвънявания, а Къртис прекарваше все по-малко време у дома, твърдейки, че трябва да работи до късно. Дори когато бяха вкъщи заедно, сексуалният им живот търпеше пълен провал, ограничавайки се само до няколко спонтанни тласъка. Къртис категорично отричаше да има нещо общо с Изабел. Макар че Сабрина усърдно търсеше доказателства, тя не откри нито едно: нито дантелено бельо между чаршафите, нито някакво подозрително петно, нито издайническа дума. Седмица по-рано, когато се мъчеше да изтръгне поне някакво мъничко признание от Къртис, Сабрина излезе извън нерви. Конфронтацията помежду им бе довела до счупен сешоар, разбито огледало и до финални реплики между двамата им.

Нейната по-малка сестра, Сюзън, открай време беше най-добрата ѝ приятелка и съветник. Сюзън се бе преместила да живее в Австралия през 2008 със съпруга си Джери, за когото се бе омъжила когато бе на деветнайсет. Въпреки че нямаше лични професионални амбиции или просто защото изобщо нямаше амбиции, Сюзън бе щастлива. Джери печелеше, а Сюзън си стоеше вкъщи и се грижеше за двете им малки дечица — Джош и Кристофър. Ненавиждайки всяка форма на парадиране, тя се справяше с проблемите, придържайки се към девизи от сорта на „Ден без смях е изгубен ден“. Доста елементарна психология, да признаем, но емоциите извираха от сърцето ѝ и това изглежда даваше своите плодове.

Сюзън беше пълна противоположност на Сабрина, която завидваше на сестра си за жизнерадостния ѝ поглед към живота. Надяваше се, че почивката в Сидни ще ѝ даде възможност да се отпусне, да преосмисли живота си и да научи неговите уроци, които сестра ѝ неминуемо ще се опита да ѝ втълпи.

Тя нямаше търпение час по-скоро да прекоси океана.

Джо Тримейн изпитваше невъобразим сърбеж между чатала. Не му се случваше за първи път и едва се сдържаше да се почеше. Това обаче беше най-малкото, което го притесняваше.

Откакто се появи турбуленцията, той много повече се безпокоеше, тъй като бе наясно какво става.

Вярно, че преживя няколко ужасни минути, но това не беше нещо, което да не му се бе случвало и преди. Не летеше за първи път в живота си. Жестоката турбуленция му бе причинила пулсираща болка в главата и той бе напълно наясно какво означаваше това.

Джо си помисли, че нещо става зад гърба му. Обърна се, но забеляза само дългосоката руса стюардеса, придружена от онзи идиот, стюарда, който не можеше да различи качествено вино от помия, която се дава на прасетата.

Когато ставаше нещо нередно, Джо винаги го предусещаше. Някои хора твърдят, че познават влошаването на времето по костите си. В случая на Джо то се появяваше под формата на мигренни болки над лявото му око. От дългогодишен опит знаеше, че аспириинът няма да помогне, дори и да можеше да се добере до шишенцето, което бе скътал в куфара си, който пък беше в багажното. След автомобилната катастрофа, която бе преживял, Джо беше придобил силна способност „да вижда“.

Преди дванайсет години се заби с виненочервения си шевролет в паднало кедрово дърво. През същата тази декемврийска нощ Южна Калифорния бе ударена от най-ужасната буря от двайсет години насам. Той бе забелязал твърде късно препрецилото пътя паднало дърво и бе дошъл в съзнание трийсет и шест часа по-късно в болницата. Според лекарите се бе върнал от оня свят.

Няколко дни по-късно Джо изпита първия си пристъп на силна мигрена. Когато пристъпите зачестиха, той ги прие като цена, която трябваше да плати за това, че беше останал жив. С течение на времето обаче започна да гледа на тези пристъпи като на глашатаи, които известяваха някакъв драматичен съдбовен обрат в живота му, тъй като му даваха сила да забие юмрук в лицето на чудовището Франкенщайн.

По онова време Борис Ферел бе негов шеф. Насаме Джо го наричаше Борис Карлоф, който по някакъв странен начин му

напомняше на актьора, заради високия ръст, охранената фигура и плиткоумието му. Още от самото начало мненията на двамата се разминаваха почти по всички въпроси. Един ден обаче се разбра, че Борис бе всичко друго, но не и глупак. Той просто се оказа един аморален задник.

Спорният въпрос касаеше предложеното поглъщане на конкурентна компания. По средата на заседанието, когато обсъждаха планирания паричен поток, Джо усети една от онези парещи болки над лявото си око. Болката можеше да бе провокирана от счетоводната бъркотия, но той подозираше съвсем друга причина.

Знаеше, че цифрите нямаха никакъв смисъл, а и по природа винаги говореше това, което мисли.

— Ако тези цифри отразяват нетния годишен паричен поток на компанията за следващите пет години — заяви категорично той на съвещаващите се около масата, — то ние предлагаме прекалено много пари за компанията. Може и да не разбирам представения тук оценъчен анализ и другите финансови глупости, с които ни засипват сега, но мога да видя със собствените си две очи, че сме на път да платим чудовищно по-голяма сума, отколкото всъщност струва компанията.

Карлоф направи презрителна гримаса, като че ли искаше да прогони досадна муха.

— Ти пък какво би могъл да знаеш за тези неща? — усмихна се подигравателно той, демонстрирайки пред останалите презрителното си отношение към финансовите качества на Джо.

Това не смути Джо. Той разбра, че Карлоф има нещо наум. Джо не беше дипломиран счетоводител или пък финансов експерт, така че лесно би могло да се внуши на присъстващите, че той спори само заради самия спор.

Джо бе убеден, че му намирисва на гнило, както недоядена риба, оставена на слънцето. Имаше и още нещо, което знаеше.

Карлоф съвсем не беше такъв глупак, какъвто изглеждаше. Той умело криеше нещо и се опитваше да ги измами.

— Нашата оферта е абсолютно нереална — продължи упорито да настоява Джо, но все едно говореше на глухи — нито един от присъстващите на масата мениджъри не го подкрепи. Той беше сам.

Карлоф изпусна тежка въздишка, с което показва, че желае съвещанието да приключи. В момента, в който щеше да отпрати поканата за оттегляне, главоболието на Джо в прекия и преносен смисъл на думата, го накара да отмести назад стола си и да тръгне право към централното място, където седеше Карлоф. Приблужи се и го фрасна с юмрук в лицето.

Столтът на Карлоф се прекатури и той се сгромоляса на пода. От носа и от горната му устна потекоха струйки кръв. Останалите бяха прекалено смаяни, за да отреагират. Те просто седяха със зяпнали уста.

— Майната му! — подвижна през рамо Джо, докато демонстративно напускаше стаята. После се прибра вкъщи в очакване на предизвестие за уволнение, което никога не пристигна.

След седмица един от мъжете, присъстващи на съвещанието, се появи на входната врата на дома му. Той му съобщи, че ценовата оферта на Карлоф е била преразгледана от Борда на директорите. В хода на разследването Бордът е установил, че Карлоф е сключил сделка под масата с ръководството на целевата компания. Ако предложената от него трансакция е била осъществена, значителен дял от приходите са щели да се окажат в банковата сметка на Карлоф. Джо бе спасил акционерите на компанията от парични загуби и от „черна овца“ се бе превърнал в герой. След този случай животът му се промени коренно към добро. Сега той ръководеше своя собствена бизнес империя с 238 служители. Можеше да си позволи да пие най-елитните вина и да поръчва най-качествената храна, така че автомобилната катастрофа му се отплащаше щедро. Бе построил тази своя империя и постигнал благополучие благодарение на това, че „виждаше“. Всеки път, когато се появяваше мигренната болка, както и сега, на този полет, тя го предупреждаваше, че нещо не е наред и че трябва да бъде нащрек. Както седеше в самолета, той изстена, защото изведнъж почувства пронизваща черепа му неопишуема болка. Обзе го усещането, че се намира в камбанарията на островърха църква, заклещен между две огромни биещи камбани.

Джо надникна през прозореца навън. Тъмнината на нощта бе покрила океана като огромна мантия.

Той реши да включи монитора си, който до момента не бе докосвал изобщо. Всъщност ненавиждаше телевизията поради същата причина, заради която мразеше всичко, което излъчваше радиация.

Клетъчните телефони бяха най-големият му ужас, но нямаше как да не носи един със себе си. Някои го смятаха за параноик, но той знаеше по-добре от тях. Не много отдавна бе прочел романа на Стивън Кинг „Клетката“. Не бе чел много от неговите романи, защото ги намираще за прекалено смущаващи. Беше избрал да прочете този заради заглавието и, според мнението му, в този роман намери убедително обяснение защо толкова ненавижда проклетите устройства.

Джо натисна няколко бутона на тъчскрийна, търсейки някаква информация за полета. Не намери нищо заслужаващо внимание, но превъртайки каналите, попадна на един с напълно черен екран.

Когато за миг се задържа на него, нещо просветна в измъчения му мозък.

Той силно стисна очи, за да даде възможност на каквото и да беше това да се разкрие. Внезапно осъзна какво го притесняваше толкова много.

„Ние отиваме някъде, където не би трябвало да бъдем.“

Джо Тримейн се взря отново в нощния мрак навън и отново не забеляза нищо необичайно. Това беше илюзия. Сега вече знаеше какво не е наред. Нямаше абсолютно никакви съмнения.

Джо трябваше да направи нещо, но не разполагаше с никакви правомощия на този самолет. Той беше най-обикновен пътник. Пилотът нямаше да го послуша по същата причина, поради която не го послушаха и мениджърите на срещата с Борис Карлоф — най-напред. Нито щеше да има възможността да удари с юмрук пилота в носа, за да му обърне внимание.

Какво, за бога, можеше да стори?

СИГНАЛ ЗА БЕДСТВИЕ

Грег Хафстатър не откъсваше очи от командното табло, докато Джим, който седеше до него, размишляваше върху руините на брака си. Когато обаче изведнъж вторият пилот се наведе напред, Джим забеляза недоумяващия му поглед — навигационният дисплей беше празен. На монитора нямаше нищо.

Познатите локации — летища, радиомаяци, ориентировъчни точки — беше изчезнало абсолютно всичко, все едно от картата за автомобилна навигационна система бяха заличени имената на пътищата и градовете. На монитора се виждаше единствено необятният Тих океан и тук-там островите като малки точки. От едната страна беше брегът на Калифорния, а от другата — бреговете на Куинсленд и Нов Южен Уелс. Нямаше го дори миниатюрното самолетче, символизиращо „Принцесата“.

Грег разтърси глава, не вярвайки на очите си. „Повреда в паметта на базата данни?“ — колебливо предположи той.

Имаше предвид паметта на базата данни, която съдържаше точките на местоположението. EICAS — системата, която откриваше и сочеше дефектите, също не отбелязваше нищо. Кое то бе по-лошо обаче — навигационните уреди не показваха нито точката на излитане на самолета — Международното летище в Лос Анджелис, нито точката на приземяване — летището в Сидни. Празната права линия на екрана доказваше, че системата нямаше никаква идея накъде се бяха насочили, тъй като данни нямаше и курсът не би могъл да бъде определен.

— Не-е — измърмори Бен. — Ако това бе проблемът, все още щяхме да виждаме посоката на вятъра. Сигурно нещо не е наред с GPS или с IRS^[1], само че мозъкът ми не може да роди какво би могло да бъде, освен ако нашето правителство не е обявило война на някого и да са изключили GPS системата.

Джим се готвеше да каже нещо по въпроса, когато в пилотската кабина се разнесе силен пиукащ звук.

— Тя използва крилете си — каза той, имайки предвид, че сега 747 лети право напред, следвайки носа си, тъй като автопилотът вече не действаше.

Това не ставаше ясно само от силното пиукане: Джим се бе уверил с очите си, че се бяха отклонили от първоначалната си посока, тъй като една ярка звезда, която стоеше неподвижно отпред, се бе преместила леко вдясно.

— Ще коригирам посоката на курса — съобщи той и направи промени в автопилота, за да регулира посоката на самолета.

След като го направи, звездата зае обратно първоначалната си позиция, правата линия изчезна от навигационната система и пиукането спря. В пилотската кабина се настани зловеща тишина.

И тримата пилоти в кабината бяха наясно, че ръчната промяна на автопилота е само временна мярка. Без данни от компютъра, Джим вече не можеше да се ориентира правилно.

— Добре — въздъхна той. — Какво става, по дяволите?

— Екранът на IRS също е празен! — докладва Грег.

Джим потвърди това съобщение своевременно. Последният път, когато бе проверил дисплея на IRS, той показваше местонахождението им в градуси и координати, оцветени в яркозелено. Сега нямаше нищо. Този монитор също беше празен.

— Това не е истина! — смотолеви Джим.

Отново хвърли поглед на EICAS. Нямаше индикации за нередности в оборудването, което трябваше да означава, че всички системи функционират правилно.

Проблемът беше, че това не отговаряше на истината.

Бен се изкашля, но не каза нищо. Грег също мълчеше. Това, което се случваше, беше далеч извън професионалния опит и на тримата, взети заедно.

— Какво ще кажете за механичния компас? — замислено каза Джим, неспособен да си спомни кога всъщност за последен път изобщо бе помислил за този уред. Сега обаче искаше да се „допита“ до тази примитивна, пълна с течност капсула, застопорена между двете предни стъкла, точно пред него. В съвременната пилотска кабина този компас, наследство от пионерските години на авиацията, беше единственото навигационно помощно средство, което нямаше нищо общо с компютрите.

— Показва север — с възмущение възкликна той, — само че ние летим на югозапад. Дяволите да го вземат! Дори и това проклето нещо се е побъркало!

— Магнитни смущения — предположи Грег.

Джим бе склонен да се съгласи.

— Възможно е — кимна той, — аз, лично, нямам по-добро обяснение, а ти, Бен?

— Аз също — отвърна Бен мрачно.

Звездите около тях обливаха света в бледожълта светлина. Необятният океан под тях оставаше скрит под дебело одеяло от облаци. Всичко изглеждаше нормално.

— Какъв курс следваш сега? — попита Бен.

Джим посочи право напред.

— Към онази звезда там. Виждаш ли я?

Бен примижа.

— Да, виждам я.

Джим прехапа долната си устна и опитваше да потисне спазмите в червата си. Не бе изпитвал тези ужасни бодежи от времето на бойните учения като пилот във военноморските сили.

— Към момента, поне за сега, продължаваме да се придържаме максимално близо към първоначалния ни курс — съобщи той със суров глас и с язвителна усмивка добави: — Явно няма как да разчитаме на визуалната навигация.

— Но какъв е този абсурд? — промърмори Бен. — С какво изобщо си имаме работа?

Джим само сви рамене.

— Ако беше просто някаква неизправност в компютъра или в GPS системата, тогава би трябвало механичният компас да работи. Може би Грег е прав и това са магнитни смущения.

— Възможно е — каза Бен разсеяно. — Важното е какво ще правим оттук нататък.

— Важното е имаме ли избор изобщо — отвърна Джим. — Просто ще продължим да летим. Нямаме достатъчно гориво, за да обърнем и да се върнем обратно в Лос Анджелис. Не мога да се приземя никъде, защото нямам представа къде се намират летищата. Остава да се надяваме и да се молим скоро да установиш контакт с някого, Грег... С когото и да било.

В продължение на няколко минути Грег изпращаше съобщение на всички възможни честоти. Не последва никакъв отговор. Спазмите в стомаха на Джим се засилиха.

— Използвай транспондера — каза. — Трябва да подадем сигнал за бедствие.

— Роджър! — рече Грег.

Джим усети, че той се мъчи да прикрие безпокойството си, прибъгвайки до този старомоден жаргон за „прието“.

Вторият пилот въведе код 7600, с който съобщаваше на всички, които евентуално можеха да чуят, че пилотският състав на полет 582 е изгубил всякаква връзка със света.

Електронният радарен сигнал за бедствие, който сега излъчваха, би трябвало да бъде разбран от всички земни станции и от всички екипажи на самолети, намиращи се в радиус от 400 километра. Това бе равностойно на половинчасов полет, приблизително колкото Джим би могъл да види от тази височина през деня.

— Транспондерът трябва да се използва на секундата! — каза Джим. — Продължавайте да изпращате и радиосъобщения на всеки пет минути. Това е всичко, което можем да направим.

Грег кимна и добави с глас, едва успяващ да прикрие безпокойството му:

— Съмнявам се да е чиста случайност фактът, че се натъкнахме на всички тези повреди от първия миг на връхлетялата ни турбуленция.

Вторият пилот не говореше много, но когато кажеше нещо, особено в момент като този, то непременно беше нещо важно.

— Да — кимна Джим. — Наистина всичко започна оттогава.

Той хвърли още един бегъл поглед на навигационния дисплей и на IRS. Фактът, че не последва своевременен отговор на транспондерния код, можеше да означава само едно — единствените хора, които се намираха в обсег 400 километра от сегашното им местонахождение, бяха пътниците и техният екипаж на борда на „Принцесата на Тихия океан“.

---

[1] IRS — Инерционна Еталонна Система за навигационни данни и контрол на полета. — Бел.пр. ↑

ПРЕСЛЕДВАНА

Най-после, макар и за кратко, Шарлийн беше заспала. Когато се събуди, часовникът на ръката ѝ показваше 3:20 ч. след полунощ — час преди да започне следващата ѝ смяна. Не беше сигурна дали Арън спеше, но допускаше, че е така, защото щом помиришеше възглавница, той заспиваше на секундата и само лисната в лицето му кофа с вода или пък оръдейна стрелба можеше да го събуди. Тя искрено му завиждаше за тази способност.

Почивката за нея бе приключила в мига, в който отвори очи. Не успяваше да усмири изгарящото я отвътре безпокойство. Обикновено съумяваше да намери начин да контролира нервите си, но не и сега, не и тази вечер.

— Май ще е по-добре да ставам — измърмори тя под носа си, изхлузи се от леглото и се отдалечи на пръсти от мястото за почивка на екипажа.

Вътре в самолета тъмнината бе изваяла дълги призрачни сенки. Някои от пътниците се бяха проснали на седалките, други лежах в какви ли не причудливи пози. Едни хъркаха, широко отворили уста, други седяха като вдървени, втренчили поглед в мъждукащите екрани пред себе си. Хаосът и безпокойството, което свирепата турбуленция бе предизвикала, очевидно бяха забравени. Шарлийн откри Глория Родригес и Рей Джейкъбстън да работят в главното кухненско отделение.

— Имаме проблем с MEG — каза вместо поздрав Глория, имайки предвид абривиатурата за Филми, Развлекателни програми и Игри — развлекателната система на борда.

Глория беше грацилна жена с къса, жълтеникавочервена коса. Както обикновено, си бе сложила яркочервено червило, което, според Рей Джейкъбстън — единственият мъж, освен Арън и Девин Феликс на борда — смяташе, че много ѝ отива. Веднъж той бе споделил с Шарлийн, че е доста впечатлен от Глория и я намира за привлекателна.

Шарлийн смяташе това за нормално. Рей беше свободен мъж, а Глория свободна жена, която не се притесняваше от мъжкото внимание.

— Проблем? Какъв проблем? — попита Шарлийн.

— Каналът с маршрута на полета не работи — уточни Глория. — Същото се отнася и за големите екрани.

— Всичките са черни — добави Рей. — Няколко пътници вече се оплакаха. Опитах се да рестартирам системата, но това не помогна, и затова реших да изключа големите монитори. Как мислиш, дали да не уведоим Арън?

— Кога изчезна каналът?

— Мисля, че преди около половин час — отвърна Глория. — А може би и час, не съм много сигурна.

— Все нещо да има — въздъхна Шарлийн и стисна ръката ѝ. — Арън имаше тежка смяна и сега спи. Мисля да го оставим да си почине. Ще уведомя капитана.

Тя напусна помещението, като този път избра да се движи по пътеката отдясно, за да избегне преминаването покрай момичето с конската опашка, което не преставаше да я гледа с неприятен втренчен поглед. Когато обаче мина през нейната редица, не се въздържа и хвърли бегъл поглед към девойчето, което седеше през четири седалки. Нито тя, нито майка ѝ, нито брюнетката до нея ѝ обърнаха внимание.

Шарлийн погледна спуснатите телевизионни монитори. Те бяха изключени, както каза Рей. Никой не я попита защо, което означаваше, че на пътниците не им пукаше за това. Ситуацията щеше да бъде различна при зазоряване, предположи тя, когато щяха да приближават Сидни и пътниците започнеха да се събуждат. Тогава всеки щеше да иска да знае колко време остава до кацането.

В кухнята на горния етаж откри Мара. Беше наведена над плота и изглеждаше безкрайно отегчена. Когато видя Шарлийн да се приближава към нея, учудено повдигна вежди.

— Хей, какво правиш тук? — весело попита.

— Не мога да спя — отговори Шарлийн уклончиво. — Как са нещата тук?

— Арън каза, че е имал доста напрегната нощ, но при мен беше точно обратното. Направо не ми се говори.

Шарлийн се засмя.

— Радвай се, докато имаш тази възможност!

Мара ѝ върна усмивката. После се впусна в подробности, свързани с диетата, която възнамеряваше да спазва, или по-скоро поредната диета, която искаше да пробва. Всеки предишен опит да се отърве от някой и друг излишен килограм завършваше с пълен провал и с твърдото решение да опита нещо по-ефикасно.

— Завиждам ти. — Мара погледна с възхищение талията на Шарлийн.

Докато обаче Шарлийн нямаше нужда да полага усилия, за да продължава да носи 4-ти размер дрехи, то никой не се нуждаеше от услугите на Шерлок Холмс, за да разбере защо Мара носеше няколко размера по-големи дрехи. На плота до нея имаше отворени опаковки шоколад, чипс и какви ли не бисквити с ядки.

— Отивам към пилотската кабина — каза Шарлийн. — Имаме проблем с мониторите на пътниците.

При пилотската кабина тя активира звънеца, натискайки 1 от отключващия код. Когато се чу силно прищракване, тя отвори вратата. Тримата пилоти се обърнаха и я погледнаха.

Ако всичко беше нормално, единият от пилотите щеше да спи, а другите двама дежурни щяха да имат малко или почти никаква работа. До Сидни имаше още много време и в пилотската кабина нямаше кой знае какво да се прави. Обикновено по време на тези „мъртви часове“ пилотите бяха доволни да ги посети някой член на екипажа. Освен че това до известна степен ги разведряваше, тя или той можеха да бъдат така добри да им донесат кафе или нещо за хапване.

В погледа на Джим обаче нямаше и следа от задоволство или спокойствие. Той изглеждаше ядосан, като че ли тя беше някакъв досаден натрапник. Същото се отнасяше и до Грег Хафстатър и Бен Райт.

— Да ви донеса ли нещо, момчета? — попита тя, след като никой от тях не обели нито дума.

— Аз не желая, благодаря — каза Джим.

Грег и Бен също отказаха.

— Всичко наред ли е? — попита колебливо тя. Напрежението в кабината беше осезаемо.

Джим се бе загледал в апаратурата. При нейния въпрос просто се втренчи в пространството. Шарлийн чакаше, тялото ѝ започна да се

вцепенява. Това не беше същият приветлив мъж, с когото се запозна през онази нощ в бара в хотел „Интерконтинентал“ в Сингапур.

„Ще те закарам вкъщи невредима, Шарлийн. Сега и винаги!“

Той ѝ бе дал това обещание, след като му беше споделила за страховете и опасенията си. Тя се нуждаеше от рамо, на което да се облегне и Джим я бе взел под крилото си. Тогава все още не беше срещнала Арън.

След онази вечер тя се чувстваше напълно спокойна, когато летеше с Джим. Той винаги се отнасяше с нея мило, по-скоро като към дъщеря, отколкото като към подчинена.

Сега Джим имаше вид на уплашен и несигурен — точно както се чувстваше тя през онази нощ в Сингапур. Беше напрегнат, лицето му бе бледо, с тъмни кръгове под подпухналите очи — много по-тъмни, отколкото преди полета, когато тя за пръв път бе забелязала колко изморен изглеждаше. Какво, за бога, се случваше?

— Натъкнахме се на някои проблеми — каза ѝ той. — Става дума... — Млъкна, търсейки подходящите думи. — Не сме убедени точно какво е, но се опитваме да се справим. Едва ли е нещо чак толкова сериозно.

Шарлийн отстъпи крачка назад. Имаше чувството, че нещо тежко се е стоварило върху гърдите ѝ. Джим прочете уплахата в очите ѝ. Дали той също си спомни онази нощ в Сингапур? Джим я познаваше. Познаваше и страховете ѝ.

— Шарлийн — рече тихо той. — Понякога нещата не се получават, както бихме искали... Сега се натъкнахме на една-две неизправности, това е всичко.

„Запази спокойствие! — говореше си наум тя. — Стегни се! Бъди професионалист!“

— Мога ли да помогна с нещо? — попита на глас.

Джим не отговори. Не бе длъжен. Шарлийн се обърна, готова да си тръгне.

— О-о — каза тя. — За малко щях да забравя за какво дойдох. Имаме проблем с канала, излъчващ информацията за полета. Празен е и рестартирането не помага. Просто реших, че трябва да докладвам. Не знам дали...

Тя не довърши. Нещо в погледа на Джим ѝ подсказа, че е по-добре да спре.

— Няма причина за притеснение — обади се Бен. — Това, което можеш да направиш, е да помолиш пътниците да изключат всички електронни устройства, може би ще помогне. Длъжни сме да проверим.

Шарлийн кимна рязко.

— Веднага!

— Ще те държа в течение — добави Джим с усмивка, която Шарлийн определи като престорена.

Когато излезе от пилотската кабина и затвори вратата зад себе си, тя усети онзи вид главоболие, което съпътства махмурлука. Беше напълно убедена, че Джим не ѝ бе казал цялата истина.

Върна се в главното помещение. Пътникът в кафявия костюм, който я бе изгледал когато се придвижваха заедно с Арън, отново привлече погледа ѝ. Сега, когато за първи път го виждаше отблизо, забеляза дребния му ръст. Тя беше поне с една глава по-висока от него. Сърцето ѝ се сви от страх.

Причина за това бяха очите му.

Беше чувала, че очите на мъжа са отражение на душата му. Погледът на този мъж ѝ напомни на Ханибал Лектър — канибалът от филма на ужасите „Мълчанието на агнетата“. В момента, в който той вдигна ръка, за да разтрие челото си, свирепият поглед, с който я погледна, бе примесен с огромно страдание. Очевидно страдаше от далеч по-мъчително главоболие, отколкото това, с което се бореше тя.

— Както изглежда, си имат някакви проблеми — каза тя на Мара, когато се върна в кухненското отделение на горния етаж. — Джим иска да помолим всички да изключат мобилните телефони и лаптопите си.

Мара отвори уста, за да попита нещо.

— Не, нямам представа защо — отговори на незададения въпрос Шарлийн. — Джим не ми каза нищо друго, освен че не било сериозно. Сигурно имат някакъв проблем с компютрите.

— Ох — отвърна Мара. — Навярно това е причината и МEG да не работи.

— Да, и аз мисля така — отвърна Шарлийн и тонът ѝ беше далеч по-уверен, отколкото се чувстваше. — Всъщност, на горния етаж не

видях никой да играе игрички, така че ти не трябва да правиш нищо. Аз слизам да ги предупредя.

Долу тя се приближи към Мишел Хенеси — стюардеса, която работеше в първа класа, после съобщи за указанията и на колегите си в главното кухненско отделение. Те обещаха да предупредят пътниците, така че всички да се придържат към инструкциите. Шарлийн се приближаваше до мястото за отдых. Чудеше се дали да събуди Арън. Помисли си, че е по-разумно да го остави да си почива, тъй като в пилотската кабина я бяха уверили, че проблемите не бяха нищо друго, освен срыв в компютърната система. Ако, разбира се, можеше да се вярва на подобно обяснение, на каквото лично тя не вярваше.

Шарлийн реши да го събуди. „Ако постъпвам детински — оправда решението си тя, — той ще има пълното право да ме смъмри.“

Неочаквано вниманието ѝ бе привлечено от една жена в черно, която седеше неподвижно. Това беше същата онази пътничка, на която Шарлийн бе помогнала да качи ръчния си багаж. Тя все още носеше огромните си смешновати слънчеви очила. Начинът, по който седеше като замръзнала, я накара да предположи, че нещо я боли.

Шарлийн се приближи към нея.

— Добре ли сте, мадам? — попита я тя.

Тя не преставаше да се чуди какво ли криеха катраненочерните стъкла, които носеше. Дали цветът на очите ѝ беше кафяв, син или зелен?

— Не съм убедена — отговори жената.

Гласът ѝ беше толкова тих, че Шарлийн трябваше да се наведе, за да чуе какво казва.

— Мисля, че той е тук, с нас. Аз го видях. Вие също ли го видяхте?

Гласът на жената бе пълен със страхопочитание.

— Той е тук, с нас — прошепна настойчиво тя с равен глас.

„Какво, по дяволите, бръцолели тази жена?“ — помисли си Шарлийн. Може би беше някакъв вид халюцинация? Да, но Шарлийн беше убедена, че не е. Думите на жената бяха разчовъркали нещо дълбоко в съзнанието ѝ. Тръпки полазиха по гърба ѝ, като да ѝ бяха инжектирали леденостудена вода.

Въпреки че сравнително от скоро работеше като стюардеса, Шарлийн се бе натъквала на немалко чудаци. Беше установила, че най-

добрият начин да се справиш с такива, беше да го удариш на майтап.

— Да, мадам, разбира се, че го видях — отвърна тя, надявайки се, че точно това бе желаният отговор. — Всичко останало наред ли е? Имате ли нужда да ви донеса нещо?

Жената не помръдна. Не помръднаха и очилата ѝ.

— Не, благодаря ви. Трябва да се моля.

Шарлийн кимна учтиво и се отдръпна назад. Нямаше право да застава между жената и нейния Бог. Насочи се бързо към помещението за отдих, но преди да стигне, се закова на място. Усети, че зад нея с бързи стъпки се приближава някой.

Тя се огледа.

Нямаше никого. Пътеката между редиците беше празна. Не се виждаше абсолютно никой, освен Глория, която се намираше в другия край на пътеката, обърната с гръб към Шарлийн.

Явно се е объркала. Просто някакво неприятно усещане. До болка познато неприятно усещане.

По някакъв начин, обаче, това усещане бе накарало да изплува споменът за Тод Бауър.

Всяка нощ, откакто беше скъсала с него, тя се опасяваше, че той може да се върне. Представяше си как чупи прозореца на апартамента ѝ, промъква се като крадец в нощта и ѝ причинява нещо, които дори не смееше да си помисли. Тя спеше неспокойно, събуждаше се и от най-малкия шум, убедена, че някоя нощ ще го види застанал до леглото ѝ, готов да направи нещо гадно и извратено.

Всъщност точно се бе случило.

Сега тя се намираше в самолет, пълен с хора, а Тод беше на хиляди мили далеч и нямаше никаква причина да се страхува от него.

Какво тогава я бе уплашило толкова?

Внезапно нещо проблесна в съзнанието ѝ и тя разбра.

— О, господи, не! — прошепна ужасена.

12

ДЖЕРЪД

Джеръд Кърби седеше видимо неудобно на място номер 28А, приклещен между прозореца и жена си Филис. Ръцете ѝ бяха меки и увиснали. Тя бе проснала едната си ръка върху дръжката на седалката на мъжа си, а другата — върху дръжката на седалката на съседа ѝ от другата страна — дългокос младеж, облечен в джинси и тъмносиня тениска, с когото си бяха разменили само няколко думи. Всъщност през целия полет до момента единственият път, когато Филис се обади, бе, за да се оплаче от малките порции гадна храна, която ѝ бяха поднесли. Фактът, че на абсолютно всички пътници бяха сервирали същите порции и същата храна, изобщо не я интересуваше. Джеръд се бе съгласил с нея по инерция, независимо че той нямаше от какво да се оплаква. Знаеше, че няма смисъл да я дразни. Нямаше хладилник, който тя можеше да щурмува, а освен това тези порции бяха един вид нискокалорична диета, за която един квалифициран диетолог би я оскубал яко.

Джеръд бе наясно повече от който и да било друг, че апетитът на жена му е огромен и неутолим. Веднъж, стараейки се да вникне в смисъла на религиите, той бе прочел, че според източната философия — Будизма — източникът на човешките страдания се корени в желанието. И тъй като будистите са просветени, те се отричат от светската „храна“ и затова не познават страданието.

„Будизмът — често си мислеше Джеръд, — би предложил идеалното решение за Филис. Вълчийт ѝ апетит надвиваше желанието ѝ да свали 100 кила, а тя май трябваше да свали точно толкова.“

Рано сутринта на този нов ден Джеръд чувстваше въпиеща нужда от просветление. Сега жалкото му съществуване го караше да се чувства далеч по-нещастен от всеки друг път. Турбуленцията, която се бе появила преди около час, бе разтресла и събудила него и останалите пътници. В този момент почувства непреодолима нужда да се облекчи. Когато друсането попристана, той започна да се двоуми дали да стане

от седалката си и да отиде до една от тоалетните, за да изпразни мехура си.

Най-голямото предизвикателство за това обаче беше, че щеше да се наложи да обезпокои жена си.

Да се надигне от мястото си, за да му направи път да мине, би коствало херкулесови усилия от нейна страна. Той вече си представяше отровния поглед, с който щеше да го погледне, само защото я моли да се помръдне заради него. Трябваше да мине и покрай приветливия и приятелски настроен младеж, който бе останал буден и след като турбуленцията бе отслабнала. Джеръд бе убеден, че момчето с удоволствие ще стане, за да му направи път. Единствената човешка барикада между него и тоалетната беше Филис.

Препълненият му мехур вече му причиняваше нетърпима болка и той нямаше друг изход, освен да предприеме „акция тоалетна“.

Когато Джеръд хвърли подозрителен поглед към жена си, забеляза, че очите ѝ са затворени и бе задрямала. Това никак не беше добре. Сега вече тя сериозно щеше да му се вбеси, което от своя страна щеше да повлече куп неприятности, които на всяка цена искаше да избегне.

Имаше, разбира се, и един допълнителен фактор, който той ненавиждаше, а именно изнервящите малки и тесни тоалетни в самолетите. Къщата му в Санта Моника разполагаше с просторни помещения с повече врати. Той пръв призна, че страда от клаустрофобия. Слава богу, изглеждаше, че Филис приема тази негова слабост и независимо че не се отнасяше с особено съчувствие, поне не му го натякваше непрекъснато.

Джеръд се приготви да приеме предизвикателството, опитвайки се да стане от мястото си. Той се хвана здраво с две ръце за облегалката на седалката пред него, изправи се и застана приведен под клетките на багажното отделение.

Покрай него мина русокосата стюардеса. Той се обърна и я проследи с поглед, докато изчезна в кухненското отделение зад двете тоалетни. След малко тя се появи отново и се отправи към задната част на самолета.

Превиващ се от болка, той забеляза, че и двете тоалетни бяха свободни. Едната от тях му предлагаше неописуемо облекчение. Тази мисъл му причини още по-голяма болка и още по-голяма нужда да се

освободи. Той седна обратно и се помъчи да мисли за приятни неща, като например за хубавото си минало, когато ходеше за риба на брега на едно от бисерните планински езера на Юта. Често пътуваше до там с приятелите си, за да избяга от ежедневните грижи и робския си живот с Филис. Тези риболовни излети бяха единственото удоволствие, което тя му позволяваше. Затова и те се бяха превърнали в негово убежище, в спасителен остров от злощастния му живот.

Спомняйки си езерата на Юта, го връхлетя и мисълта за вода, а мисълта за вода провокира още по-силна болка в мехура му.

Той силно напрягаше ума си, за да открие някакъв друг път, по който да се добере до тоалетната, но напразно. Естеството на работата му не провокираше развитие на въображението. Той бе повишен и сега оглавяваше счетоводния отдел на „Дейвисън Електрикъл Системс“ — титла, която звучеше далеч по-помпозно, отколкото работата заслужаваше, имайки предвид, че целият счетоводен отдел се състоеше от негова милост и едно току-що излязло от гимназията хлапе, което беше некомпетентно, но излизаше евтино, а това беше всичко, което интересуваше шефа на Джеръд.

На всичкото отгоре Джеръд нямаше основание да се гордее с плодовете на своята потентност. Миналата пролет осемнайсетгодишният му син Закари бе казал на родителите си, че го привличат момчета — нещо, което Джеръд не можеше да асимилира. Той по никакъв начин не успяваше да проумее как един мъж може да предпочете сексуалните услуги на друг мъж. Фактът, че можеха да го сметнат за старомоден, изобщо не го вълнуваше.

Освен, може би, ако този мъж имаше само една друга алтернатива — брак с жена като Филис.

Не, това не му харесваше. Филис бе доста толерантна, когато синът им излезе от килера, но в това нямаше нищо странно. Закари винаги е бил за нея най-милото на света и бе живо доказателство за това, че Филис е способна да обича някой друг, но не и Джеръд.

Най-тежък беше денят, когато Закари им представи приятеля си Боби. Боби носеше сребърни обеци и Джеръд забеляза, че на лявата си ръка бе татуирал нещо, което приличаше на змия или на дракон. Джеръд не бе сигурен какво точно беше, но бе сигурен, че му се обърнаха червата.

„Какво съм направил, че да заслужа това?“ — мислеше си той през цялото време. Сега, на борда на този самолет, продължаваше да си задава същия въпрос. Това до такава степен го натъжаваше, че болката в мехура му го притискаше все повече и повече.

Размишленията му не довеждаха доникъде. Нима нямаше нищо, за което да си спомни с удоволствие?

И тогава изплува образът на Мирабел. Той никога не я бе забравял и никога не искаше да я забрави. През последните години все по-често и по-често се сблъскваше с нея в онзи душевен трезор, скрит някъде дълбоко в съзнанието, където човек грижливо пази най-скъпи образи и спомени.

Преди повече от две десетилетия, когато все още беше млад и сравнително привлекателен мъж, той имаше връзка с две жени. Мирабел бе красива, с топли замечтани очи и дълги стройни крака и той беше безумно влюбен в нея. Тя също го обичаше, но беше озадачена и наранена от липсата му на желание за обвързаност. Един ден му каза, че се мести във Финикс и му постави ултиматум: или да тръгне с нея, или да я забрави.

Джержъд току-що си бе намерил работа в „Дейвисън Електрикъл Системс“ и не бе склонен да послуша сърцето си. Нуждата му за сигурност надви любовния му копнеж, или поне така си мислеше тогава. Как е възможно да е бил толкова глупав? Той беше останал в Лос Анджелис и в крайна сметка се ожени за другата си приятелка. Нищо друго не се бе променило чак толкова, освен че Филис заприлича на надут балон и стана кисела като забравено дни наред на кухненската маса мляко.

Той все още работеше за „Дейвисън“ и все още живееше с Филис.

Ако в онзи ден, когато Мирабел го помоли да я последва, бе направил различен избор, животът му със сигурност щеше да протече различно и без съмнение по-добре.

Как ли живееше сега? — за пореден път се питаше той. На кого ли бе подарила сърцето си? Как ли вървяха работите при нея? Не би и могъл да знае, защото откакто тя напусна Лос Анджелис, не я бе потърсил нито веднъж.

За сметка на това мислеше за нея често, което винаги го натъжаваше.

Сега, обаче, той вече не можеше да издържа на болезнените спазмите в мехура си.

Нямайки представа за мъките, които изпитва мъжът ѝ, Филис издаде шумен и противен звук. Младият мъж, който седеше до нея, я изгледа подозрително, после срещна втренчения поглед на Джеръд и извърна лицето си с погнуса. Джеръд сви рамене. „Да, ето за какво чудо съм женен“ — говореха недвусмислените му жестове.

Без да иска Филис го ръгна в ребрата с лакътя си. Тя хъркаше силно като дъскорезница, като при това примляскваше шумно.

— Филис — изсъска той.

Готвеше се да я събуди. Осъзнаваше, че това ще му коства нерви, но просто нямаше избор. Болката бе станала нетърпима. Тя изфъфли нещо несвързано, но все още не се събуждаше. Мехурът на Джеръд бе на път да се пръсне. Той трябваше да се добере до тоалетната, без значение как щеше да реагира Филис.

— Скъпа?

Тя продължаваше да спи като в несвяст. Той я побутна лекичко. Тя изсумтя и обърна към него тройната си брадичка.

— Филис! — каза той по-високо.

Ръмженето, примляскването и боботенето спряха. Тя го погледна с изцъклени очи.

— Какво има?

Джеръд бе шокиран, като осъзна, че не знае какво да каже. Сега, след като вече я бе събудил, просто не можеше да намери думи. Изразът на лицето на жена му се смени. Веждите ѝ се навъсиха и искри от гняв блеснаха в очите ѝ. Той беше наясно, че колкото повече се колебаеше, толкова по-яроствна щеше да става Филис. Тя го гледаше като бясно куче, готово всеки момент да го ухапе.

— Трябва да изляза! — най-после каза Джеръд.

— От къв зор?

— Трябва да отида до тоалетната!

— Мили боже! Не можеш ли да постискаш? — изсъска тя като змия.

Първо нарушение!^[1]

— Не! Много отдавна ми се ходи, наистина.

— Ти и скапаният ти мехур...

Второ нарушение!

От тялото ѝ се разнасяше миризма на развалени яйца. За пореден път Джеръд се размечта за живот без нея. Представи си как вратата на аварийния изход се отваря и тя изхвърча от самолета и от живота му. За жалост това нямаше да се случи. Това, което в момента имаше значение, обаче, да се отвори една друга врата — тази на тоалетната. Защо жена му трябваше да го измъчва? Не можеше ли да разбере болката му?

За момент той си спомни, че някъде бе чел за някакъв опасен паяк. Женският беше по-едър от мъжкия и го убиваше след съвкупление. Едно ужилване и той отиваше в историята. За Джеръд това беше милостив край.

В този ред на мисли Филис почти го бе убила. Още много отдавна, когато току-що се бяха оженили, той започна да се проклина, затова че не бе тръгнал с Мирабел за Финикс. Той и Филис бяха излезли да вечерят в един китайски ресторант, чието име Джеръд никога нямаше да забрави — Нае Chang BBQ. Филис искаше и двамата да си поръчат миди. Той се постара да я убеди, че не само не обича миди и е алергичен, но и лекарите го бяха предупредили никога да не се докосва до тях. Тя му каза да престане с подобни детинщини и Джеръд поръча мидите. Последва кошмарна нощ. Той се будеше многократно, повръщаше му се, задушаваше се и ужасно го сърбеше цялото тяло. Всичко пред очите му бе станало черно: противно мръсно черно. Години наред сънуваше кошмари, свързани с това преживяване. Когато се събуди в интензивното отделение, му казаха, че вследствие на силен анафилактичен шок е получил остър сърдечен блокаж. Лекарите му бяха казали, че за няколко минути пулсът му бил спрял, през което време е бил в клинична смърт. Всичко това — благодарение на Филис.

До ден-днешен тя нито веднъж не му се извини.

— Хайде, стани — каза ѝ, вече по-настойтелно.

Той беше наясно, че тонът му предполагаше неприятности, но спешната нужда да се облекчи го накара да се откаже от обичайната си предпазливост.

Филис му хвърли пълен с насмешка поглед. След няколко секунди тишина, която като че ли продължи часове, тя най-накрая предприе маневра за повдигане на масивното си туловище. Силно пръхтейки, тя сграбчи облегалката на седалката пред нея с такава

липса на финес, че пътникът, седнал отпред, започна да скимти разтревожено.

Младежът до Филис се втрени в нея като парализиран, след което изведнъж скочи и застана до седалката си на пътеката. Тя застана пред него, а той отстъпи няколко крачки назад.

— Благодаря, скъпа — кимна Джеръд.

— Хайде, побързай и приключвай с това!

Трето нарушение — ВЪН!

Най-накрая пътеката беше чиста. Джеръд забърза към най-близката тоалетна и изчезна вътре. Докато разтваряше ципа си, се притесняваше за сублимния момент, когато ще осъзнае, че е закъснял и че нямаше да успее да спре „потопа“.

Когато най-после се освободи от товара си и болката стихна, той изви назад глава и изпусна дълбока въздишка на облекчение.

И тогава, с крайчеца на окото си, мярна някакъв образ в огледалото. Зад него стоеше черна фигура — по-огромна от Филис.

Сърцето му щеше да се пръсне. Извърна се. Нямаше никого. Беше сам.

Ледени тръпки полазиха по гърба му. Нямаше никакво обяснение какво се случва.

Обърна се отново към огледалото, но не видя нищо друго, освен собственото си бледо и уплашено лице.

Урината, която бе останала, блокира мехура му, причинявайки топли болезнени спазми в долната част на корема му. Дишайки тежко, най-накрая Джеръд успя да изцеди и последната струйка.

Внезапно температурата в тоалетната спадна драстично. „Трябва да се махна оттук“ — помисли си той.

Вратата не помръдваше. Колко тъпо! Разбира се, че бе заключил. Той хвана алуминиевия плъзгач и дръпна резето. Вратата отказваше да се отвори.

Напълно объркан, той започна да дърпа напред-назад резето, въртейки ключалката, но безрезултатно. Оставаше си заключен вътре.

Джеръд трепереше от студ. Да не би климатичната инсталация да се е повредила?

Завладяха го налудничави мисли, че това е дело на Филис, която е решила по този начин да се отърве от него или поне да му отмъсти

затова, че бе нарушил спокойствието ѝ. Тя бе способна да го остави да изгние в тоалетната на самолета.

Беше толкова глупаво, както халюцинациите му за мъжа в огледалото.

Само че това не беше мъж! Това не беше човек! Той огледа предпазливо малкото пространство. В огледалото в него се виждаше единствено ужасеното му отражение.

Джеръд започна да удря по вратата, но силите му го бяха напуснали. Вече го връхлиташе клаустрофобията му, която започваше да го парализира. Беше заключен в тази малка кабинка и за него това бе неописуем върхов кошмар.

— Помогнете ми! Заключен съм! — крещеше той, но гласът му приличаше по-скоро на грачене. Нямахше как някой да го чуе. Той не можеше да крещи. Гласните му струни бяха заключени, точно както вратата.

— Заключен съм вътре! Помощ! Моля, помогнете!

Това беше само дрезгав шепот, жалостив и тих зов за помощ.

Макар в кабинката да ставаше все по-студено, Джеръд започна да се поти. Не му достигаше въздух и имаше усещането, че някой или нещо го е стиснало за гърлото.

Беше напълно наясно, че се случва нещо невъобразимо. Не беше възможно да не се отвори вратата. Просто не беше възможно! Същото се отнасяше и до ледената температура. Невъзможно! Просто и елементарно.

Може би останалите триста пътника да са вече много далече оттук? Може би всички от другата страна на тази врата вече са мъртви? Това беше поредната налудничава мисъл, която се промъкваше в главата му.

Джеръд изпитваше мъчителна липса на въздух. Той стенеше и скимтеше. Нищо не се случваше и никой не идваше да му помогне.

Погледна още веднъж в огледалото.

Огромната черна фигура се бе появила зад него отново. Бе се навела над него, почти готова да го погълне, като кръвожадна акула.

Джеръд направи пореден опит да извика, но издаде само слаби тънки звуци, същите, които издаваше, след като беше ял мидите в Нае Chang BBQ.

[1] Авторът има предвид „Закон за трите нарушения“, който се прилага в САЩ. — Бел.пр. ↑

13

КАСИ

Евелин Хукс беше грубовата жена, която не можеше лесно да бъде пречупена. У дома, в Шугър Крийк, тя налагаше волята си на всички, с изключение на Каси, която единствена можеше да я стресне.

Това се дължеше главно на внушителната фигура на Евелин. Тя никога не е била слаба, но през последните години започна да трупа килограми, с което всяваше още по-голям страх у всеки, който дръзнеше да ѝ противоречи.

Евелин се ползваше с уважението както на приятелите, така и на враговете си. Не можеше да се каже, че имаше много врагове, ако изключим местните пияници, чиито дебели глави не можеха да разберат, че Шугър Крийк беше едно „трезво“ градче. Ако искаха да се натръска до козирката — често коментираше Евелин — нека отидат в Лас Вегас или в Лос Анджелис, където господстваше греховното мислене, но не и в нейния град или по-точно, в града на Джон, тъй като именно нейният съпруг бе човекът, който направи Шугър Крийк широко известен. Преди трийсет години градчето не съществуваше. Днес то беше просперираща общност с три хиляди души население.

Джон притежаваше нюх за златото. Преди трийсет години той забогатя неочаквано, предявявайки права върху дял в планините Уа Уа. По волята на съдбата там имаше една стара мина върху малко парче земя и правата му върху тази недвижима собственост бяха узаконени. Та, точно там Джон се натъкна на урожай от берили — скъпоценни камъни, които го направиха богат за една нощ. Сега притежаваше шест мини. Допреди месец бяха седем, но той продаде едната от тях на австралийско търговско дружество, като чистата му печалба възлезе на осем милиона долара. За него солидната му банкова сметка, или по-точно, банкови сметки, не бяха оправдание, за да промени скромния си начин на живот. Той продължаваше редовно да посещава мините си, придружен единствено от стария си ленд ровър и една палатка. Понякога Евелин отиваше с него. Тя му беше законна съпруга и затова

смяташе, че половината от това, което притежаваше той, ѝ принадлежеше.

Нито за нея, нито за Джон, можеше да се каже, че бяха алчни, или поне вече не бяха алчни. Като млад обичаше парите и дори бе правил невъзможното, за да ги има. Когато обаче здравето започна да му изневерява, той осъзна, че материалните ценности са нещо относително и че не те бяха онова, от което всъщност имаше нужда в този живот.

След като ежедневно започна да му се напомня, че и той е смъртен, Джон започна да мисли за женитба — нещо, над което никога не бе разсъждавал, или още по-малко, се беше стремял. Същото се отнасяше и за Евелин. Тя бе непрекъснато в движение и нямаше много време за сериозни ангажименти, така че никога не си бе представяла, че ще се окаже в отдалечено градче като Шугър Крийк.

Преди седем години Евелин беше останала без пукнат цент и спешно се нуждаеше от пари. Тя се кандидатира за работа в мотела на Джон, където той живееше сам в скромна стая. Въпреки че беше заможен, той нямаше особен афинитет към лукса и луксозните вещи. Между него и Евелин пламна искра в мига, в който се видяха, и само година след нейното интервю за работа — период от време, който и двамата смятаха за невероятно кратък, те вече пристъпваха по пътеката към брачния олтар. По-късно осиновиха Каси.

Сега Евелин и дъщеря ѝ пътуваха за изложението на скъпоценни камъни и минерали в Сидни. Неколцина купувачи, които щяха да присъстват там, бяха проявили интерес към скъпоценните камъни на Джон. Това беше достатъчно основателна причина да се изтърпи този дълъг полет. Освен това Джон вече трета година пропускаше изложението в Сидни и бе дошло времето да развее семейния флаг отново. Преди две седмици обаче той се бе разболял от пневмония и, въпреки че опасността бе преминала, лекарите го бяха убедили, че не е напълно възстановен, за да предприеме такъв изморителен полет. Тогава Евелин предложи да отиде вместо него. Изникна обаче и друг проблем — какво да се прави с Каси? Джон предложи да остане с него, но Евелин не искаше и да чуе. Дори не можеше да си представи, че ще бъде на другия край на света, далеч от Каси, па макар и само за седем дни. Ето защо те решиха тя да вземе Каси със себе си в Австралия.

Евелин се молеше това решение да не се окаже погрешно. Измъчваха я колебания, защото в деня непосредствено преди заминаването Каси бе изпаднала в някаква дива ярост.

Вътре в самолета, където сега бе тихо, Евелин бе налегната от спомени. Вчера, когато се прибра у дома в мотела в Шугър Крийк и още не беше слезла от колата, тя видя Жанет, която буквално изхвърча от входната врата. Жанет и съпругът ѝ също живееха в мотела на Джон. Дълги години семейната двойка управляваше ресторанта и бара на мотела и се грижеше за поддръжката на стаите.

Когато Жанет ѝ каза, че Каси е в ужасно състояние, Евелин се втурна в мотела, където намери Каси в спалнята ѝ, ръмжаща и тресяща се от гняв, с дълбока, обилно кървяща рана над лявата ѝ вежда. Първата мисъл на Евелин беше, че Каси е издрала до кръв с нокти лицето си.

Седнала на мястото си в самолета между осиновената си дъщеря и красивата брюнетка, Евелин бе свила устни при спомена за вчерашния ужас, който не ѝ даваше мира. Тя вдигна очи към тавана на самолета, като се стараше Каси и Сабрина да не забележат сълзите ѝ.

Вдигна поглед и тя забеляза мършав мъж, който си проправяше път към пътеката. Неговото място беше през няколко реда по-надолу, където една, приличаща на огромна купа сено жена, бе блокирала пътя. Не че Евелин беше фиданка, но си мислеше, че застанала до нея, щеше да изглежда фина и дори секси. Мъжът се промъкна покрай жената, вперил безумен поглед напред.

Мислите ѝ се върнаха към вчерашния епизод с Каси. Момичето бе побесняло поради причина, която Евелин не можеше да разгадае. Тя бе разперила нокти и съскаше срещу майка си като разгневена котка. Това се бе случвало доста често през първите няколко седмици след като се бе преместила да живее с тях.

Тя беше обърнала стаята си с краката нагоре. Евелин и Джон бяха ставали свидетели на подобно деструктивно поведение и преди, когато Каси бе изпотрошила огледала и всичко, в което би могла да види отразен образа си, сякаш изпитваше ужас да гледа себе си. Тя бе чупила парчета от мебели, бе разнебитила всичко, което ръцете ѝ достигаха. Това обаче не беше най-страшното от пораженията ѝ. Най-потресаващо бе собственото ѝ осакатяване. Понякога през нощта

Евелин не можеше да мигне от страх при мисълта, че Каси може да прекрачи всички граници, да се нарани и дори да се убие.

Вчера Каси се държеше така, сякаш Евелин и Жанет бяха дошли да я отведат. Като че ли не ги познаваше. Евелин се приближи към нея внимателно, а Каси започна да извива ръцете си и да издава странни неразбираеми звуци. Когато яростта ѝ отслабна, тя бе изтощена и цялата плувнала в пот.

Евелин многократно бе питала дъщеря си коя е причината да се разстройва толкова. Не се ли чувстваше по-спокойна напоследък? Защо се повтаряха тези потресаващи кризи? Не получаваше никакви отговори. Всъщност, тя и не очакваше.

По това време куфарите им бяха готови и билетите ги чакаха на летището, така че Евелин не се отказа да вземе дъщеря си със себе си.

Към момента всички видими белези от случилото се вчера бяха избледнелите драскотини по бузите на Каси и хваналата вече коричка рана над веждата ѝ.

Като че ли прочела мислите на майка си, Каси започна да се върти като вретено в седалката си, после се наклони настрани и хвърли поглед през рамо към пътеката. В един момент започна да скимти като ранено животно — нещо, което досега Евелин не бе чувала, въпреки че се бе наслушала на какви ли не странни звуци, които дъщеря ѝ издаваше през годините.

Евелин също обърна глава, за да види какво бе провокирало странната реакция на дъщеря ѝ този път. Не забеляза нищо друго, освен спящи в различни пози пътници, както и двете тоалетни в задния край на тяхната редица седалки. Това бе всичко. Каси обаче продължаваше да издава тези странни скимтящи звуци.

Сабрина Лабатон също бе забелязала огромната жена, застанала на пътеката, през два реда от тях и се чудеше как е възможно някой да се остави да надебелее до такава степен.

Мъжът, който трескаво си проправяше път покрай нея, сигурно тежеше три пъти по-малко. Сабрина предположи, че бяха женени, съдейки по сърдития поглед, който жената му хвърли. Мъжът мина почти тичешком покрай Сабрина, на която не ѝ бе нужна диплома по психология, за да разбере, че той отчаяно се нуждае да посети тоалетната. Тя изпита съжаление към него по ред причини, но най-вече за това какво го очакваше, когато се върне на мястото си.

Не след дълго съседката ѝ, Евелин, явно отново имаше проблеми с осиновената си дъщеря, която от началото на полета не беше обелила нито дума. Каси се бе навела през дръжката на седалката си и бе вперила поглед назад, издавайки странни звуци. Преди време Сабрина имаше малко кученце. Една кола го бе блъснала и му бе счупила крачето. Неговото жално скимтене бе оставило дълбока следа в душата ѝ и сега звуците, които Каси издаваше, ѝ напомняха точно за този сърцераздирателен плач. Момичето бе вперило поглед в мъжа, който бързаше към тоалетната.

Евелин проследи погледа на Каси, поклати глава и се отпусна тежко върху седалката.

— Няма нищо особено — каза тя на момичето. — Не ставай смешна.

Когато обаче Каси не ѝ обърна никакво внимание, Евелин използва сила, за да дръпне дъщеря си върху седалката. В момента, в който го направи, Сабрина прочете болка в очите на Каси — болка, която майка ѝ явно не бе забелязала. Евелин изпусна въздишка на облекчение, убедена, че още една от кризите е била предотвратена.

— Тя не е от разговорливите, нали? — отбеляза Сабрина.

Това не беше въпрос и гласът ѝ изразяваше смесица от загриженост и тревога.

Очите на Евелин срещнаха нейните. Изглеждаше обидена.

— Не исках да... — започна Сабрина, макар да не намираше за нужно да се извинява.

— Каси не е изричала нито думичка цели две години — каза Евелин. — Това е самата истина.

Сабрина остана с отворена уста.

— Даже и повече — продължи Евелин. — Със съпруга ми я осиновихме преди две години. Тогава тя вече бе изгубила способността си да говори. — Жената изтри стичащите се по бузите ѝ сълзи. — Сега минава през пореден ужасен период, който започна вчера.

В главата на Сабрина се гонеха много въпроси, но тя реши да започне със следния:

— А защо е спряла да говори?

Евелин сви рамене.

— Какво значение има? Тя просто е дамгосано дете.

Сабрина се намръщи.

— Какво казахте?

— Дамгосано дете — натърти Евелин, като че говореше за нещо съвсем естествено. — Имам предвид, че Каси е станала свидетел как убиват родителите ѝ. Биологичните ѝ родители. Тя по чудо е жива. Ако не е имала късмет, нямаше да оцелее.

Сабрина остана с широко отворени очи.

— Несправедливо е, но такива неща се случват — продължи Евелин със спокоен глас. — Психиатрите са на мнение, че ужасната травма, която е преживяла, е причина да се затвори в себе си и да не може да общува.

— Аз... Мога да си представя — полушепнешком произнесе Сабрина.

За момент и двете млъкнаха.

— Аз самата съм една от тях — внезапно добави Сабрина.

— От кои? — смутена попита Евелин.

— Аз съм психолог — отвърна с нотка на професионализъм. — Дипломирах се не много отдавна и сега практикувам в Лос Анджелис.

Евелин повдигна вежди.

— Ще се съгласите ли да лекувате Каси?

Сабрина поклати глава.

— Не. Не и тук. Едва ли бих могла да постигна нещо за няколко часа в самолета. Но ако нямате нищо против да ми разкажете историята ѝ, бих я изслушала с интерес и после ще решим как да постъпим занапред.

За миг Евелин се поколеба, после кимна.

— Добре. Ще ви я разкажа. Имам нужда от всякаква помощ.

Сабрина я изчака да подреди мислите си.

— Всичко се случва преди три години, когато Каси живее в Чикаго — започна да разказва Евелин видимо облекчена, като че ли разказът ѝ беше огромен товар, който се старае да хвърли от плещите си. — След като се случва, имам предвид убийството на родителите ѝ, Каси прекарва една година в клиника, където я лекуват лекари и психолози. Когато започват да ѝ търсят нов дом, се спират на нас. Не знам защо. Може би защото са ни преценили като благонадеждни и грижовни, или защото сме финансово обезпечени, или може би защото никой друг не е проявил интерес към нея. Деца, преживели такива

дълбоки травми като нейната, не са най-търсената стока на пазара за осиновяване, както може би сама се досещате — рече тя и с горчилка в гласа продължи: — С Джон решихме да осиновим дете и бяхме попълнили нужните документи. Беше ни останал само един вариант — да бъдем приемни родители. Самите ние не можехме да имаме собствени деца.

— А тя нямаше ли роднини, които да се погрижат за нея?

— Не, или поне не такива, които лекарите да сметнат за подходящи. Всъщност, не съм ровила за подробности и не намирам смисъл да се интересувам от семейството на Каси.

— Защо не? — попита Сабрина.

— Защото... Чичото на Каси, братът на нейния баща, беше основният заподозрян в убийствата — каза Евелин. — Явно двамата са се скарали тотално и нещата са излезли извън всякакъв контрол. Не искам да имам нищо общо с такива хора. Сега имам Каси, към която много се привързах и искам да направя всичко по силите си, за да я направя щастлива. Искам да расте с чувството, че е обичана и да знае, че с насилие не се постига нещо.

Сабрина се замисли.

— Значи Каси е видяла всичко...

— Да. Помислили са я за мъртва и са я оставили в стаята, в която са открили телата на майка ѝ и на баща ѝ. Тялото на чичо ѝ също е било намерено там. Оказало се, че той се е самоубил, или поне така сочат доказателствата. Единствената оцеляла от това престъпление се оказва Каси, независимо че е била с куршум в корема. Ако полицията е закъсняла макар и с няколко минути, тя е щяла да умре от загуба на кръв.

Сабрина не чуваше бученето на самолетните двигатели. Бе втренчила безцелно поглед пред себе си, а в ума ѝ изплува картина на три окървавени трупа и изкривеното тяло на младо момиче, сковано от панически ужас.

— Но какво точно се е случило? — попита най-последно. — Защо чичо ѝ е направил това?

Евелин сви рамене.

— Изглежда в семейството от дълго време е съществувал някакъв спор — отговори. — Според съучениците на Каси в старото ѝ училище, тя е била много потисната заради това. Преди стрелбата си е

говорила нормално, но след като са били излекувани раните на тялото ѝ, е заболяла душата ѝ. Никой не знае какво точно се е случило през онзи ден в онази къща. Когато я погледна в очите, виждам толкова много страх и болка, и ми става ясно, че ние не знаем и половината от това, което тя е видяла и през каквото е минала.

— Не знам какво да кажа — промълви Сабрина като израз на безнадеждно капитулиране пред злото.

— Няма какво толкова да кажете — успокои я Евелин. — Да, ужасно нещо наистина. Много мислих, преди да реша да я взема със себе си на това пътуване, но сърце не ми даваше да я оставя сама цяла седмица, макар че може би щеше да е по-разумно. Мислех си, че рано или късно ще се наложи Каси да стъпи на краката си, но сега се притеснявам, че действам с твърда ръка и малко прибързано. Надявам се да не съжалявам, че я взех със себе си.

Те пак замълчаха, после Евелин въздъхна.

— Защо не може да се почувства сигурна? Сега е на безопасно място. Джон и аз я обичаме, няма как да не го знае.

— Такъв вид травми оставят дълбоки белези в душата на човек за много дълго време — заключи Сабрина.

— Знам и затова се страхувам — добави Евелин. — Ами ако тази травма ѝ остане за цял живот? Единственото ми желание е да може да забрави всичко и да започне нормален живот. Толкова ми е жал за нея. Така искам да ѝ помогна. Джон също.

Те седяха мълчаливо в летящия в нощта самолет. Каси също бе потънала в мълчание и по всяка вероятност най-после беше заспала.

— Казахте, че чичо ѝ бил главният заподозрян — внезапно прекъсна мълчанието Сабрина. — Не е ли било убедително доказателството?

— Както вече споменах, доказателствата определено са сочили към него, но после възникнаха известни съмнения заради това, което Каси каза след убийството — преди да спре да говори окончателно. Беше ужасена от мъж, който я бе наранил, от мъж, който не ѝ е давал покой. Не е имала предвид чичо си. Твърди, че има предвид друг мъж, който е бил в къщата.

— Друг мъж? — попита Сабрина.

— Наясно съм, че всичко е доста смущаващо. Полицията не откри абсолютно нищо, което да доказва, че освен жертвите и Каси, в

къщата е имало още някой, а в интерес на истината разследването беше проведено много задълбочено.

Евелин се загледа нагоре в извития таван и закри устата си с ръка. Очите ѝ заблестяха от сълзите, които се канеха да потекат.

— Е, това е. Това е цялата история.

След като направи това заключение, тя не продума почти през цялата нощ.

Когато спря да говори, Сабрина реши, че ѝ е разказала наистина всичко, но начинът, по който Евелин продължаваше да хапе долната си устна ѝ подсказа, че има още нещо.

— Нищо още ли не се случи, Евелин? — попита я тя мило.

За момент по-възрастната жена се поколеба.

— Ох, не знам. Наистина не знам... Понякога си мисля, че Каси вижда неща.

— Какви неща?

— Ами... Понякога се питам... — Тя се мъчеше да намери подходящите думи.

Сабрина хвърли поглед към момичето, което седеше спокойно, без да му минава през ум, че двете жени говорят за нея.

Съвсем несъзнателно, Сабрина започна да си гризе ноктите — вреден навик, който бе придобила когато бе нервна.

— Какво, Евелин?

— Ще се опитам да ти го обясня по друг начин — започна Евелин предпазливо. — Един ден с Джон взехме Каси на църква в Шугър Крик. По време на цялата служба тя не престана да гледа втренчено Роза Макграфт — учителка, която седеше на същата пейка, малко по-встрани от нас. Роза беше с няколко години по-възрастна от мен. На следващия ден разбрах, че през нощта Роза е починала. Съвсем внезапно. Била получила удар.

Сабрина не каза нищо.

— Същото се случи и с пощаджията, Лари Бифин. Ние го виждахме всеки божи ден, но последния път, когато донесе пощата и си тръгваше, Каси го изгледа втренчено. После чухме, че Лари е починал от сърдечен удар.

Евелин смутено извърна поглед встрани.

— Сигурно си мислиш, че съм мръднала.

Преди Сабрина да може да отговори, Евелин добави:

— Не става въпрос само за такива страховити неща. Ще ти кажа и нещо друго. Преди известно време коляното ми отказа. Толкова ме болеше, че не можех да ходя. Лекарят ни не можеше да установи причината и искаше да ме изпрати при специалист в Солт Лейк Сити. Тогава Каси сложи ръка върху коляното ми. Може и да не повярваш, но се кълна, че е истина: болката започна да отслабва и в рамките на час изчезна напълно, като никога повече не се появи. Докторът ни беше смаян, тъй като никога не бе ставал свидетел на нещо подобно и не можеше да даде разумно обяснение за това.

Нямаше никакъв признак, че Каси слуша какво говорят за нея. Тя просто си седеше, впила тъжен поглед в ръцете си, кръстосани в скута ѝ.

— Значи искаш да кажеш, че след трагедията с родителите ѝ тя е започнала да вижда неща?

Евелин кимна.

— Аз, разбира се, поразпитах тук-там. Изглежда, че тя винаги е била донякъде ексцентрична, още преди убийството, но според моите наблюдения никога не е правила такива...

— Странни и неочаквани неща — довърши вместо нея Сабрина.

— Абсолютно. Това, което най-много ме тревожи обаче е, че все още не иска да говори. Понякога мънка нещо под носа си, което аз определям като тих брътвеж, понякога издава силни звуци, такива... гърлени звуци, от които ме побиват тръпки. Направо не издържам.

— Разбирам — кимна Сабрина.

Историята на Евелин беше събудила у нея спомена за майка ѝ — Патриша Лабатон. Какофонията започваше да я завладява отново.

Филис Рут Кърби наблюдаваше мъжа си, който бързаше към тоалетната. За момент той се заклати като патица, полюшвайки глава. Тя никога не намираше тези му движения за атрактивни, или каквито и да било движения на крехкото му тяло.

Не че външният вид имаше някакво значение за Филис. Тя беше наясно, че също не е топ модел, което обаче определено можеше да се каже за Роберта — единствената ѝ сестра, която всички определяха като невероятна красавица.

Роберта беше на 34 години, с все още тънка и сексапилна момичешка талия. Дори и сега спокойно можеше да мине за привлекателна девойка на около 25.

Тя се бе влюбила в мъж на име Люпе Волф, който приличаше на Брад Пит. Животът им бе прекрасен, докато в една мразовита ноемврийска сутрин, преди изгрев-слънце, полицейските специални части — четирима въоръжени до зъби мъже — нахлуха в къщата им, извлякоха Люпе от леглото и му поставиха белезниците. Роберта бе шокирана до смърт и толкова объркана, че не продума нито дума. Полицаяте вкараха Люпе в полицейската кола, докато тя стоеше отзад с детето си.

Когато Люпе застана пред съда, Роберта осъзна с какъв престъпен тип се бе обвързала. Волф бе обвинен и осъден за извършването на три въоръжени грабежа. При един от обирите нещата се бяха объркали, когато той бе наръгал банков служител, направил опит да извика ченгетата. Въпреки че мъжът бе оживял, беше осакатен за цял живот. Сега Люпе се намираше в затвора Дезърт Вали — щатски затвор в Биг Бър Лейк — място, което щеше да бъде негов дом за много години напред.

Роберта така и не успя да се възстанови от травмата през онази нощ и завинаги изгуби вяра в мъжете. Изгуби и съня си и мина на антидепресанти. И дума не можеше да става да си намери нормална работа. Тя нямаше да може да се задържи, а дори да работеше, нямаше кой да се грижи за детето ѝ. Луксозният ѝ живот се бе изпарил внезапно и завинаги. Сега беше сама с малкия си син, без пукната пара и се бе превърнала в „черната овца“ на фамилията.

Филис, която беше с десет години по-голяма, винаги я бе предупреждавала за Люпе, но думите ѝ влизаха от едното и излизаха от другото ухо на сестра ѝ. Още първият път, когато го видя, Филис усети, че на него не може да се разчита. Тя бе доловила нещо в погледа му, което за Роберта беше равнозначно на страсти и смелост, но за Филис — самото зло. Люпе се интересуваеше единствено от себе си. Всички останали, според него, можеха да духат супата, в това число и Роберта, чийто живот той безмилостно прецакваше.

Филис не притежаваше красотата на сестра си — точно обратното — само че за сметка на това беше умна и вдъхваше респект. Джеръд никога не си позволяваше да преминава определените от нея

граница и затова тя беше така пряма, дори груба с него. Такова поведение дава резултати. Филис бе наясно какво означава тя за Джеръд и Джеръд бе наясно какво означава той за нея. Тя нямаше никакво намерение да допуска неприятни изненади.

Джеръд изчезна в тоалетната и затвори вратата зад себе си. Тя почака да се върне, но скоро търпението ѝ се изпари. Спомни си, че напоследък се бе оплаквал от запек и, познавайки го добре, сметна, че това ще му отнеме известно време.

Филис реши да се върне на мястото си. С дълбока въздишка мина покрай младежа и се плъсна върху възглавницата, като бутовете ѝ заеха цялото свободно пространство. Затвори очи и продължи да чака нетърпеливо. Независимо че клепачите ѝ натежаваха, нямаше никакво намерение да заспива, защото ще трябва отново да се събуди, когато Джеръд се върне от тоалетната.

Филис задряма, опитвайки се да се върне в съня, който Джеръд така грубо бе прекъснал. Този сън, разбира се, нямаше нищо общо с него.

14

ПАМЕЛА

Арън Дрейк рядко помнеше подробности от сънищата си. Често, мигове преди да се събуди, във въображението му, като на филмова лента, изплуваха чисти и ясни картини. Както обаче обикновено се случваше, тази сутрин, в момента, в който отвори очите си и видя Шарлийн, застанала над него в сумрака на помещението за почивка на екипажа, картините изчезнаха.

— Какво става? — измънка той полусънен. — Да не търсиш горещо тяло? Аз съм готов, ако и ти си готова.

— Стига глупости, Арън! — каза рязко тя. — Би ли станал, ако обичаш?

Суровият ѝ тон го разсъни напълно. Той се спусна от леглото и облече униформеното си сако.

Шарлийн го чакаше на стълбичките, които водеха надолу към кабината. Той я последва и те спряха зад последния ред пътнически седалки.

— Добре де, какво има?

— Току-що бях в пилотската кабина — започна тя. — Очевидно имат някакъв проблем с компютрите. Джим иска да се изключат всички електронни устройства. Пуснахме съобщение и сега Мишел, Глория и Рей проверяват дали всички спазват указанията. Освен това картата с маршрута на полета в МEG също не работи.

— Хм... Какво им е на компютрите?

— Нямам представа. Джим не уточни, а и не съм сигурна, че знае.

— Ясно — каза Арън. — Случват се тези неща. Това ли е всичко?

Шарлийн извърна поглед и прехапа устни.

— Наистина ли беше нужно да ме събудиш, за да ми събъдиш това?

— Просто си мислех, че трябва да те информирам — измърмори тя.

Такива дребни неща не бяха рядко явление, по-скоро беше рядкост да няма абсолютно никакви сринове. При положение че екипажът държеше положението под контрол, не се налагаше да се замесва и главният стюард. Трябваше да го остави да се събуди сам. Той допускаше, че има нещо друго. Шарлийн изглеждаше изтощена, все едно не беше спала от дни. Хвана ръцете ѝ и ги обгърна със своите.

— Хайде, Шарлийн, изплюй камъчето. Какъв е проблемът?

Тя пое дълбоко въздух, забила поглед в краката си. Той усети, че има да му каже нещо важно.

Неочаквано тя разтърси глава.

— Защо аз трябва винаги да ти казвам всичко за себе си?

Упрекът в гласа ѝ го остави безмълвен. Дойде му като гръм от ясно небе.

— Какво означава това? — попита я той.

Не бе нужно да му обяснява. Арън разбра, че има някаква причина. Той прекаляваше в старанието си да ѝ бъде закрилник и допускаше, че на моменти тя се задушаваше от неспирния му контрол. Беше наясно, че причината за неговата загриженост и безпокойство се коренеше в обърканото минало на Шарлийн. Той се опасяваше, че то може да я преследва и тормози и занапред.

Неговото собствено минало също играеше роля. Той никога не успя да се откъсне от Памела завинаги. Тя бе оставила дълбока дيريا в душата му. Представяше си я и сега. Тя неведнъж му бе признавала, че той е типът мъж, в когото би се влюбила, ако не ѝ беше брат. Повтаряше му, че на него може да се разчита, че е чаровен и привлекателен.

— На всичкото отгоре имаш и акъл в главата — допълваше тя със смях.

Арън настояваше да си потърси различен тип мъж, казваше ѝ, че нейните превъзнесания по него са преувеличени и че дори да намери негово копие, след време това би я отегчило до смърт. Той бе на мнение, че Памела има нужда от нещо вълнуващо, от тръпка, която предлага неочакваното и непознатото, докато неговият живот бе прекалено предвидим. Накрая тя трябваше да признае, че той има право.

Арън знаеше, че жените го намираха за привлекателен, но пък Памела беше истинско бижу на майката природа. Дългата ѝ

абаносовочерна коса, меките черти на лицето ѝ и гладката ѝ мека кожа можеха да приковат погледа на всеки нормален мъж. Дори само лъчезарната ѝ усмивка можеше да покори всеки. Тя бе като магнит за мъжете и обект на завист за безчет женски легиони. Памела притежаваше всичко: красотата, интелигентността и обаянието, но ѝ липсваше нещо, невидимо за очите, което се проявяваше във всичко, което тя правеше, или по-точно — във всичко, което не правеше. След това, което ѝ се случи, за жалост прекалено късно, у Арън се бе задействала някаква вътрешна радарна система, с която откриваше подобни черти в други хора, като например в Шарлийн.

По време на деветте седмици, откакто бяха двойка, тя имаше няколко интензивни пристъпа на тревожност. Нейният основен проблем беше тъмнината. От какво се страхуваше? Той смяташе, че това се дължи на посттравматичен стрес. Независимо че баща ѝ бе починал и Тод Бауър лежеше в затвора, нейните душевни рани все още не бяха излекувани. Най-ужасното беше непрекъснато повтарящият се нощен кошмар, какъвто очевидно я бе нападнал и тази нощ. Той подозираше, че сънят ѝ бе свързан с мъчителните преживявания, които бе принудена да понася. Той силно се молеше един ден Шарлийн да се примири с миналото си.

„Ако не реши да изкара колата и да се хвърли в езерото.“

Искаше му се да сграбчи тази мисъл и да я смаже с петата си.

Също като Памела, Шарлийн създаваше впечатлението, че целият свят е в краката ѝ. И също като Памела, в душата си беше като беззащитно новородено бебе.

— Престани да ме тормозиш! — извади го от унеса му Шарлийн.

Тя звучеше мрачно, точно като Памела. Когато беше на 24, Памела се влюби в мъж, двойно по-възрастен от нея, който имаше четири деца от два предишни брака. Казваше се Борислав и беше пристигнал от Литва. Арън бе убеден, че сестра му, която на години беше три пъти по-голяма от най-малкото му дете, със сигурност е била подвластна на една от нейните налудничавости, за да бъде привлечена от мъж, който изобщо не я заслужава.

В продължение на няколко месеца горе-долу всичко вървеше добре. Според критериите на Памела, това бе дълъг период от време. Връзките ѝ с други мъже рядко продължаваха повече от шест седмици, преди да се провалят. Един ден тя дойде при Арън обляна в сълзи, за

да му съобщи, че е бременна. Това беше нещо съвсем ново. Арън бе шокиран.

Тя каза, че Борислав искал да се ожени за нея, но как щеше да поднесе новината на родителите им. Те щяха да се отрекат от нея, ако се омъжи за някого, толкова противен според тях. В крайна сметка Арън беше застанал на страната на сестра си, въпреки че предпочиташе тя да направи аборт и да се отърве от копелето веднъж завинаги.

Баща им и майка им буквално бяха сринати, когато научиха новината, но не виждаха никакъв изход. Доналд и Кларис Дрейк бяха традиционалисти по отношение на секса и брака. Те не биха простили аборт. Щом дъщеря им беше бременна, тя трябваше да се омъжи за бащата. Това беше простата истина.

Отначало Арън се бе опитал да осуети женитбата, но напразно. Може би щеше да успее, ако Памела бе заявила открито мнението си и се бе отказала от обещанието си, но, типично в неин стил, тя не го направи.

Тя никога не действаше в своя полза, особено когато това беше от значение.

Освен това се страхуваше от приятелите на Борислав. Дори и сега, Арън бе убеден, че знае само малка частица от това, което този мъж и неговите долнопробни приятели ѝ бяха причинили.

Сватбата се състоя по план. За Арън и родителите му това беше ден, за който час по-скоро искаха да забравят.

Само че злото никога не идва само.

Арън усети бучка в гърлото си. Все още спомените за това бяха така живи и така болезнени, както и действителните събития.

— Повярвай ми, нямам никакво намерение да те торозя, Шарлийн — въздъхна той.

Като ли сега се намираха на светлинни години разстояние от часовете, които прекараха заедно на плажа преди полета — само двамата и любовта, която бяха споделили на мекия бял пясък.

Тя гледаше встрани от него, скръстила ръце върху гърдите си. Когато се обърна, той видя сълзите, бликнали от очите ѝ.

— Не мога — прошепна тя.

Може би най-после бе решила да му каже. Арън бе затаил дъх в очакване.

— Кажу какво има — умопително я попита, когато тя отказа да продължи. — Какво не можеш? Моля те, Шарлийн, кажи ми!

— Не мога! Не мога да ти кажа! — продума тя, обляна в сълзи.

В очите му се криеха куп въпроси.

— Нямам никаква идея какво имаш предвид, Шарлийн, но позволи ми да ти помогна.

Върху лицето ѝ се четеше неизказана болка и безнадеждност, като че ли току-що бе свалила маската си и той едва сега виждаше истинската Шарлийн. Имаше обаче нещо дълбоко скрито в нея, което не разбираше и не можеше да разгадае.

— Шарлийн! — не преставаше той. — Имаш мен. Какъв е проблемът? Имаш ми доверие, нали? Знаеш, че те обичам.

Тя бе втреничила поглед в него, като че ли беше открил формулата за установяване мир на земята. После поклати глава.

— Не, няма как да разбереш. Никой не може да разбере.

Той се чувстваше по-объркан от всякога.

— Хайде, ела. Имаме работа — каза тя, преди той да отговори. После се обърна и влезе в кабината.

Той искаше да я спре. На плажа всичко беше толкова прекрасно, но оттогава досега нещо се бе случило. Какво? Какво се бе случило?

Първо, уплахата, която бе преживяла вкъщи, после турбуленцията, после кошмарите на борда на самолета. Каква беше връзката между всички тези неща? Какво, за бога, се случваше — искаше да изкрещи той в изблик на безнадеждност.

„Ти не би могъл да разбереш!“

Памела му бе казала същите думи, след като беше пометнала... И след конфликтите ѝ с Борислав, когато му бе казала, че иска развод и... когато отново бе твърде късно и... когато той бе реагирал с яростта и жаждата за отмъщение на един ненормален човек... и след пристъпите ѝ на депресия, точно преди крайната точка на отчаяние, когато се хвърли с колата си в езерото.

Полицията призова най-напред Арън. Той бе идентифицирал тялото на Памела, за да спести на родителите си тази неистова мъка. По-късно се поболя, борейки се с ужасни кошмари, в които Памела непрекъснато се завръщаше. Там тя беше бледа като мъртвец и мокра до кости. В погледа ѝ се четеше укор, като че ли го обвиняваше за смъртта си.

Арън се побъркваше от мисълта защо сестра му бе решила да се самоубие. А той? Какво още можеше да направи, какво е трябвало да направи? И колкото повече се терзаеше, толкова повече стигаше до извода, че Борислав не е бил причина за нейното нещастие, а по-скоро негов симптом.

Колкото и болезнено да беше да се приеме това, Памела си го беше причинила сама. Но защо? Душевен срив? Липса на самоуважение? Когато някой не го е притежавал или го бе изгубил, той ставаше беззащитен и ритайки и пиццейки можеше да бъде повлечен в дълбините на душевното страдание.

Арън бе готов на всичко, за да не изпадне в същото положение на тотална безнадеждност. Той знаеше, че в семействата депресията е често срещано явление. Въпреки случилото се с Памела, той бе запазил присъствие на духа, колкото и трудно да му беше да се барикадира срещу болката. Но никога не позволи това да се разбере или поне правеше всичко възможно да не се разбере.

Арън бе разказал историята на Памела на Шарлийн, чиято самоувереност също бе разклатена — първо благодарение на родния ѝ баща, после на това гадно копеле Тод. Смъртта на майка ѝ пося семето на нейното страдание.

До каква дълбочина можеше да стигне мъката ѝ? Какво още криеше от него тя? Независимо какво или колко сложно изглеждаше това, той бе решил да я предпази по-добре, отколкото Памела. Беше почти 3:50 ч. сутринта, когато последва Шарлийн в кабината.

Глория го уведоми, че са приключили проверката за електронните устройства. Били са изключени два лаптопа и няколко мобилни телефона.

— Ще отида да уведомя пилотите — каза Арън.

Разбира се, че можеше да го направи просто по телефона, но беше любопитен относно проблема с компютрите, който изглежда Джим имаше.

АНОМАЛИЯ

Изминаха седемдесет и пет минути от последния установен радиоконтакт или навигационен сигнал, който пилотите бяха получили. През това време нямаше никакъв отговор, дори и на подадения от тях сигнал за бедствие. Такава всемирна тишина противоречеше на всичко, което Джим Никълс смяташе за допустимо.

Когато Шарлийн Тийър влезе в пилотската кабина няколко минути по-рано, той реши да не споделя с нея случващото се. Тя току-що бе започнала да се чувства у дома си като член на семейството на „Оушънс Еърлайнс“. Макар да се бе изкачила успешно по служебната стълбица, той не бе убеден, че притежава необходимия професионален опит за справяне с кризисни ситуации.

Джим беше крайно притеснен, когато се концентрира, за да насочи носа на самолета към същата онази звезда, към която летяха преди турбуленцията.

— Още четири часа и ще свършим горивото — съобщи той.

Погледна тоталайзера — уред, който показваше наличното гориво. Според показанията те разполагаха с около 55 тона гориво J4.

— Ще ни стигне до Австралия — каза Бен без капка съмнение в гласа.

Джим кимна и се помъчи да изтрие умората от очите си. Ако местоположението им отговаряше на абсолютните му пресмятания, би трябвало да се приземят безаварийно в Австралия.

През последния час той и Бен отчаяно се опитваха да открият какво се беше объркало. Предложението на Бен да бъдат изключени електронните устройства на пътниците беше провокирано от факта, че преди няколко години самолет на авиокомпанията „Куантас“ се бе отклонил от курса си заради използване на лаптопи в пътническото отделение. Джим не смяташе, че някакъв си лаптоп може да попречи на множеството системи на борда, но нямаше да навреди ако бъдат изключени.

— Чувал съм нещо от сорта, че имало странни смущения на борда на един джет на „Мартинеър“ — добави Бен. — Нещо странно, наистина необяснимо.

Джим се намръщи.

— Какъв точно самолет? И кога е станало това?

— Мисля, че А767 от Амстердам за Орландо — отвърна Бен. — Случило се е преди осем или... десет години.

— Какво точно се е случило?

— Доколкото си спомням, предупредителните светлини на самолета са започнали да се включват и изключват, а светлините за предпазните колани да мигат. След това се е изключил автопилотът и се появила повреда в някои от системите, в това число и в навигационната.

Описаното от Бен предизвика някакво странно вътрешно вълнение у Джим.

— Да, мисля, че съм чувал за нещо подобно — замислено каза той. — А помниш ли как е свършило това?

— Пилотът е дал всичко от себе си и е приземил самолета в Бостън — отвърна Бен. — В крайна сметка всичко е добре, когато свършва добре, нали така?

— А открили ли са причината за проблемите?

Бен поклати глава.

— Не, сигурен съм, че не са. Някъде четох за повредена батерия, но това са само догадки. Казват, че имало нещо общо с Бермудския триъгълник.

— Е, това не се отнася за нас — категорично заяви Джим. — Бермудският триъгълник е в Атлантическия океан, а ние сме над Тихия.

Той помоли Грег да прегледа дневника по поддръжката, където се съдържаше информацията за по-отдавна открити и регистрирани дефекти в самолета. Той се използваше обикновено от механиците, които бяха отговорни за изправността на машините, а не от пилотите, които се опитват да осъществят безаварийно кацане.

— Нищо особено — съобщи Грег, след като прегледа набързо сведенията. След предишния полет те бяха сменили навигационната светлина на дясното крило. Преди това една от спирачките на колелото не работеше добре. И това беше всичко.

Джим продължаваше да търси обяснение, но пак удари на камък. EICAS не им помагаше. Тя все още не индикираше повреда.

Ако показанията бяха верни, фактът, че нямаха радио и все още никой не бе реагирал на сигнала им за помощ означаваше, че все още бяха прекалено далече от връзка с наземния контрол или от какъвто и да било сигнал за връзка с цивилизацията. Но това беше абсурдно. Там долу имаше острови и на тези острови живееха хора. Джим бе пресметнал, че са преминали Полинезия и сега приближават островите Кирибати или може би Соломоновите острови. Всички тези места имаха летища, някои от които достатъчно големи, за да приемат 747, така че защо, по дяволите, никой от въздушния трафик не отговаряше на транспондерния им код? За срива в компютърната система FMS^[1] можеха да бъдат взети предвид причини от технически характер. Те обаче щяха да бъдат уловени от EICAS, но това, че дори и механичният компас не работеше като хората, говореше за нещо необяснимо.

Ако имаше и най-малката възможност, той щеше да приземи самолета на първото летище, само че всички летища бяха изчезнали от компютърната карта.

„Светът бе престанал да съществува! — нападаха го мислите му, без да може да ги контролира. — Но това не беше възможно, нали така?“

В 3:45 ч. Грег изпрати пореден пакет радиосигнали към всички самолети и към всички кули за контрол на въздушното движение на приемливо разстояние. Джим имаше чувството, че светът, който вече не съществуваше, продължава да му се надсмива, независимо колко абсурдно, като сценарий за Страшния съд звучеше това. Както беше споменал на Бен, Атлантическият океан имаше своя Бермудски триъгълник, притежаващ позорна слава заради мистериозно изчезналите самолети и кораби в него.

Но Тихият океан имаше своето Дяволско море, недалеч от Япония. Хората твърдяха, че там кораби и самолети също са изчезвали безследно.

Във връзка с Бермудския триъгълник... Говорят, че радиосигналът със самолетите бил нормален, докато в един момент те изчезвали внезапно от компютърните монитори. Някои изследователи съобщават за странен феномен в тази област: силна турбуленция, магнитни смущения и „полудели“ компаси. Джим намираше тревожна

прилика със ситуацията, в която се намираха те в момента. Той се обърна и погледна навигационния дисплей, където липсваха точките на маршрута. Това не беше нормално. Както и да го погледнеш, беше извън всякаква логика.

„Ами ако сме изчезнали от света? Ако вече не съществуваме?“

— Джим? — осмели се Бен.

Джим се обърна.

— Да?

— Попитах какво мислиш да правиш.

Джим не го бе чул.

— Не знам... — започна той.

Би продал дори душата си, за да получи потвърждение, че все още е в света на живите, в света, който познаваше. Взираше се в океана под него и търсеше да зърне светлинка на кораб или остров. Като не видя нищо, освен непрогледен мрак, предположи, че причината е голям плътен облак.

Разбира се, че светът си беше там, долу, но той не спираше да се моли за потвърждение.

Единствената опция беше да следва звездите, точно както някой древен моряк или пък Питър Пан, мислеше си с мъка.

„Втората звезда отдясно и право към нея до сутринта!“ Само че в момента бе далеч по-лесно да намериш игла в купа сено, отколкото международното летище „Кингсфорд Смит“ в Сидни.

Той поклати глава.

— Не знам, Бен. Можем да останем тук горе още няколко часа. Просто трябва да изчакаме, докато установим радиовръзка с някого. Трябва да приемем, че наземният контрол се мъчи да ни открие, както и ние тях.

„Правилно си разбрал, особено след всичко, което направи вчера“ — прошепна Джоди в ухото му. Чуваше гласа ѝ толкова ясно, че пропусна думите ѝ като мимолетна мисъл. Имаше усещането, че тя стои там, до него. Дори долови аромата на парфюма ѝ или просто така му се беше сторило.

Изведнъж Джим Никълс се почувства много по-зле.

Някой звънна на вратата на пилотската кабина. Погледна камерата и видя Арън Дрейк. Джим натисна бутона и вратата се отвори.

Арън пристъпи в кабината.

— Искрах само да ви съобщя, че бяха изключени няколко лаптопа и мобилни телефони — каза той.

— Благодаря — отвърна Джим. — Нещо друго?

Арън се поколеба.

— Шарлийн ми каза, че имаме някакви проблеми. Има ли... — Той отново се поколеба. — Има ли нещо, което екипажът трябва да знае... Нещо, което да направим?

Джим реши да му каже направо. Не можеше да остави още дълго екипажът да се лута в тъмното. Трябваше да им сподели какво се случва, а последиците да вървят по дяволите.

— Добре, Арън — започна той. — Колкото и налудничаво да звучи това, което се случва или... не се случва.

ИНТЕРЛЮДИЯ II

— Добре, много добре — каза д-р Ричардсън.

Плешивата му глава лъщеше на слънцето, което се прокрадваше в кабинета му. Той седеше срещу нея в елегантен плюшен стол, а тя лежеше на кушетката. Беше декември — осемнайсет месеца преди да кандидатства за работата си в „Оушънс Еърлайнс“ — нещо, което в онзи критичен за нея момент бе немислимо.

— Много похвално решение — продължи той с успокояващ глас. — Малко хора в твоето положение се обръщат за помощ.

Стараеше се да покаже състрадание, да спечели доверието ѝ, но тя не се нуждаеше от това. Ноел Ричардсън беше последната ѝ надежда да вземе обратно в ръце живота си. Тя беше застанала на ръба на същата онази пропаст, в която веднъж вече беше полетяла.

По време на първия от многото им сеанси, Ричардсън я бе помолил да му разкаже историята си. Тя се бе съгласила и първото нещо, с което започна, бе случилото се в онзи незабравим летен ден след смъртта на майка ѝ.

Беше ужасно горещ ден в средата на юли. Неотдавна Шарлийн бе навършила 16 години и преди година, в онзи съдбоносен мартенски ден, животът ѝ се беше променил драстично. Тя току-що се бе прибрала вкъщи, загоряла от слънцето, потна и умираща от желание да вземе душ. Когато пристъпи прага и извика за поздрав, от хола не се

обади никой. За момент си помисли, че баща ѝ е излязъл. Един бърз поглед към кухненския плот обаче затвърди други нейни опасения.

Тя свали шапката си с надпис „Лос Анджелис Доджърс“ и влезе на пръсти в къщата. Не, баща ѝ го нямаше в хола. Тя се качи по стълбите в хоби стаята, където го намери, както обикновено. Седеше отпуснат на един стол. С едната си, свита в юмрук ръка подпираше дясната си буза, а другата бе отпусната върху краката му под масата. До него имаше отворен кен бира. Беше видяла доста празни кенчета на кухненския плот.

Той вдигна поглед и я забеляза да стои там. Очите му бяха червени и подпухнали. Косата му беше доста по-прошарена, отколкото преди година и бе натрупал поне десетина килограма. Шарлийн забеляза, че е пиян, но не можеше да прецени колко пиян.

— Добре съм си — смотолеви той.

Шарлийн бе наясно какво имаше предвид и си помисли, че положението пак става зле.

— Защо не си полегнеш малко? — предложи тя, но той презрително махна с ръка.

Ако поспеше, макар и за няколко часа, щеше да поизтрезнее и тя ще може да поговори с него. Преди баща ѝ рядко пиеше концентрат, само по няколко бири седмично и то не много редовно. Сега обаче нещата се бяха променили. В началото не знаеше как да се справи с нарастващата му зависимост от алкохола, но постепенно се научи.

— Имаш ли нужда от помощ?

В момента, в който направи това нелепо предложение, тя успя да задържи езика зад зъбите си на секундата. Баща ѝ реагира, все едно му бяха ударили шамар.

— Не ми трябва ничия скапана помощ! — изфъфли той. — Най-малко от собствената ми дъщеря!

Шарлийн мислеше трескаво. Тя трябваше да накара баща си да легне, за да се съвземе. Той беше ужасен инат и дори да можеше да се държи на краката си, нямаше да отиде да легне. В предишна схватка Дийн Тийър успя да направи една-единствена крачка, преди да се строполи на пода.

— Да ти донеса ли кафе, или чаша вода?

Тя не вярваше, че той ще приеме предложението ѝ, но трябваше да опита.

Баща ѝ вдигна бирения кен.

— По-добре ми донеси още един от тези — изфъфли.

Точно това беше отговорът, от който се страхуваше.

— Мисля, че няма повече — каза тя.

Баща ѝ удари с юмрук по масата.

— Стига глупости! Направи нещо полезно и иди до хладилника!

Там има още много.

Тонът му беше суров и обвиняващ. Шарлийн трябваше да признае, че в каквото и състояние да беше Дийн Тийър, когато ставаше въпрос за наличната му бира, паметта му ставаше бистра като планинско езеро.

— Престани! — настоя тя. — Не си добре. Иди да си легнеш!

— Първо трябва да си изпия бирата и ти ще отидеш да ми я донесеш! — нареди Дийн с нетърпящ възражение тон.

Шарлийн се приближи до него и се опита да го хване под мишница. И тогава се чу да му казва най-ужасното нещо, което може да бъде изречено в този момент. Не знаеше защо го каза. Може би заради собственото си чувство за безизходица, виждайки в какъв нещастник се бе превърнал баща ѝ, или защото просто беше отчаяна, или защото беше изтощена след толкова дълго време навън.

— Вече си пил повече от достатъчно! — заяви категорично тя.

Баща ѝ се вторачи в нея с изпъкнали очи.

— Как ти дойде наум, че ти ще решаващ, момиченце? — каза вбесен той.

Вместо да си държи устата затворена, Шарлийн продължи с ясна сметка, че това ще свърши зле, но не можеше да спре.

— Спри да си причиняваш всичко това! — изкрещя му с тон, който никога не си бе позволявала в негово присъствие. — Няма никакъв смисъл, по дяволите!

Дийн Тийър не отговори веднага. За момент Шарлийн си помисли, че думите ѝ не са достигнали до него. За миг като че ли прочете разбиране в погледа му. Моментът обаче бе отлетял.

— Намерих това в стаята ти — изсъска през зъби той. Лъхаше на бира, а гласът му беше пресипнал от ярост.

Шарлийн видя баща си да изважда другата си ръка — тази, която лежеше в скута му. Дийн разтвори дланта си и ѝ показа едно

самолетче, модел Уестърн Скай Боинг 737, същият, на който бе летяла майка ѝ и на който бе намерила смъртта си.

— Нали щеше да изхвърлиш това нещо? — изръмжа той.

Шарлийн само поклати глава, неспособна да продума.

Дийн взе бирения кен в ръка и го смачка.

— Ето какво се случва със самолетите — каза, вперил поглед право в очите ѝ. Кенчето се изплъзна от ръката му и падна на пода с тъп звук. — Те падат, скъпа. Падат! — добави с леден глас.

Шарлийн отново поклати глава.

— Не! Защо правиш това? Ти...

Тя се сви от ужас, когато баща ѝ я удари силно през лицето.

— Това нещо трябваше да е на боклука! — ръмжеше Дийн Тийър.

Шарлийн не извика. Тя дори не се ядоса. Просто стоеше там, а насъбралия се гняв достигна точката си на кипене.

— Върви по дяволите, ненормалник такъв! — изкрещя му. — Да гориш в ада дано! Не ме интересуващ повече! До гуша ми дойде, чуваш ли? Не искам да имам нищо общо с теб!

Тя побягна от баща си и се заключи в стая, в която, откакто бе починала жена му, той никога не бе влизал — нейната Таперуер стая.

Тази стая беше храмът на Шарлийн. Тя бе единствената, където нейният псевдобаща не я тормозеше. Там бяха тенджерите и тавите на Клаудия във всички възможни цветове, които сега събираха прах по полиците.

Седна на пода с кръстосани крака, прилепи ръце и наведе глава като за молитва. Не можеше повече да сдържа сълзите си. Златното кръстче на майка ѝ се полюшваше на сребърната верижка под брадичката ѝ. Тя хвана с ръка кръстчето и го поднесе към устните си.

— Майчице...

В този момент баща ѝ започна да удря с ритници по вратата на Таперуер стаята.

— Шарлийн! — крещеше с пиянския си глас Дийн. — Шарлийн! Веднага излизай оттам!

Тя сви устни, когато той започна отново и отново да рита с всичка сила по вратата. Поредният противен звук. И отново. Ключалката се счупи.

Останалото не искаше да си спомня.

Шарлийн се върна в кабинета на Ноел Ричардсън.
Тя плахо погледна към вратата, притихнала в рамката си.
Никой не я риташе.

---

[1] FMS — Компютърна система за управление на полетите. —
Бел.пр. ↑

III

3:52 Ч. — 5:08 Ч.

ПРЕСТЪПНИКЪТ ЕМИЛИО

Тъй като Емилио Кабрера изпитваше ужас от летене, той почувства неописуемо облекчение, когато турбуленцията спря. Еуфорията му обаче продължи кратко. Когато турбуленцията отслабна, страховете му от процеса, който го очакваше в Сидни, се увеличиха. Помисли си, че някой филм може да отвлече вниманието му. Филм и нещо течно за успокоение на нервите. Когато любезната стюардеса му донесе малка бутилка „Джони Уокър“ — червен етикет, той сложи слушалките на ушите си и успя да намали напрежението, като започна да гледа „Раждането на лъжата“ — романтична комедия за един свят, в който невинните лъжи не само се толерираха, но дори се възнаграждаха.

Когато филмът свърши, започна да търси друг и попадна на екшън с участието на Брус Уилис, но се отказа да го гледа, защото реши, че има прекалено много насилие, което би подействало зле на нервите му. Започна да превърта каналите и да търси нещо друго. Една актриса с голям бюст и кървавочервени устни се целуваше с партниращия ѝ актьор. Реши, че си заслужава да погледа, но... мили боже, това не беше ли Никълъс Кейдж? Да, той беше, а Емилио го ненавиждаше. Не можеше да обясни защо. Просто го ненавиждаше.

По другия канал даваха уестърн — някакъв стар филм или, както сега казваха — класика. Джон Уейн, който носеше широкопола бяла каубойска шапка и шарена кърпа на врата заемаше целия екран. Реши, че си заслужава да погледа. Като малък много обичаше каубойски филми, така че се отпусна в седалката, доволен от решението си да се наслади на филма.

Сюжетът не беше нищо особено. Джон Уейн играеше шериф на затънтен град, населен предимно със съсухрени каубои. Както в повечето уестърни с участието на Джон Уейн, филмът щеше да свърши с дежурната стрелба и Уейн отново щеше да бъде победителят герой на Стария Запад. Този, който искаше да застреля Уейн, беше издирван престъпник на име Фил Кларк, потаен разбойник с небръснато лице и

няколко липсващи зъба, оглавяващ банда гангстери. Фил се беше закълел да отмъсти на Уейн, който играеше шериф на име Джефри Истман, затова, че е убил един от хората му. „Това ще свърши зле за Фил“ — мислеше си Емилио, съпоставяйки несъзнателно филмовият сценарий със собствената си объркана история. Забеляза, че малката му бутилка „Джони Уокър“ беше празна. Искаше да му донесат още една и не се наложи да чака дълго. Стюардесата приближаваше и той вдигна ръка.

— Госпожице!

След като Арън тръгна към екипажното отделение, Шарлийн реши, че иска да поразпусне малко. Тя мразеше всякакви конфликти с Арън. Съобразно правилника обаче, по време на работа не можеш да отделяш време за себе си. Джесика Ориго и Розет Фиск се бяха присъединили към Глория и Рей в кухненското отделение и водеха оживен разговор.

— Ще обиколя още веднъж — каза им Шарлийн. — Да се поразтъпча малко.

Тя се отдалечи, търсейки уединение. Искаше ѝ се да освободи ума си и да не мисли за нищо. Запъти се към опашката на самолета, зави покрай тоалетните и мястото за почивка на екипажа, и продължи да върви към противоположната страна на самолета.

Един от пътниците вдигна ръка и извика „Госпожице!“.

От мъжа, явно латиноамериканец, лъхаше остра миризма на пот. Съседката му до прозореца изглеждаше раздразнена, може би заради миризмата. Тя беше симпатично младо момиче с къса руса коса, наклонило главата си към стената. Момичето или се преструваше на заспало, или се канеше да поспи, но по нацупената ѝ физиономия Шарлийн можеше да се обзаложи, че беше напълно будна.

— Бихте ли ми донесла още едно уиски, моля? — вежливо попита мъжът.

Макар заради бащиния ѝ алкохолизъм да ненавиждаше твърдия алкохол, тя отказваше да го сервира само на видимо прекалено пияни пътници. Този мъж може и да имаше проблеми с аромата на тялото си, но изобщо не беше пиян.

— Да, разбира се — обеща. — Веднага се връщам.

Тя се върна в главната кухня. За нейно учудване там не намери никого и се запита къде ли са отишли Розет, Глория Джесика и Рей. Не че имаше кой знае какво значение.

Шарлийн клекна долу, взе малка бутилка „Джони Уокър“ и я постави на плот до пластмасова чаша и малък поднос.

Завесата зад нея се отвори със замах.

— Къде бяхте? — попита тя, без да погледне кой беше влязъл.

Предположи, че колегите ѝ са последвали примера ѝ и също са тръгнали да обхождат самолета. Явно до такава степен е била замислена, че не ги е забелязала, което не беше толкова странно, защото А747 е далеч по-голям самолет, отколкото повечето хора смятаха.

Една ръка погали гърба ѝ. Значи, все пак, не бяха колегите ѝ.

Тя остана в същото положение, като все още не поглеждаше нагоре, наслаждавайки се на ухажването.

— Какво каза Джим?

Той не отговори и тя не му се сърдеше. Та нали току-що в спалното отделение бе изпуснала нервите си и му се беше сопнала, за което сега се разкайваше.

— Виж, Арън, наистина не мислех това, което ти казах. Аз просто...

Тя си блъскаше главата, чудейки се какво да каже, за да оправи положението.

— Нямам представа защо ти се развиках. Вината е моя, не твоя — рече, облизвайки долната си устна. — Като кацнем в Сидни ще говорим за това, нали? Ще ти обясня.

Точно когато се бе отказала от любовта, най-накрая се появи мъж, на когото можеше да разчита. Той също трябваше да може да разчита на нея. Тя беше наясно, че връзката им не може да продължи както до момента, циклейки на едно място. Трябва да послуша сърцето си и да направи крачка напред.

„Дори и той да няма същите намерения и всичко да приключи по негово желание, поне ще сме били честни един с друг. Поне ще знам, че аз съм била честна с него.“

Арън все още не казваше нищо, но ръката му продължаваше да я гали по гърба.

Шарлийн затвори очи и си представи последния път, когато видя слънцето. Бяха на „венецианския плаж“. Никой друг, само те двамата. Двамата, плясъкът на вълните и сянката на надвисналата скала — усамотено място, достатъчно да се гушнат един в друг. Само двамата — точно както сега. През онзи следобед ѝ се искаше времето да спре, но минутите препусаха ужасно бързо.

Арън се притисна по-плътено, като ръцете му продължаваха да я галят. Той хвана гърдите ѝ и нежно започна да ги милва. Тя изстена от удоволствие, когато стисна зърната ѝ.

— Престани, Арън — прошепна, въпреки вълните на възбуда, които се разливаха по тялото ѝ. — Някой може да дойде!

В отговор той я стисна още по-силно.

— Престани! — каза тя, вече по-настойчиво.

„Какво му става? — чудеше се. Не трябва да прави това!“

Представи си колко неловко би се почувствал някой, когато влезе и види главния стюард да опипва стюардесата. Арън обаче не я пускаше. Той продължаваше да милва гърдите ѝ и да стиска зърната ѝ, докато те се втвърдиха въпреки упорството ѝ. И тогава тя чу тъп звук от нещо падащо наблизко.

Шарлийн отвори очи. На пода пред нея лежеше малката бутилка с уиски — тази, която бе поставила на плота, за да я занесе на мъжа с острата миризма на пот. Как е станало това, недоумяваше. Първо, нямаше как да е съборила бутилката и второ, нямаше никаква турбуленция.

Изведнъж усети невероятен студ, все едно я бяха затворили във фризер. Погледна назад през рамо.

Зад нея нямаше никой.

Тя се вторачи в нищото, като трепереше и потриваше ръце. И тогава някой дръпна завесата. Глория и Джесика се бяха върнали. Джесика се намръщи.

— Всичко наред ли е, Шарлийн?

— Аз... — Шарлийн извърна поглед встрани и вдигна бутилката с уиски. — Изпуснах нещо.

— Добре ли си наистина? — попита отново Джесика. — Имаш вид на човек, току-що видял призрак.

Ръцете на Шарлийн трепереха толкова силно, че едва държеше малката бутилка.

„Веднага трябва да се махна оттук! — мислеше си тя. — На секундата!“

Стисна малката бутилка с двете си ръце, остави подноса върху плота и хукна към салона за пътници.

В момента, в който подаваше уискито на латиноамериканеца, забеляза, че е забравила да вземе чашка, но не се върна, защото си помисли, че той вече имаше една в мрежата на седалката пред него.

— Ето, заповядайте — каза.

— Благодаря ви.

— За нищо.

Шарлийн се отдалечи и спря до изхода срещу вратата. Ако сега си бе у дома, сигурно щеше да се пъхне в леглото и да покрие главата си с възглавница. Тук обаче, в самолета, не беше сама.

Относно това, което се бе случило преди малко, обяснението ѝ беше, че пристъпите на безпокойство я бяха нападнали отново — това беше всичко. И преди я бяха сполетявали подобни кошмари, когато си внушаваше, че някой я преследва. Илюзии. Просто илюзии и нищо повече.

Но ако приемем, че това бяха илюзии, какво беше другото? Тя все още усещаше топлината на ръцете върху гърдите си.

Докато опитваше да се съвземе, се случи още нещо странно.

Някаква жена зад нея започна да крещи с всичка сила. Това беше огромна дама, която преди малко бе застанала на пътеката срещу нея и викаше някого на име Джеръд.

Емилио прие с благодарност бутилчицата скоч. Той отново нагласи слушалките си, наля от златистата течност в чашата си и продължи да гледа филма.

Фил Кларк се спотайваше зад старо буре до входа на кръчмата. Джон Уейн, който играеше шериф Джеф Истман, държеше пистолета си в ръка, приклепнал зад вратата на сградата от другата страна на улицата. Няколко метра пясък и прах делиха двамата мъже. Наоколо се търкаляха разпилени от горещия пустинен вятър бурени.

Камерата показва в едър план измъчените очи на Истман, които гледаха изпод периферията на сивкавобялата му шапка. После приближиха обектива към суровото небръснато лице на Кларк в черна

шапка и дълго тъмно палто. Клекнал зад варела с двуцевка, висяща на коляното му, той гледаше заплашително и страшно.

— Покажи се и ще освободя този град — крещеше Кларк на Истман. — Хората ми идват! Няма къде да избягаш!

Камерата отново приближи лицето на Истман. Той не отговаряше, но се виждаше, че умът му работи трескаво. Разбойникът беше прав. Той беше в капан.

Пореден близък план на Кларк, чието лице заемаше целия екран. Гледаше уплашено, присвил очи под черната си шапка, но се хилеше подигравателно.

— За какво правиш всичко това, Джефри? — извика той на разбойника. — Не виждаш ли какво става? Кабрера те мами. Той краде от шефа. Предай ни го!

Очите на Емилио се разшириха. Пресегна се и притисна по-силно слушалките към ушите си.

— Казвам ти, че този гинго е крадец — изръмжа Кларк. — Той ни трябва, Джефри! Този път няма да избяга! Предай ни го!

Емилио издърпа слушалките си и с треперещи пръсти започна да натиска тъчскрийна напосоки. Лицето на Фил Кларк остана на екрана още секунда, след което Емилио натисна бутона за изключване. Екранът потъмня.

Емилио седеше с широко отворени очи.

После дочу някаква суматоха и вдигна очи. Там, отпред, до тоалетните ставаше нещо. Нещо лошо.

17 „ЗАЕТО“

Беше 4:10 ч. сутринта. Сабрина реши да се поразтъпче. Стана и тръгна полека по пътеката. Мислите ѝ се върнаха към майка ѝ, Патриша Лабатон, която години наред бе затворена в дом за психично болни. Сестра ѝ Сюзън бе приела факта, че майка им никога нямаше да напусне дома, но Сабрина не можеше да се примири с тази ужасна участ. Това донякъде бе и причината да запише психология.

В един, иначе съвсем обикновен горещ летен ден, Патриша Лабатон бе блъсната от кола, докато пресичаше улицата. Впоследствие се бе излекувала от физическите травми, причинени от катастрофата, но не и от душевните. Според лекуващия ѝ лекар умът ѝ щеше да остане увреден завинаги. Тя бе започнала да чува гласове. Тези гласове я караха да прави неща, каквито преди инцидента бяха немислими. Странното беше, че в миналото, много преди катастрофата, майка ѝ говореше неща, които нямаше как да знае. Ако например Сабрина изгубеше нещо, тя ѝ казваше къде може да го намери. Освен това винаги знаеше кога Сабрина ще ѝ се обади. Патриша дори предсказа, че Сюзън ще се премести да живее в Австралия, далеч преди дъщеря ѝ изобщо да има идея за подобно нещо.

Сабрина бе споделила тези неща с лекаря на майка си, който с насмешка бе окачествил тези странности като „незаслужаващи обсъждане“. Когато обаче Сабрина реши да се порови по-надълбоко в парапсихологията, пред нея се отвори един нов свят. Всичко това се върна в ума ѝ, след като чу разказа на Евелин.

Огледа се плахо наоколо, като че ли се притесняваше да не би някой да долови мислите за майка ѝ. Очите ѝ срещнаха погледа на около четирийсетгодишен плешив мъж, който старателно я изучаваше. Да не би да беше обект на сексуалните му фантазии? Тя ненавиждаше такива мъже. После видя огромна жена, която се тътреше по отсрещната пътека. Беше я забелязала и преди. Дебеланата се оглеждаше наоколо, видимо обезпокоена.

— Джеръд? Джеръд! — започна да вика толкова силно, че привлече вниманието на всички.

Когато русата стюардеса се насочи към нея, тя започна да жестикулира разпалено. Някакъв смътен спомен се промъкна в ума на Сабрина. Отначало не можа да определи какво точно означаваше, но изведнъж ѝ просветна напълно.

Реши да поговори с жената. Най-краткият път до отсрещната пътека беше през главната кухня и тя тръгна натам. Когато приближи до жената, при нея вече бяха две стюардеси.

— Да, напълно сериозно — изкрещя на русата стюардеса дебеланата. — Разбира се, че говоря сериозно! Да не би да си мислите, че съм ненормална? Той тръгна преди половин час, за бога!

— Джеръд е слабичкият мъж, нали? — изтърси Сабрина.

Жената се извъртя към нея.

— Да, точно така. Къде е той? Знаете ли къде е?

— Мисля, че влезе в тоалетната.

Докато жената я гледаше втренчено, Сабрина си върна лентата назад. Беше забелязала мършавия мъж да минава покрай нея, забързан към тоалетните. По изражението на лицето му ставаше ясно, че изпитва неотложна нужда да се облекчи. Тогава беше мярнала за пръв път и дебелата жена.

Това се случи точно когато Каси започна да издава онези странни звуци, наклонена към облегалката и втренчила поглед в гърба на същия този мъж. След това момичето с конската опашка изпадна в странно отчаяние. Ако не беше Каси, Сабрина изобщо нямаше да забележи Джеръд. Нямаше навика да проследява непознати в самолета, особено пък онези, които бързаха за тоалетната. Но не помнеше да бе видяла мъжа да излиза от тоалетната. Всъщност, защо трябваше да помни подобно нещо?

Обяснение липсваше, но едно беше ясно — Джеръд не се беше върнал на мястото си.

— В коя? — изръмжа жена му.

— Какво? — попита Сабрина. — Не ви разбрах.

— В коя тоалетна?

— Хм...

Сабрина се замисли.

— Мисля, че в една от тези две тук — посочи с ръка тоалетните, чувствайки се неудобно, че се е превърнала в център на внимание за тази дебела настойчива жена и за трите стюардеси. Накъдето и да погледнеше, виждаше проточените вратове на пътници, които се мъчеха да видят какво става.

На табелката над дръжката на тоалетната отляво зеленият надпис сочеше „СВОБОДНО“. Сабрина се учуди, когато дебеланата рязко дръпна вратата. Може би си мислеше, че мъжът ѝ се крие вътре?

След това жената започна да блъска по вратата на другата тоалетна, на чийто дисплей беше изписано „ЗАЕТО“.

— Джеръд! — нагло изкрещя тя, без да направи и най-малък опит да контролира гласа си. — Джеръд, отвори! Аз съм! Филис! Отваряй!

Сабрина се изкушаваше да ѝ каже, че се държи като напълно откачена, но се въздържа.

От тоалетната, на която пишеше „ЗАЕТО“, не последва никакъв отговор.

Филис хвърли още един озадачен поглед първо към Сабрина, а после и към русата стюардеса, която не бе продумала и думичка, откакто Сабрина беше отишла при тях. Тя просто стоеше там и гледаше. Преди някоя от другите две стюардеси да може да се намеси, жената заблъска по вратата отново.

— Джеръд! Там ли си? Кажи нещо!

Само тишината отвърна на настойчивата ѝ молба. Филис гледаше някъде през русата стюардеса.

— Отвори! — заповяда тя с тон на разярен ротен старшина.

Русата стюардеса нито показваше интерес, нито проявяваше инициатива. Същото се отнасяше и за двете ѝ колежки. Те се съобразяваха с нея, която явно беше по-старша.

— Отвори веднага! — крещеше Филис.

Сабрина отвори уста, за да каже нещо, но каквото и да беше то, преглътна думите си.

Каси бе привлякла вниманието ѝ.

Момичето беше станало от мястото си. Стюардесите проследиха погледа ѝ и също видяха Каси. Бе застанала на пътеката. Лицето ѝ бе сгърчено в гримаса, а ръцете свити в юмруци. За момент тя ѝ напомни за нейния котарак Тоби, който баща ѝ подари когато беше малко

момиченце. Тоби беше мило животинче, освен когато го водеха на ветеринар. Там той започваше да съска заплашително, да извива гръб, да показва нокти и нищо не бе в състояние да го успокои.

Евелин също беше станала и се мъчеше да придума Каси да се върне обратно на мястото си.

— Отвори! — изкрещя Филис отново, извисявайки се с целия си внушителен ръст.

Всички погледи бяха приковани в Сабрина. Тя се обърна и отново погледна вратата на тоалетната, над която неумолимо стоеше червеният надпис „ЗАЕТО“. Дали слабичкият мъж беше вътре?

Ако беше там, какво ли му се бе случило?

ДЖОДИ

— Окей, Арън — каза Джим. — Независимо колко налудничаво звучи, се случва... или не се случва следното.

И тогава пилотът разказа на Арън Дрейк над какво са си блъскали главите пилотите в кабината. Обясни му, че когато преди около деветдесет минути попаднаха в турбуленция, са отказали навигационните системи и са изгубили радиоконтакт. Джим се опитваше да звучи спокойно и професионално, все едно това беше рутинно предизвикателство за един опитен пилот. Предполагаше, че причината за липсата на радиовръзка се дължи на объркване в честотите, а неизправността в навигацията — на дефект в поддържащите системи на полета.

— Сега вече сме наясно — рече той, — и допускам това да е причината и канала за маршрута на полета да не работи. Не се притеснявай. Двигателите са в ред и ще кацнем някъде. Транспондерът е активен и съм сигурен, че всеки момент ще бъде уловен от някоя наземна станция. После ще решим какво ще се прави.

Арън кимна.

— Добре. Ще съобщим на пътниците, че имаме малка неизправност и че правим всичко възможно за отстраняването ѝ.

— Разчитам на теб. Няма основание за тревога.

„Или поне за момента“ — помисли си той.

След като стюардът напусна пилотската кабина, Джим въздъхна. Смяташе, че е предоставил на Арън достатъчно информация. Арън ще успокои и инструктира членовете на екипажа, а те от своя страна — онези пътници, които се притесняват, че нещо може да не е наред. В 4:17 ч. Грег изпрати поредната серия съобщения на всички радиочестоти. Всички те се оказаха „глас в пустиня“.

— Да допуснем за момент, че не сме в състояние да възстановим радиоконтакта — каза Джим. — В такъв случай ще бъдем прихванати от австралийските изтребители в мига, в който нарушим въздушното

им пространство. Ще се наложи да подаваме ръчни сигнали, за да ни помогнат да се приземим.

— А какво правим, ако не се срещнем с никакъв F16? — попита Грег.

— Какво имаш предвид? — обади се Бен.

— Това, което току-що казах — натърти Грег.

— За бога, Грег — възрази Бен. — Австралия е огромна, няма как да я пропуснем. Разбира се, че ще ни пресрещнат. Да не мислиш, че военновъздушните им сили там долу спят? Ако нарушим въздушното им пространство без правилната идентификация, те ще пратят изстребителите. Мога да заложа живота си, че ще стане точно така.

Бен Райт бе от най-прагматичните хора, които Джим познаваше и това беше прекрасно, защото през следващите няколко часа щеше да има нужда точно от такъв бистър ум в пилотската кабина.

Джим можеше само да предполага какво става в главата на Грег. Дали пък вторият му пилот не си задаваше същия въпрос, какъвто и той самият? Дали полет 582 нямаше да се окаже в нещо като Бермудския триъгълник?

Той си спомни това, което веднъж му беше казал неговият полетен инструктор: „Джим, има само едно нещо, което липсва в пилотската кабина, и това е кристална топка“.

Бен измърмори нещо и Грег реши да не форсира нещата. Джим също бе на мнение да не подклажда огъня.

— Дайте да си съберем акъла, момчета — каза той с цялата безпристрастност, на която беше способен.

Джим се бе натъквал на подобна ситуация и преди. Веднъж двата двигателя на един Боинг 747–400 загубиха мощност, при друг случай настъпи значителна промяна във въздушното налягане и кислородните маски на пътниците се спуснаха. И в двата случая той, като капитан, запази самообладание. Тогава от него се очакваше именно такова професионално поведение. Очакваше се от него и сега.

„Двигателите са в ред. Ще кацнем някъде безаварийно.“

Това беше най-искрената надежда и молба на Джим. Нещо дълбоко в него обаче се питаше дали наистина щеше да е така.

„Ти си убиец! Спомни си за вчера!“ — прошепна изведнъж Джоди в ухото му и той отново имаше чувството, че тя е до него.

Побиха го ледени тръпки.

Той разбира се съзнаваше, че гласът на Джоди бе просто плод на въображението му. Този феномен започна да се проявява от момента, когато за първи път осъзна, че бракът им върви към провал, независимо от решението му да спре да лети. Дори помнеше точно момента, когато чу този глас за първи път.

Случи се миналата година, на 12 ноември — първия ден в живота му, който прекара в болница. Предната нощ бе провел сериозен алкохолен марафон из местните барове. В резултат на алкохолно натравяне дванайсет часа от живота му бяха заличени от паметта му завинаги. Бяха му казали, че количеството алкохол, което беше погълнал, е било достатъчно да умъртви човек и трябва да благодари на Господ, че все още е жив. След това почти фатално преживяване Джим се въздържа от твърд алкохол. Това бе наложително, ако искаше да запази работата си. Беше си взел две седмици отпуска, за да избистри главата си и, благодарение на Бога, успя да запази в тайна инцидента от началниците си в „Оушънс Еървейз“.

След тази ужасна нощ Джим започна да има проблеми със съня. Често сънуваше странни неща. Понякога му се присънваше страховит мрак, където се криеше някакво зло, канещо се да го унищожи. Понякога се будеше, потънал в пот. Появиха се и душевни проблеми: апатия, свръхчувствителност, смяна на настроенията, депресия и изблици на ярост. Понякога животът му се струваше нереален. Заобикалящите го звуци ставаха все по-тревожни. Обикновенният уличен шум, като например счупено стъкло, му приличаше на шум от контейнер за боклук, който изпразваха съвсем наблизо. Всичко говореше за наличие на психически срив. Това го притесняваше, но в интерес на истината най-много го тревожеше гневът му. Понякога му се струваше, че са го събудили от някакво шеметно състояние, без да може да си спомни какво бе направил или на кого го бе направил.

Това му се беше случило и вчера, часове преди полета.

„Джоди“ му помогна да си спомни мистериозния глас, който се бе материализирал ненадейно по време, или непосредствено след нощта, през която почти не умря от препиване.

Да, това беше неговото подсъзнание, което старателно му припомняше заличените от паметта му моменти.

Въпреки че по всяка вероятност това бе по-скоро самобичуване, отколкото случайно стечение на обстоятелствата, гласът в ухото му звучеше потресаващо като нейния глас.

Той просто не беше себе си в последните часове преди този полет. Сега безкрайно съжеляваше за случилото се, но бе твърде късно. Беше ударил жена си в пристъп на ярост и чувство за безнадеждност. Беше изпаднал в това състояние след поредния ѝ жесток аргумент, касаещ правото му да посещава двете им дъщери — Кара и Натали след финализиране на развода. Джоди говореше за това като за *fait accompli*^[1]. Тя претендираше за попечителство над дъщерите им и имаше твърдото намерение да го държи далеч от тях. Когато му го каза, нещо в него се счупи и той силно я удари в лицето.

Дотук всичко беше вярно, но той не бе убил жена си, нали?

Джим разтърка очи и разтърси глава, за да се отърве от демоничните си мисли.

— Добре ли си? — попита го Бен.

— Да — отвърна и добави уклончиво: — Просто нещо се бях замислил.

Мислите му продължаваха да бъдат безкрайно объркани.

Ами ако беше оставил мъртвото тяло на Джоди в къщата, когато си тръгна вчера? Ако беше така, сигурно вече я бяха открили и организирали процедура по задържането му на летището в Сидни.

Мислейки за това, може би не беше чак толкова лошо, че на борда нямаше радиоконтакт. Тук, в небето, си имаше своите притеснения, но там, на *terra firma*^[2], може би го очакваше адът на земята.

Но това звучеше налудничаво.

Как би могъл да убие Джоди, без ясно да съзнава какво прави?

Не искаше да си представя подобно нещо. Не можеше да си го представи.

Въображението му обаче продължаваше да вилнее и той не виждаше начин да го озапти.

Колко често беше бързал за летището, питайки се дали бе изключил кафемашината или дали е заключил добре вратата? Вчера не беше по-различно. Може да е изфучал от вратата като разярен бик, но беше напълно наясно за къде бе тръгнал.

„Отиде твърде далеч — мислеше си. — Ти не беше на себе си вчера.“

Макар в колата към летището да се бе поуспокоил, не можеше да си спомни напълно ясно какво точно се беше случило, преди да напусне къщата. Нито дали кафемашината беше изключена, нито дали вратата беше заключена, нито дали беше ударил Джоди по-сериозно, отколкото възнамеряваше.

Ами ако си е ударила главата в ръба на кухненската маса? Ами ако я е нападнал с големия остър нож за рязане на месо?

В съзнанието му изплува ужасна картина: след силна дъждовна буря се показват главата и ръцете на плитко закопан труп. Той просто трябваше да покопае малко по-надълбоко, за да се увери, че това вчера се бе случило наистина.

Не, той не искаше това. Наистина не го искаше.

Започна да се поти и да изпитва недостиг на въздух. Не можеше да си позволи да изгуби контрол. Не и тази нощ. Трябваше да запази самообладание. Джим погледна през рамо, питайки се дали пагубните му мисли и деяния не бяха разкрити от другите пилоти.

Бен го гледаше неодобрително, но мълчеше. Изглежда Грег не бе забелязал нищо. Той отново говореше по микрофона, призовавайки всеки, който го чува, да отговори.

„Не съм я убил!“

Джим трябваше да се придържа към това.

Но ако не беше я убил, защо тогава нещо вътре в него, нещо подсъзнателно, се мъчеше да обори убеждението му относно приетото от него за истина. Обикновено подсъзнанието му винаги е било по-близо до истината, отколкото съзнанието му.

Джоди мълчеше. Засега.

Сега Джим трябваше да приземи невредими повече от 350 души.

„Върши си работата! Изкарай всичко останало от ума си!“

Вътрешният инстинкт му говореше да се снижи с около хиляда метра, за да види какво има под облаците. Но той не го направи. Ако самолетът се снижи, щеше да изразходва повече гориво. Ако се наложеше този полет да се проточи, щеше да му е нужна всяка капка керосин, с която разполагаше в резервоарите.

Навън той виждаше само безграничния мрак на вечността.

„Ти ще ги убиеш всичките!“ — каза Джоди.

— Не! — извика той през зъби.
Трябваше да сложи край на това!
Джим не бе убивал никого и нямаше да го направи и сега.
„О, да! — каза Джоди с пресъхнал глас. — Ти ще ги убиеш
всичките!“

---

[1] fait accompli (фр.) — свършен факт. — Бел.пр. ↑

[2] terra firma (лат.) — твърда земя. — Бел.пр. ↑

19 ФИЛИС

Когато пълната жена на име Филис ѝ заповяда да отвори вратата на тоалетната, Шарлийн имаше чувството, че някой я стиска за гърлото, както правеше Тод Бауър.

— Побързайте! — излая Филис.

Ръцете на Шарлийн бяха потни и ужасно я болеше глава. Дебелата жена бе стиснала юмруци. Какво възнамеряваше да прави? Да я удари?

— Джеръд е там, вътре. Направете нещо.

Но тя просто не можеше.

В самолета присъстваше „НЯКОЙ“, някаква невидима сила. Този „НЯКОЙ“ я беше галил.

Сега Филис ѝ крещеше и колегите ѝ се бяха втренчили в нея. И не само колегите, а и пътниците, и онова младо момиче с конската опашка. Неспособна да се скрие някъде и да закрие главата си с възглавница, тя се чувстваше като кошута, замръзнала пред фаровете на автомобил.

Когато видя Арън, който бързаше към нея по пътеката, въздъхна с облекчение.

— Какво става тук? — попита той, когато се приближи до нея.

Тя пое дълбоко дъх, преди да отговори с разтреперан глас:

— Тази госпожа — посочи Филис, — твърди, че съпругът ѝ е в тоалетната от доста време.

— Права сте, по дяволите — изръмжа Филис. — Вътре е от половин час. Блъсках по вратата, но той не отговаря... а тя не отваря проклетата врата.

— Добре, успокойте се! Сега ще погледнем — каза Арън.

Шарлийн отстъпи встрани. Когато Арън насили ключалката, тя извърна поглед, страхувайки се от гледката, която би могла да се разкрие отвътре.

Вратата се отвори. Тя чу как Филис изпищя, а Арън нададе стряскащ вик. Борейки се със себе си, Шарлийн се престраши и хвърли

бърз поглед вътре.

Мършавият мъж беше долу на пода. Единият му крак лежеше върху металната тоалетна седалка, а другият бе изкривен до него. Очите и устата на мъжа бяха широко отворени и той се взираше в тях с безжизнен стъклен поглед.

Филис се строполи до него.

— Джеръд! — извика тя с дрезгав глас. — Джеръд!

Когато го разтърси, главата му се отметна назад и очите му се завъртяха в орбитите си.

Арън се опита да се промъкне вътре, но масивният гръб и огромният задник на Филис блокираха входа. Когато той я помоли да се отмести, тя не реагира, все едно не го бе видяла или изобщо не й пукаше.

Тогава Рей Джейкъбстън пристъпи напред и сграбчи едната ръка на жената. Докато се опитваше да я вдигне, тя залитна и Шарлийн се уплаши, че може да се прекатури и да смаже Рей под себе си. Най-накрая, като продължаваше да хленчи, Филис се съгласи да отстъпи назад и да направи място на Арън.

Арън клекна на земята и провери пулса на врата на Джеръд. Като не долови нищо в сънната артерия, той поклати глава и се обърна към Шарлийн.

— Виж дали имаме лекар на борда — нареди строго.

Шарлийн беше виждала мъртвец само веднъж в живота си. Баща ѝ я гледаше по същия начин, с отворени очи и уста, докато се беше отпуснал в странна поза на канапето в хола.

Тя кимна и грабна първия ѝ попаднал високоговорител.

— Дами и господа! — каза тя, неспособна да овладее треперенето на гласа си. — Ако на борда има лекар, медицинска сестра или парамедик, моля да се свържете с някой от членовете на екипажа.

Повтори съобщението и постави обратно високоговорителя в гнездото му. От триста пътника на борда вероятността сред тях да има лекар беше голяма.

Като чу съобщението, Филис се окопоти от трансa, в който беше изпаднала.

— Джеръд! — изпищя тя. — Стани! Стегни се и ставай!

Сцената беше сърцераздирателна. Вълна на съчувствена тишина премина през наблизко седящите пътници. След малко се приближи

Мара, следвана от около петдесетгодишен оплешивяващ мускулест мъж. Беше висок около метър и осемдесет.

— Този господин е лекар — съобщи Мара.

— Казвам се Джеймс Шепърд — представи се мъжът. — Аз съм хирург. Какъв е проблемът?

Арън посочи тоалетната и мъжът погледна вътре.

— Очевидно този господин е припаднал — каза Арън, когато мъжът се наведе да погледне мъжа. Никой не се обади, докато хирургът си вършеше работата.

След малко той произнесе тихо:

— Съжалявам, но нищо не мога да направя за него.

При тези думи Филис откачи. Изблъска Рей с истерични викове, смесица от виене на чакал и грухтене на прасе.

— Не е истина, че това се случва! — извика тя, вече разбираемо след първата вълна на дивашка истерия. — Джеръд е здрав! Нищо му няма. Не е истина, че това се случва!

Шепърд се отдръпна и Арън пое щафетата. Той хвана Филис за раменете и започна да я успокоява. След известно време успя да обуздае яростта ѝ.

Хирургът постави ръка на рамото ѝ.

— Мадам, искрено съжалявам — каза той спокойно и авторитетно с тон, който несъмнено бе използвал по време на кариерата си, когато е съобщавал лоши новини на безброй хора.

Изморена и бледа, с треперещи устни, Филис го погледна така, сякаш беше на ръба на нервен срив.

— Не е възможно! — извика изведнъж. Гласът ѝ обаче вече беше по-слаб, като че ли безумният ужас бе започнал да стихва и тя вече нямаше сили да се бори. — Нищо му нямаше — добави, все едно започваше обвинителна реч. — Той просто се преструва. Типично за него, повярвайте ми. Аз винаги трябва да го наблюдавам. Като малко дете е. Той има нужда от мен.

Когато погледна покойния си съпруг, който лежеше неподвижен в тоалетната, виковете ѝ на отчаяние се превърнаха в неразбираемо бърборене:

— Джеръд — каза тя, като че ли отправяше последна закана към действителността. — Престани да се правиш на интересен и стани!

Той не наруши покоя си.

— Не ми причинявай това! — заповяда тя с печален глас.

Шарлийн стоеше неподвижна. „А защо не?“ — попита един глас. Тя осъзна, че това беше собственият ѝ глас.

Хирургът я гледаше, а веждите му се повдигнаха въпросително.

— Как е починал? — попита плахо тя.

Отговорът на Шепърд бе адресиран както към нея, така и към Филис.

— Наистина не мога да кажа. Прилича на сърдечен удар. Това бих предположил на първо място.

— Нямахме проблеми със сърцето. Никога не е имал проблеми — контрира го Филис.

Изглеждаше все по-посърнала и по-посърнала, като механична играчка, осакатена от развалена пружина.

Хирургът сви рамене.

— Това е само догадка. Аутопсията ще ни каже повече.

Филис се олюля. Навярно това, което Шепърд току-що каза, се оказа последната капка, която преля чашата, си мислеше Шарлийн. Само преди няколко часа тя и Арън се бяха качили на самолета, за да започнат една прекрасна отпускателна. Сега се говореше за разрязване на труп и за аутопсия.

Арън реагира светкавично, като хвана Филис, преди да се строполи и я задържа, въпреки че загуби равновесие под натиска на тежестта ѝ. Постепенно той я остави да се свлече на пода, без да се нарани. После повика с пръст Рей.

— Дай да я отнесем в първа класа и да я оставим там за известно време. Шарлийн, заключи тази врата! И всички да запазят спокойствие, за бога! Трябва да се погрижим за пътниците. Нали си представяте какво си мислят.

— Какво ще правим с... Какво ще правим с него? — попита Шарлийн и посочи тоалетната.

Арън прехапа устни.

— Оставете го там. Няма къде да го пренесем. Просто заключете вратата и хвърляйте по едно око.

Той и Рей отведоха Филис в първа класа като че ли беше персонаж от „Живите мъртви“. Арън не можеше да си спомни да е виждал някой паднал духом до такава степен.

— Кажи на пътниците, че някой се е разболял.

Когато колегите ѝ я наобиколиха, Шарлийн им каза:

— Случват се такива неща. Те ще разберат. Аз отивам при Арън.

— Мога ли да направя още нещо? — попита Шепърд.

— Не, не мисля, докторе. Благодаря много за съдействието ви.

— Аз съм в бизнес класа, място 72D. В случай че имате нужда от нещо — каза Шепърд, преди да тръгне.

Шарлийн поостана, докато колегите ѝ информираха пътниците за случващото се. После, чувствайки се необяснимо спокойна, или пък може би в състояние на шок, тя последва Арън и Рей.

Когато отиде при тях, те вече бяха настанили Филис на едно свободно място и я наглеждаха.

— Той ме побърква — каза Филис, търкайки зачервените си очи. Звучеше като че ли наистина го мисли. — Понякога просто не знае как да се държи. Направо е загубен без мен.

Арън ѝ предложи вода и когато тя отказа, ѝ предложи нещо по-силно. Тя отново отказа.

Тъй като Филис бе прекалено заета да сипе укори върху мъжа си, на Шарлийн ѝ беше трудно да я утешава. Явно жената все още не беше асимилирала жестоката истина за смъртта на Джеръд.

Филис наистина обичаше Джеръд, мислеше си Шарлийн, но по-скоро по неин си, донякъде странен начин. Тя говореше за съпруга си все едно той беше някакъв домашен любимец, който се нуждаеше от твърда ръка и къса каишка, иначе нямаше да може да се грижи за себе си.

Докато Арън и Рей продължаваха да я утешават, Филис разкри, че фамилното ѝ име е Кърби. Шарлийн се въздържа от коментар.

Сърдечен удар?

Беше възможно, разбира се.

Тя обаче не го вярваше.

След известно време на Филис Кърби ѝ се доспа. Първоначалният пристъп на ужас, замайване и депресия бе нанесъл пораженията си. Тя престана да укорява съпруга си и сега беше спокойна.

Арън се спогледа с Шарлийн и с Рей.

— Ще отида да докладвам това на Джим — рече той.

— Ще дойда с теб — каза Шарлийн.

Арън кимна.

— Рей, ще останеш ли тук с нея?

— Разбира се — кимна Рей.

Арън тръгна към пилотската кабина на горния етаж. По средата на стълбите Шарлийн изведнъж се спря.

Зад нея имаше нещо. Беше абсолютно сигурна. Обля я студена вълна, както по-рано в кухненското отделение.

Като че ли нещо мъртво дишаше отзад във врата ѝ.

ТАМ, КЪДЕТО НЕ ОТИВАМЕ

Арън вече беше изчезнал зад ъгъла нагоре и остави Шарлийн сама на стълбите с нещото зад нея.

Страхуваше се да погледне. Не можеше да помръдне.

Писькът беше застанал на гърлото ѝ.

Точно преди да може да извика, леденият дъх зад гърба ѝ се стопи и изчезна.

Тя остана там още малко, опитвайки се да събере кураж. После се завъртя, но нямаше никого.

Вече нямаше никого.

Да, но нещо или някой е бил там. И можеше да се върне.

Тя събра сили, изкачи на един дъх последните няколко стъпала и въздъхна с облекчение, когато видя пътниците от бизнес класата да седят изправени или отпуснати удобно в седалките си, като че ли нищо лошо не се случваше или не се бе случило. Щеше ли да намери сили да се върне по-късно обратно по онези стълби?

Видя Арън, задържан от ниския мъж в кафяв костюм, същият, с очи като на Ханибал Лектър и който по-рано явно имаше ужасно главоболие. Мъжът, който приличаше на Дани де Вито, беше станал от мястото си и жестикулираше разпалено, докато тихо обясняваше нещо на Арън.

Шарлийн се приближи до тях.

— Да, сигурен съм — дочу тя шепота на мъжа. Очите му издаваха трудно контролируем гняв. Той приличаше на човек, който всеки момент ще започне да тропа с крака или да направи нещо друго, характерно за истеричен пристъп.

Арън беше пример за хладнокръвие, независимо от агресивното поведение на мъжа.

— Вярно е, че имаме малък проблем с дисплея за маршрута на полета, но няма причина за безпокойство — чу го тя да казва на мъжа.

— Ние не отиваме в Сидни — прошепна мъжът с нетърпяща възражение убеденост.

— Всичко е наред — напълно спокойно заключи Арън.

— Пълни глупости! — избухна мъжът с нарастваща ярост в гласа.

Започна да разтрива слепоочието си, както Шарлийн го беше забелязала да прави и преди, а лицето му почервения.

— Вие сте долни лъжци!

Шарлийн се съмняваше някой пътник да е говорил по такъв груб начин на Арън. Този мъж, мислеше си тя, беше не само гневен, но не бе свикнал да му се противоречи.

— Сър, моля ви, седнете на мястото си — каза Арън с авторитетен тон.

Ниският мъж посочи с пръст пилотската кабина.

— Там, вътре, знаят за това. Вие им позволявате да ви залъгват, но мен не могат да ме заблудят!

— Казвам ви за последен път — натърти Арън, като в гласа му се четеше предупреждение. — Седнете и се успокойте. Притесняват останалите пътници.

В този момент мъжът видя Шарлийн и я погледна заплашително. Нямаше как да избегне пронизващия му поглед.

Устата му се отпусна и тя имаше усещането, че се взира някъде през нея, направо в душата ѝ. Той изблъска Арън от пътя си и с широко отворени очи пристъпи към нея.

Изведнъж протегна ръка и я сграбчи за китката толкова силно, че я заболя.

— И ти ли? — попита той с учудващо спокоен глас.

— Какво? — измънка тя.

Арън махна ръката му от нея и застана между тях. Седящите наблизо пътници любопитно наблюдаваха драмата, която се разиграваше пред очите им.

— Това вече ми дойде в повече! — твърдо заяви Арън. — Седнете на мястото си, сър, или аз ще ви принудя да го направите!

Мъжът стисна юмруци и зае позиция на боксьор. След това обаче отпусна ръце и поклати глава.

— Ще ми повярвате, но тогава ще бъде твърде късно!

Той се взря в Шарлийн за последен път, като да търсеше някакъв отговор.

— Не позволявайте да се стигне дотам, чувате ли ме? Ние не трябва да сме тук!

Това прозвуча повече като молба, отколкото като настояване. Внезапно омекналият му глас издаваше страх, нещо нетипично за характера му. Този неприкрит страх ужаси Шарлийн.

Мъжът се подчини на заповедта. Седна на мястото си и впери поглед в краката си.

— Извикай Мара и ѝ кажи да дойде тук веднага! — обърна се Арън към Шарлийн. — Нека вземе със себе си и Рей. Не трябва да изпускат от поглед този господин.

Въпреки тресящите я емоции, Шарлийн трябваше да изпълни заръката му. Тръгна към екипажното отделение, но не и преди да хвърли поглед към стълбите. Като не видя никого, се приближи и отвори завесата.

Тя се свърза с Глория по телефона и ѝ каза, че Мара и Рей трябва да се качат на горния етаж, тъй като един от пътниците създава проблеми. Докато говореше по телефона, усети скришен поглед над рамото си.

— Ще ги пратя горе — увери я Глория.

Когато Шарлийн сложи обратно телефона на поставката му, думите на разгневения пътник от горния етаж отекнаха като ехо в главата ѝ.

„Ние не трябва да сме тук!“

После напусна отделението и изчака от другата страна на завесата.

Чу стъпки по стълбите. Бяха Мара и Рей. Тя забеляза, че трапчинките от бузите на Мара бяха изчезнали. Бе станала свидетел на смъртта на пътник и сега очите ѝ бяха мрачни и сериозни.

— Вървете! — нареди им тя. — Арън е там.

Той стоеше близо до мъжа в кафявия костюм, който поне към момента покорно седеше на мястото си. Дали съзнаваше, че щеше да си навлече само неприятности, ако провокира някаква кавга, питаше се Шарлийн. Или наистина беше изплашен?

Тя скръсти ръце, като наблюдаваше Арън, който осведомяваше Мара и Рей за създалата се ситуация. После той се върна при нея.

— Добре ли си?

Шарлийн прехапа долната си устна.

— Не, не съм добре, Арън.

Арън нервно прокара ръка през косата си.

— Това ниско човече ми лази по нервите. Рей обеща да го наблюдава отблизо. Ако се наложи... — Той въздъхна. — Да се надяваме, че ще стои мирен. Имам си достатъчно за какво да се притеснявам. Между другото, Ники пое работата на Рей долу — ще бъде при онази жена, мисис Кърби.

Шарлийн почти не чуваше какво ѝ говори. Трябваше да каже нещо, но какво?

— Ти не чу ли какво каза той? — изтърси неочаквано тя.

Арън я погледна озадачено.

— Не. Какво каза?

— Че няма да успеем да стигнем до Сидни.

— А-а, това ли? Не се притеснявай, човекът не е в ред — ядоса се Арън. — А какво ти каза, когато те хвана за китката?

Сърцето ѝ биеше лудо, докато обмисляше въпроса му.

— Не знам. Беше толкова странно.

Не че Шарлийн наистина не знаеше какво бе казал човекът. Тя просто не можеше да го проумее.

За известно време се замисли, преди да вземе решение.

— Отиди и говори с Джим — реши да каже тя. — Аз ще... Имам да свърша нещо.

— Какво? — попита той. — Какво каза той?

— Нищо, просто върви — настоя тя.

Той помисли да възрази, но се отказа. После сви рамене и тръгна към пилотската кабина.

До известна степен бе учудена, че Арън не настоя да получи отговор. Прекалено бързо игнорира темата, което за него не беше типично.

Дали той също не криеше нещо?

В 4:35 ч. Арън Дрейк влезе в пилотската кабина за втори път в рамките на един час. Той докладва на капитана, че един от пътниците е починал, очевидно от сърдечен удар и тялото му временно е било оставено в тоалетната.

Джим Никълс се стресна от това, което чу. Останалите двама пилоти — също. Докато говореше, Арън си припомни, че Джим, или може би Грег, вече се беше сблъсквал с такъв случай на борда.

Причината за предишния фатален край бе тромбоза — запушване на кръвоносен съд, вследствие дълго стоене неподвижно на едно място. Този, така наречен „синдром на икономическата класа“, не бе нещо необичайно по време на дълги полети.

— Правилно сте постъпили — въздъхна Джим. — Жалко, че е трябвало да оставите тялото вътре в тоалетната, но поне няма да е пред очите на пътниците. Аз също не бих имал идея къде може да бъде преместено. Моля те, увери се да бъде направено всичко необходимо за съпругата на починалия.

— Вече го правим — потвърди Арън. — Мога ли да бъда полезен с още нещо?

Джим поклати глава.

— Не, засега.

— Нямах време да информирам екипажа за проблемите — призна Арън. — Когато слязох долу, пътникът беше починал и бяхме много заети. Положението същото ли е, както преди?

Арън бе много по-притеснен сега, отколкото преди 45 минути. Тогава беше убеден, че техническите неизправности могат да бъдат отстранени за сравнително кратък период от време. Сега вече не бе толкова сигурен.

Това, което го ядеше отвътре беше, че „Дани де Вито“ бе прав. „Принцесата“ не държеше курс към Сидни. Откъде този човек би могъл да знае това? Само защото на екрана не се появяваше картата за движението на полета?

Арън беше много озадачен и объркан и затова все още не беше споделил с Шарлийн за проблемите на екипажа, дори след като бурята около „Дани де Вито“ бе утихнала. Тя и бездруго беше толкова притеснена.

— Правим всичко по силите си — спокойно каза Джим.

Това, което мина като стрела през ума на Арън, беше с колко гориво разполагат и колко време още биха могли да се задържат във въздуха. Но той само прехапа устни и не каза нищо. Пилотите бяха наясно какво е положението.

— Окей — рече той. — Уведомете ме, ако с нещо мога да бъда полезен. Междувременно ще направим всичко възможно да успокояваме пътниците.

Напусна пилотската кабина и мина покрай д-р Шепърд, който се усмихна любезно.

„Дани“ седеше през две редици по-надолу, точно както бе инструктиран. Беше престанал да вдига шум, но изразът на лицето му оставаше скован и отчаян.

— Изглежда, че всичко е наред — подхвърли Арън, докато минаваше покрай него и продължи пътя си, тъй като не желаше да дава повод на мъжа за нова тирада.

„Позволявате им да ви правят на глупаци! Ще ми повярвате, но ще бъде твърде късно!“

Мара и Рей стояха пред екипажното отделение на горния етаж.

— Ще проверя как са нещата долу — каза Арън. — Как се чувства мисис Кърби?

— Не много добре, но във всеки случай по-добре, отколкото като я оставих — отвърна Рей.

Арън слезе по стълбите. Започваше да се тревожи прекалено, което не му бе присъщо. „Здраво държи кормилото“ — така го окачествяваха онези, които го познаваха.

„Дали всичко щеше да бъде наред?“

Той беше започнал да се тревожи от мисълта дали някога ще види Сидни отново.

Или което и да било друго място.

21

„ТЕ“

Докато Арън отиваше към пилотската кабина, Шарлийн се спря преди стълбите, които водеха надолу в сумрака. Опитваше се да се концентрира и да събере кураж. Каквото и да бе нещото, което тази вечер я преследваше, беше вероятно да се появи там. Въпреки това не можеше да стои и да се чуди — имаше да върши работа и хората разчитаха на нея. Тя пое дълбоко въздух, стисна зъби и, преди да я завладеят колебанието и страхът, започна да слиза надолу по стълбите.

След кратко сърцебиене се озова в главния салон. Нищо не се случи, нямаше ни хлад, ни демон.

Продължи да върви необезпокоявана към туристическата класа.

Пътниците в близост до тоалетната, където бе заключен Джеръд Кърби, бяха будни, но видимо спокойни. Другата тоалетна беше свободна, но никой не я ползваше. Шарлийн си мислеше, че навярно хората се страхуват да се приближат до мъртвец, или пък са стреснати от случилото се на Джеръд, каквото и да бе то, и се опасяваха да не сполети тях. Девин, Александра и Джойс наблюдаваха пътеките между редовете, но нищо особено не приковаваше вниманието им.

Шарлийн видя Каси и се наведе до нея. Момичето я погледна за миг, но в този момент майка ѝ попита какво става със съпругата на починалия, мисис Кърби.

— Хора от екипажа се грижат за нея — информира я Шарлийн. — Казаха ми, че предвид обстоятелствата, била сравнително добре.

Брюнетката, седнала до майката на момичето, се заслуша в разговора.

— Ужасна работа — поклати глава майката.

— Така е — потвърди Шарлийн. Поколеба се за момент и после попита: — Ще имате ли нещо против да поговоря с Каси?

— Страхувам се, че да — отвърна тя.

— Защо? — попита Шарлийн. — Не искам да бъда нетактична, но...

Майката отчаяно поклати глава.

— Не сте невъзпитана... Просто не можете.

Шарлийн бе крайно озадачена и начинът, по който погледна жената, потвърждаваше смущението ѝ.

— Каси страда от тежка форма на аутизъм — обясни майката. — От две години не е продумвала нито дума.

Шарлийн направо онемя.

— Разказах на Сабрина цялата история — продължи майката и посочи с глава тъмнокосата жена до нея. — Между другото, казвам се Евелин.

Шарлийн търсеше подходящи думи:

— Съжалявам, Евелин... Наистина не знаех — промълви най-накрая тя.

— Няма проблем, напълно разбирам — кимна Евелин. — А какво възнамерявахте да я питате?

Шарлийн обмисляше внимателно думите си. Беше толкова странно да говорят за момичето, все едно беше някъде далеч, а не точно пред нея.

— Когато се качихте на борда и вие, Евелин, стояхте на пътеката, Каси беше между нас. Тогава тя ме погледна и... — Шарлийн се наведе по-близо към жената, — и... каза нещо. Изрече го много тихо, така че не можах да чуя, но съм напълно убедена, че говореше на мен.

Раменете на Каси потрепериха. Тя гледаше право напред, но по изражението ѝ ставаше ясно, че не само слуша, а и разбира казаното.

Евелин сви рамене.

— Не се учудвам. Предполагам, че е бръцоловила нещо. Всъщност тя умее да се изразява, но това не може да се нарече нормално говорене.

Шарлийн поклати глава.

— Не, не беше бръцоловене, Евелин. Тя говореше. Абсолютно съм сигурна.

Нямаше представа защо майката интерпретираше думите ѝ, но точно в момента, в който Евелин и дъщеря ѝ се качиха на борда, Каси реагираше будно и смислено, а мънкането ѝ в никакъв случай не би могло да бъде окачествено като безсмислено бръцоловене. Тя бе изрекла напълно нормални думи.

Тогава обаче Евелин не беше чула Каси и затова не можеше да си го представи и да повярва. Шарлийн въздъхна. Искеше да попита

момичето какво бе казала и защо, и най-вече каква бе причината на няколко пъти да се визира така настойчиво в нея, също както онзи нисък мъж от горния етаж.

Шарлийн беше напълно убедена, че Каси може да говори, независимо какво твърдеше Евелин. Защо тогава да не повтори онова, което ѝ бе казала? Така ѝ се искаше момичето да ѝ даде някакъв знак, че я разбира — кимване или махване с ръка — и да убеди майка си, че беше способна на много повече, отколкото само на несвързано бръщолевене.

— Евелин — обади се тогава брюнетката, — аз наистина видях Каси да се визира в тази стюардеса...

Тя се наведе леко напред и с полузатворени очи кимна към гърдите на Шарлийн.

„Да се визира...“ В този момент Шарлийн осъзна, че Каси се бе взирала в баджа ѝ.

— Помня, че си мислех колко странно ми се стори това — продължи брюнетката. — Забелязах още как Каси се визира в онзи мъж, докато минаваше покрай нас на път за тоалетната. Когато отвориха вратата и го намериха вътре, тя стоеше на пътеката. Повечето деца никога нямаше да постъпят така, а щяха да се свият и да треперят от страх, дори да плачат.

Евелин въздъхна дълбоко.

— И какво имате предвид, Сабрина? — попита тя.

Шарлийн се замисли. Нещо в тона на Евелин говореше, че прекрасно знае какво имаше предвид младата жена, но не искаше да го чуе, или по-лошо — не искаше да говори за това.

Сабрина пъкна кичур коса зад ухото си.

— Имам предвид, Евелин, че когато Каси е вгълбена в себе си, тя може да чува и да вижда. Ти сама ми го каза. И навярно вижда повече, отколкото ние с вас.

Сабрина се обърна към Шарлийн.

— Аз съм психолог — обясни тя. — Знам някои неща за парапсихологията, защото майка ми... — спря за момент и като че ли тъмен облак мина през лицето ѝ, — ... заради майка ми — повтори и с това приключи.

Шарлийн не отговори. Каси продължаваше да гледа вторачено пред себе си.

— Може ли да ѝ споделя историята, която ти ми разказа? — попита Сабрина Евелин.

Евелин разтвори ръце. „Мисля, че не бива, но ако настояваш, давай“ — говореше жестът ѝ.

— Може — рече на глас. — Щом намираш за нужно...

И Сабрина разказа на Шарлийн как родителите на Каси са били брутално убити, как Каси едва е останала жива и как след това е развила аутизъм, и как е била осиновена от Евелин и съпруга ѝ.

Шарлийн бе шокирана. Та това беше по-ужасно дори от нейното минало. Далеч по-ужасно.

Но то не беше всичко. Сабрина ѝ каза, че след смъртта на родителите ѝ, Каси явно беше развила ясновидски способности и можеше да предрече кога някой се намира близо до смъртта — като че ли виждаше приближаващия край.

— Знаете ли — продължи Сабрина почти шепнешком, — не мога да спра да се питам... дали не е видяла, че отивайки към тоалетната, онзи мъж всъщност е отивал към смъртта си?

След този въпрос настъпи тишина. Тогава ръцете на Каси започнаха да треперят, ъглите на устата ѝ се свиха, въпреки че устните ѝ останаха затворени. Приличаше на човек, който всеки момент щеше да получи епилептичен припадък и правеше всичко по силите си да го овладее.

Сега вече Шарлийн беше напълно убедена, че момичето бе чуло всичко, което се каза за нея.

— Мисля, че е така — каза Сабрина, също напълно убедена. — Тя е видяла, че той няма да излезе оттам жив.

Лицето на Евелин беше безизразно. Шарлийн погледна към Каси, която ставаше все по-неспокойна, като боботещ вулкан непосредствено преди изригване.

Сабрина чакаше Евелин или стюардесата да кажат нещо. Те не казаха нищо.

Шарлийн усети леко милване по гърба си и погледна през рамо. Всички пътници бяха по местата си. Никой от колегите ѝ не се виждаше наоколо. За нейно учудване изглежда никой не се интересуваше от странния разговор, който се водеше наблизко. Напълно възможно беше някой да е подслушал какво си говорят, а точно това не ѝ се искаше.

Когато се обърна назад забеляза, че Каси се бе втренчила в нея отново. Това беше първоначалната ѝ мисъл, но почти веднага се убеди, че всъщност момичето бе приковало поглед не в нея, а в нещо зад нея.

Шарлийн отвори широко очи.

„Мили боже! Тя го вижда. Има нещо зад мен и тя го вижда!“

— Каси! — произнесе с треперещ глас. — Какво е това? Какво виждаш? Моля те, кажи ми! Трябва да зная! Моля те! Умолявам те!

Момичето не отговори, само продължи да гледа през рамото ѝ.

— Какво е! — прошепна отчаяно Шарлийн. — Какво е това нещо?

И тогава една дума се изплъзна от устните на момичето:

— Те...

Прозвуча като въздишка, но не беше. Евелин също бе чула. Челюстта ѝ увисна и тя сложи ръка върху рамото на момичето.

— ... искат...

Гласът на Каси беше много тих, като шепот във вятъра. Големите ѝ очи не се отделяха от нещото, в което се бе вторачила. Шарлийн гледаше съсредоточено в Каси и не смееше да се обърне назад, умирайки от страх кого или какво можеше да види там. Тя беше наясно, че момичето виждаше нещо, след като изрече последната дума. Една малка думичка, която за Шарлийн беше предупреждение за Страшния съд:

— ... нас!

В ТЪМНОТО

Тялото на Каси се изви като пружина, после изведнъж се отпусна. Брадичката ѝ увисна, клепачите ѝ натежаха, ръцете ѝ увиснаха надолу.

— Какво беше това? — задъхано попита Сабрина. — Какво, за бога, имаше предвид тя?

— Това ме разби! — промърмори Евелин. — Каси? Скъпа?

Шарлийн не беше в състояние да говори. В гърлото ѝ бе заседнала бучка.

— Каси? — почти извика Евелин, но момичето отново се правеше, че не чува нищо.

Хладината зад гърба на Шарлийн изчезна, точно както се бе случило на стълбите и в кухненското отделение.

Сабрина се протегна през Евелин, по-близо до Шарлийн.

— За какво ставаше въпрос? Имаш ли изобщо някаква представа?

Усещането, че бе преследвана от някаква необяснима сила, нарастваше. Но нима можеше да каже нещо на глас? И дори да го каже, кой щеше да ѝ повярва? Арън сигурно щеше да се ядоса и вероятно да ѝ се присмее.

Шарлийн реши да си държи езика зад зъбите. Тя се изправи и разтвори ръце, като че ли искаше да каже „Нямам никаква представа“.

— Защо говореше с вас? — настояваше Сабрина.

Шарлийн сви рамене.

— Нямам никаква идея.

— Според Евелин Каси не е продумвала нито дума цели две години — не се отказваше Сабрина. — И сега изведнъж започва да говори... с вас? Но тя не ви познава! Трябва ли да повярвам, че няма никакво обяснение за всичко това?

„Да, точно в това трябва да повярваш“ — мислеше си Шарлийн. „Каси не познаваше и Джеръд Кърби. Тя се бе втренчила в него и сега той е мъртъв.“

— Трябва да тръгвам — каза тя, неспособна да овладее треперенето на гласа си.

Преди Сабрина да може да добави още нещо, Шарлийн се отдалечи бързо към аварийния изход в зала С, точно срещу тоалетната, в която лежеше мъртъв Джеръд Кърби.

Каси току-що бе потвърдила по своя си нестандартен начин, че на борда присъстват неканени гости. Какви обаче бяха те? Откъде бяха дошли? И най-важното — с кого бяха свързани?

Шарлийн усещаше световъртеж.

„Мили боже! — мислеше си тя. — Какво ли следва да се случи?“ Тя си спомни за амулета си — синджирчето — и стисна кръстчето в юмрука си, после пое дълбоко въздух и бавно издиша.

И пътници, и колеги я бяха поглеждали с безпокойство и бяха шушукали помежду си. Тогава Шарлийн решаваше да отиде в кухненското отделение, за да избяга от всичко това, но сега това вече не беше решение, защото ако отново се окажеше там сама, невидимото присъствие навярно щеше да се появи и тогава тя можеше да свърши като Джеръд Кърби.

Арън се приближи до нея. Шарлийн се питаше какво ли бяха обсъждали с Джим. За момент го спря Девин Феликс и го попита нещо, което Шарлийн не успя да чуе. После Арън продължи и спря при нея. Макар да се усмихваше, Шарлийн прочете тревога в очите му.

— Лоши новини ли? — осмели се да попита.

Той прехапа устни и леко я хвана за лакътя.

— Да — кимна. — Трябва да ти кажа нещо. Искаш ли да влезем в кухнята?

— Добре — съгласи се тя.

Той беше до нея и тя се чувстваше в безопасност. Няколко минути пред пет часа, тя разтвори завесата на кухнята и видя Александра. „О, не!“ — бе първата ѝ мисъл.

— Александра, би ли ни оставила за минутка? — учтиво я помоли Арън. — Трябва да говоря нещо с Шарлийн насаме.

— Няма проблем. Щом се налага — подсмръкна Александра и напусна помещението.

„Само да мине тази нощ — мислеше си Шарлийн с надеждата, че все пак някога ще мине, — ще се заема с тази жена.“ Александра

беше отмъстителна, лукава и завистлива котка, която често показваше остри нокти.

— Какво има? — обърна тя лице към Арън.

Арън ѝ каза, че повредата в уредите на самолета се е оказала по-сериозна, отколкото първоначално е предполагал. Не разполагаха с радиосигнал и, което беше по-лошо — навигационните системи не функционираха. Пътниците, които не можеха да се ориентират къде са и накъде летят, не бяха сами. Пилотите също бяха на тъмно.

— След малко ще съобщя и на останалите, но исках да кажа първо на теб — заключи Арън.

Шарлийн кимна с разбиране.

— Звучи като че ли няма да можем да стигнем до Сидни.

— Трудно е да се каже. Надявам се да се справят, но към момента нещата никак не са розови. Като че ли този полет... — Той остави края на изречението да виси във въздуха.

— Какво? — попита тихо тя. — Какво за този полет? Като че ли... този полет е прокълнат, това ли искаше да кажеш?

— За първи път... — започна той и поклати глава. — Не, не искам да мисля по този начин. Всичко ще се оправи. Може да коства известни усилия, но в крайна сметка всичко ще е наред, чуваш ли? Просто трябва да имаме вяра.

Въпреки успокоителните думи, Арън имаше своите си колебания. Шарлийн беше убедена в това. Дали да му каже какво бе казала Каси? Дали сега щеше да я изслуша? Дали щеше да ѝ повярва?

— Трябва да се концентрираме — и ти, и аз, и всички останали — добави Арън. — Най-важното е Джим да ни свали на земята невредими, ако не в Сидни, то някъде другаде. Аз вярвам, че той ще го направи. Няма основание за тревога.

Някакво вътрешно чувство ѝ подсказа, че не трябва да му споделя своите притеснения. Той си имаше достатъчно грижи на главата.

— Отивам да съобщя на останалите — въздъхна Арън. — Всички трябва да бъдат в готовност, в случай че се наложи да кацнем на друго летище — продължи и я целуна бързо. — Нека се опитаме да запазим хладнокръвие. Много ни се насъбра, особено със смъртта на онзи мъж, но трябва да бъдем професионалисти. Пътниците са ни гласували доверие.

И той напусна помещението. Тя го последва, защото не искаше да остава сама. Арън спря да говори с екипажа и първо с Александра.

Шарлийн тръгна в обратната посока. Мислите препускаха в главата ѝ.

— Мадам? — чу тя глас, който веднага разпозна.

Беше латиноамериканецът от място 59Н, същият, който я бе помолил да му донесе уиски. Явно бе започнал да се поти повече отпреди.

— Да, сър?

— Притеснявам се да ви помоля, но бихте ли ми донесла още един скоч?

Той посочи с поглед малката бутилка уиски — същата, която невидимата сила беше съборила в кухненското отделение, и която сега лежеше празна върху табличката пред него.

— Наистина имам нужда от още една — рече с извинителен тон.

Шарлийн си спомни ясно какво се бе случило последния път, когато я беше помолил за същото, и никак не искаше да предизвиква съдбата.

Мъжът долови колебанието ѝ.

— Моля ви — настоя той.

Съседката му, младата жена, продължаваше да се прави на заспала, подпряла глава на прозореца. Носът ѝ все още беше смръщен и Шарлийн бе убедена, че това е от миризмата на пот, която и тя подушваше.

— Не обичам да летя — добави латиното. — Веднъж вече преживях катастрофа. Загинаха двама души. Аз извадих късмет, но ви казвам, че бях на косъм... Видях смъртта в очите...

Шарлийн вдигна ръка, за да му направи знак да престане с тирадата.

— Моля ви, сър, нямаме нужда да слушаме всичко това — каза тя с учтив, но твърд глас.

— И оттогава — продължи разсеяно той, все едно изобщо не я бе чул, — летя само когато това е абсолютно наложително. Питието наистина ми помага и чувствам, че сега имам нужда да пийна. — Той потрепери и продължи: — Въпреки че преживях онази катастрофа, имам усещането, че ужасът продължава, че съм орисан да умра в

самолетна катастрофа. Ще се случи отново. Разбирате ли какво ви говоря?

— Сър, току-що ви помолих. Моля ви, престанете да говорите за това!

— Тази малка кутия... — посочи екрана на гърба на седалката пред него. Екранът беше черен. Той бе изключил MEG. Когато погледна нагоре към нея, очите му бяха влажни. — О-о, изглеждам смешен, нали? Сигурно си мислите, че съм пийнал...

Той обаче звучеше абсолютно трезвен.

— Бихте ли ми донесла още една?

Той не питаше. Той се молеше.

Шарлийн реши да му донесе още една малка бутилка уиски, но не и преди да помоли Глория или Розет да я придружат до кухненското отделение.

— Да, сър, веднага ще ви донеса — кимна. — Какво казахте за развлекателния канал?

— Нищо — въздъхна той, явно смутен от начина, по който се беше държал. — Нищо, просто няма значение.

Шарлийн очакваше отговор, но реши да изчака, докато се върне с питието.

— Ей сега се връщам.

— Благодаря ви — прошепна мъжът.

По пътя към кухненското отделение стомахът и червата ѝ се свиваха от мъчителни спазми. В един момент тя се озова до жената в черно с огромните слънчеви очила, която все така седеше във видимо неудобна поза — изпъчена като че ли беше глътнала бастун, със скръстени в скута ръце и тези Рей Бан очила като два квадратни черни екрана пред очите ѝ. До нея една до друга имаше три празни седалки.

Съвсем импулсивно Шарлийн седна до нея.

Жената я изгледа подозрително.

— Преди време ме попитахте нещо — чу собствения си глас Шарлийн. Почувства се като обикновен наблюдател на собствената си интуиция. — Помните ли? Попитахте ме дали съм го видяла.

Въпросът раздвижи цялото ѝ същество. Тази нощ тя за първи път имаше странното усещане, че нещо я преследва и това нещо или този

някой не беше нито пътник, нито член на екипажа.

— Кого имахте предвид, когато ми зададохте този въпрос? — попита Шарлийн.

Изразът на жената остана суров. Шарлийн разбра, че е невъзможно да долови реакцията или мисловния ѝ процес. Тези огромни черни очила криеха много повече, отколкото очите ѝ. Като че ли криеха душата ѝ.

Тя чу тънкия писклив глас на жената.

— Мислех си, че Повелителят...

Шарлийн се намръщи. „Повелителят? Какъв повелител?“

— Надявах се, че Той е дошъл, за да...

Когато жената наведе глава и скръсти ръцете си като за молитва, Шарлийн разбра, че тя има предвид Господ Бог.

— ... за да опрости греховете ми — промълви плахо.

Когато жената свали Рей Бан очилата си и я погледна, Шарлийн забеляза, че очите ѝ бяха големи и небесносини, малко по-тъмносини от тези на Каси, и че в тези очи беше запечатана смесица от страх и тъга.

— Видях Господ, когато спаси живота ми. Той е Любов и Светлина. Той не е...

Тя се запъна и страхът в сините ѝ очи надделя.

— Той не е... какво? — попита Шарлийн.

— Той не е Мрак — отвърна жената.

— Мрак?

Жената кимна със сериозен вид.

— Бог не е Мрак — повтори тя, — така че не съм видяла Бог! Който и да беше този, когато видях, беше Мрак!

— И казвате, че той е тук? На борда?

— Той дойде отвън. — Жената като в транс посочи към прозореца. — Стоеше върху крилото, на вятъра. Тогава самолетът започна да се тресе и той изчезна. Оттогава не съм го виждала. Не знам къде е сега.

Шарлийн се премести по-близо до нея.

— Как изглеждаше той? Освен че е бил тъмен?

Жената сви рамене.

— Не видях лицето му. Не мисля, че имаше лице.

Тръпки полазиха по цялото тяло на Шарлийн. Тя проточи врат, примижа и се взря навън. Не видя нищо.

— Когато се разтресе самолетът? Имате предвид тази турбуленция, или когато самолетът се разтресе по-рано тази вечер? — Гласът ѝ беше станал дрезгав.

— Да — отговори жената и кимна. — Точно тогава го видях.

— Разбирам.

Шарлийн усети как ледени капчици покриха челото ѝ. Тя имаше още един въпрос към жената.

— Казвате, че не е бил Бог. Кого мислите, че видяхте?

— Луцифер — отвърна на секундата жената, без капчица колебание в гласа, а лицето ѝ се разкриви от погнуса.

Шарлийн замръзна.

— И вие сте го видяла — добави тихо жената и това не беше въпрос.

— Не, не съм — вцепени се Шарлийн. — Само го усетих.

Самолетът леко се наклони. През прозореца Шарлийн видя как крилото се издига, но върху него нямаше никаква тъмна фигура. Дали Джим не бе оправил навигацията и сега да насочва посоката на летене към най-близкото летище?

Обхвана я лъч надежда.

Крилото отново се спусна надолу и надеждата се изпари. Разбира се, можеше Джим да пренасочва посоката по компаса.

Ами ако не беше така?

— Трябва да се молим — и жената веднага последва собствения си съвет.

Шарлийн затвори очи, като се мъчеше да сложи в ред противоречивите си емоции.

„Започна по време на турбуленцията. Тогава преживях този кошмар. Ние не трябва да сме тук. Но къде е това тук?“

Тя отвори очи.

Жената каза, че животът ѝ е бил спасен. Латиноамериканецът каза, че се е срещнал лице в лице със смъртта.

Точно както Каси.

Ние всички сме били зад вратата.

Съмнения обзеха Шарлийн. Тя започна да проумява нещо ужасяващо — много по-страшно от най-мрачния ѝ кошмар.

В това време в ума ѝ проблесна светлина и тя разбра значението на това, което бе прошепнал мъжът в кафявия костюм, или поне така си мислеше.

— Вие също, нали?

Да, тя също.

Шарлийн се надигна над жената в черно и се взря през прозореца в мрака на нощта. Представяше си, че се взира в мрака на друг свят.

— Ако аз съм се върнала — шепнеше си тя, — значи сега ние всички сме се върнали.

ИНТЕРЛЮДИЯ Ш

— Когато се събудих през онази нощ, беше катраненочерно — каза тя на Ноел Ричардсън. — Тогава разбрах, че нещо не е наред.

Поколеба се за миг.

— Продължавай — спокойно рече Ричардсън.

Тя знаеше, че има нещо ужасяващо, защото в стаята ѝ беше непрогледен мрак. Откакто бе скъсала с Тод, винаги оставаше лампата да свети през нощта.

Беше сигурна, че преди да легне, беше оставила нощната лампа светната. Но сега тя не светеше. За миг си помисли, че крушката бе изгоряла.

Когато обаче се пресегна да щракне ключа, забеляза смътно очертание в ъгъла на стаята. А може би беше тъмносивата ѝ рокля „Анна Скот“, окачена на закачалката?

Не, не беше роклята, защото тя не би могла да се помръдне от само себе си и да тръгне към нея, както се случваше сега.

В следващия миг две груби ръце я сграбчиха за китките и тя разпозна Тод Бауър.

— Той имаше нож — обясни тя на Ричардсън, като се задъха, — нож, въже и лепенка. Преди да се опомня, ме завърза за леглото — ръцете ми под главата, краката — широко разтворени. Наистина ли искате да чуете останалото?

Преди да ѝ отговори, тя продължи:

— Той разряза дрехите ми — ризата ми, сутиена ми, бикините ми.

Лежеше на кушетката на терапевта, а сълзите ѝ течаха неудържимо.

— Бях гола и не можех да направя нищо. Не можех дори да крещя, защото бе залепил с лепенка устата ми. Той не бързаше. Наслаждаваше се, разполагаше с цялото време на света. Беше посред нощ. Кой би могъл да ме спаси?

— Не е нужно да... — започна Ричардсън, но тя не го остави да довърши.

— Изнасили ме. Не знам колко дълго продължи всичко, но когато приключи, навън беше започнало да се развиделява. Той допря ножа до гърлото ми и се хилеше. Още е пред очите ми гадната му ухилена физиономия. Мислех, че ще умра. Мислех, че ще ме убие и част от мен се надяваше да го направи.

С кръвоизливи в очите и обляна в сълзи от ужасния спомен, тя погледна терапевта си.

— Може би точно това бе намерението му, а може би мислеше, че вече съм мъртва, не знам. Това, което знам е, че изгубих съзнание. Когато дойдох на себе си, беше светло. Все още бях завързана, лепенката все още беше на устата ми и лежах в локва от собствената си кръв. Беше ме промушил в корема с ножа си.

Ноел Ричардсън скръсти ръце и я наблюдаваше внимателно.

— Продължавай — подкани я спокойно той.

— Отне ми почти целия ден, за да се освободя. Живеех сама в апартамента. Само най-добрата ми приятелка, Нанси Партингтън, имаше ключ, но този ден тя не се отби. Нямахме кой да ми помогне. Този ден беше по-ужасен дори и от предната нощ. Мислех, че ще умра от загуба на кръв — бавно и мъчително.

Тя извърна глава от Ричардсън и погледна през прозореца навън.

— Успокоих се, когато най-накрая успях да се освободя от въжетата и още повече, когато по-късно Тод беше арестуван. Само че радостта ми не продължи дълго. Все още бях жива наистина, но в същото време и не бях. Макар да не ме беше убил, бе успял да ме срине. Чувствах се като пълна развалина. Страхувах се да изляза и стоях непрекъснато вътре. Монтирах допълнителни ключалки на вратата, инсталирах охранителна система. Не че можех безпроблемно да си го позволя, но поне ми даваше сигурност, че ако той се върне, ще мога да сигнализирам на полицията от леглото си, само с натискането на един бутон.

— Как стигна до това... решение? — попита най-накрая Ричардсън.

Тя знаеше какво има предвид.

— Издържах дълго време изолирана, но това не можеше да продължава до безкрай. Нямах как да продължи вечно. Станах необщителна, започвах да потъвам в депресия. Бях тотално объркана. Честно казано, не помня много от онова време. Навярно част от мен е решила, че не може да продължавам така — погълната от мъка и с постоянен страх, че някой ден Тод може да се върне отново. Бях убедена, че той рано или късно ще се върне. Това, в което категорично не се съмнявах беше, че не исках никога вече да го видя и никога повече да не ме докосне.

Тя продължаваше да гледа през прозореца.

— Имаше едно-единствено нещо, което можех да направя.

— И ти го направи — с равен тон каза Ричардсън.

— Да — потвърди тя. — Извърших убийство.

IV

5:08 Ч. — 5:47 Ч.

ТИШИНА

— Толкова е тихо — прошепна жената с очилата Рей Бан.

Шарлийн наостри уши. Наистина. В самолета бе настъпила гробна тишина. Тя беше погълната от мислите си до такава степен, че не бе усетила момента, в който двигателите бяха спрели да работят.

Шарлийн стана и забърза към Арън, който се бе върнал в главното екипажно отделение. Александра, Девин, Глория и Розет също бяха там. По лицата им се четеше смъртна тревога от внезапно настъпилата зловеща тишина.

— Това никак не е добре — каза Арън.

— Какво ще правим сега? — попита Девин.

— Всичко възможно, за да успокояваме пътниците — отвърна веднага Арън. — Ще изчакаме указанията на Джим. Аз няма да му се обаждам. В пилотската кабина сигурно цари напрежение.

— Как е възможно? — извика Глория.

— Стегни се, Глория! — скастри я Арън. Когато тя кимна в знак на разбиране, той продължи: — Всичко, което знам е, че са отказали повечето от системите — нямаме навигация, нямаме радио. Джим обаче не спомена нищо за повреда в двигателите, така че навярно това е изненадващо и за самия него. — Той изгледа всеки един поотделно. — Добре. Да се хващаме на работа!

Те напуснаха помещението. Шарлийн се наклони да последва колегите си, но Арън я хвана за ръката и я задържа.

— Всичко ще се оправи, Шарлийн — пошепна ѝ без следа от колебание.

Изписаното напрежение върху лицето му не оправдаваше токущо изречените думи. Тя знаеше, че той няма реална представа за естеството на проблемите, да не говорим за разрешаването им. Не знаеше повече от пилотите къде се намираха, нещо повече — нямаше никаква представа кой или какво се намираше на борда заедно с тях.

„Всъщност, това е добре — мислеше си Шарлийн. — Той няма да разбере.“

— Не след дълго ще бъдем отново на плажа, както вчера — засмя се той.

— Дай боже! — каза унило тя.

— Хайде стига! Имаме работа да вършим.

Навън, в салона, пътниците шушукаха помежду си и мърморенето им набираше скорост. Шарлийн имаше усещането, че бяха в салон с предварително продадени билети, точно преди да се вдигне завесата и шоуто да започне.

Когато един от пътниците поиска обяснение от Арън, той му каза да не се притеснява, защото ставало въпрос за малка техническа неизправност. Шарлийн се питаше дали ще бъде в състояние да запази хладнокръвие и да скрие истината от пътниците. Страхуваше се, че няма да успее и затова стоеше до кухненското отделение, без да мърда — като замръзнала.

Изведнъж лампите започнаха да примигват.

„Това напомня призрачно явление в обитавана от духове къща“ — помисли си ужасена тя. Нямаше обяснение, освен ако невидими нашественици са проникнали на този Боинг 747–400.

Започнаха да се чуват викове от различни посоки. Една жена изпищя неистово. Арън и останалите членове на екипажа правеха всичко по силите си, за да овладеят ситуацията и да успокояват хората, но на всички вече стана ясно, че тази игра на нерви не можеше да продължава повече. Всеки усещаше, че се случва нещо ужасяващо.

В съзнанието на Шарлийн нахлу до болка познат страховит глас: „Самолетите падат, Шарлийн! Падат!“.

Лампите започнаха да гаснат.

Настъпи мрак.

Шарлийн все още можеше да разпознае местата най-близо до нея, но не и по-отдалечените. Тя погледна към мястото на Каси, но не можеше да разбере дали момичето се опитваше да срещне погледа ѝ. Арън беше изчезнал, навярно някъде напред. Письците се увеличаваха. Членовете на екипажа се лутаха из тъмното, опитвайки се всячески да възпират нарастващата лавина от паника.

Защо Джим не прави никакво съобщение по уредбата? Защото, отговори си сама Шарлийн, е ангажиран с далеч по-важни неща, както бе допуснал и Арън.

Ами ако изобщо не е в състояние да им съобщи каквото и да било?

„Те са превзели и пилотската кабина.“

Арън трябваше да види какво става с пилотите, да се увери, че са добре, че все още са живи.

Само допреди час тя не бе и сънувала, че нещо подобно може да се случи. Тогава смяташе, че имат проблем единствено с излъчването на развлекателните програми и че просто са я нападнали отново старите страхове. Оттогава обаче много неща се бяха променили.

Тя леко започна да се придвижва напред и веднага усети нечие присъствие зад себе си. Обърна се бавно настрани и видя Девин Феликс, който минаваше по отсрещната пътека. Той я погледна, после се взря в нещо, което тя също щеше да види, ако се бе обърнала изцяло назад.

Колегата ѝ изглеждаше шокиран. Челюстта му увисна и той вдигна ръка, сочейки към нещо зад гърба ѝ. В този момент някакъв ужасно изнервен пътник го дръпна за другата ръка, за да му обърне внимание.

Тогава Шарлийн се обърна на 180 градуса.

Сигурно Девин е сочел към тоалетната, където бяха оставили тялото на Джеръд Кърби. Би трябвало вратата да е заключена. Да, но сега не беше.

Беше широко отворена.

Тя се намираше на не повече от три стъпки от малката тъмна кабина. Хвърли бегъл поглед вътре и видя само изопнатия крак на мъртвия мъж.

Вътре в тоалетната, при Джеръд, имаше нещо. Тя го усещаше.

Сигурно Девин е видял какво е.

Нещо, което не би трябвало да е тук — ужасена си помисли Шарлийн.

ВРАТАТА

Арън правеше всичко по силите си, за да успокоява пътниците. Полетът се превръщаше в кошмар и напрежението растеше с всяка изминала минута.

— Технически проблеми — съобщи той.

Пазеше в себе си жестоката истина, че ако всички двигатели са отказали, както по всичко личеше, ситуацията беше повече от злокобна.

Той се намираше в опашката на самолета, когато някои от лампите на тавана започнаха да примигват. Когато част от тях угаснаха напълно, около него се разнесоха сърцераздирателни писъци, наподобяващи излитащи от гнездата си ято изплашени пъдпъдъци.

Господи, защо всичко се разпаднаше? Защо ги връхлиташе армия от демони? Първата мисъл на Арън беше да тръгне към електрическото табло и поне да се опита да оправи осветлението. По пътя го заговориха двама от пътниците. Той запази хладнокръвие и дори успя да се усмихне, уверявайки ги, че няма причина за сериозно безпокойство. В този момент пред него от седалката се надигна гигантската фигура на мъж.

— Моля ви, седнете обратно, сър — посъветва го Арън. — Имаме известни затруднения — продължи, но пътникът прокара пръст през гърлото си, с което искаше да каже: „Млъквай, мамка ти!“.

— Не чувам двигателите — авторитетно натърти мъжът. — Налице е и проблем с електрозахранването. Всъщност, аз съм пилот на „Чесна“. Не можете да ме заблудите. Тази щайга няма да се задържи във въздуха още дълго. Губим височина и трябва да кацнем час по-скоро. Кажете ми ще успеем ли да се доберем до някое летище?

Боботещият глас на мъжа привлече вниманието на всички наоколо. Арън реши, че няма смисъл да спори с него. По-добре да не увърта и да бъде откровен с човека, разчитайки на благоразумието му.

Приблужи се и понижи глас:

— Вижте — започна той. — Знам толкова, колкото и вие, което, честно казано, не е много. Повярвайте, че пилотите правят всичко по сили си. В момента основната ни грижа са пътниците. Може ли да ви помоля за помощ? Вие сте пилот и трябва да ме разберете. Паниката може само да усложни нещата до крайна степен.

Мъжът го изгледа продължително, после кимна в знак на съгласие.

— Добре, разбрах, само че бих предпочел различен отговор.

— Мисля, че всички бихме желали това, сър — каза Арън *sotto voce*^[1].

До мъжа седяха двойка мъж и жена на средна възраст, които започнаха да го засипват с въпроси: „Какво ви каза?“, „Какво ви каза?“.

Арън разбра, че настояваха за отговор и когато мъжът се обърна към тях и започна да им обяснява нещо със спокоен глас, той въздъхна с облекчение. Част от огъня бе потушен, но големият пожар все още бушуваше и беше извън контрол.

Арън остана в опашката на самолета и поговори с пътниците още няколко минути. През това време се измъчваше, защото имаше чувството, че е пропуснал нещо важно.

„Ние не летим към Сидни, но ще ми повярвате, когато стане твърде късно.“

Той не спираше да мисли за мъжа, който приличаше на Дани де Вито. Беше прошепнал нещо на Шарлийн. Какво?

Точно това го измъчваше. Арън започна да се оглежда в полумрака. Всъщност къде беше тя?

Би трябвало да е наблизо, разбира се. Те бяха в самолет. Изведнъж го обзе тревога и неудържима нужда да я види. Спусна се да я търси.

Видя Александра на пътеката малко по-надолу от него.

— Знаеш ли къде е Шарлийн? — попита я.

Изгледа го така, сякаш искаше да каже, че умът ѝ не побира какво значение има това сега, когато се намираха в такова затруднено положение. Освен това тя ужасно завиждаше на Шарлийн и я мразеше и в червата си. Но, разбира се, не му го каза. И нямаше нужда да го прави. Арън беше наясно и благодареше на Бога, че не си беше паднал по тази вещица.

Той забърза напред. Поради някаква причина, въпреки притесненията му за „Принцесата“, се безпокоеше повече за Шарлийн, колкото и странно да изглеждаше това. Срещна Ники, Джесика и Джойс и ги попита дали знаят къде е Шарлийн. Никой от тях не беше я виждал.

Той заряза всичко, което си бе набелязал да направи, и се втурна да търси приятелката си навсякъде из салона. Като не я намери, си помисли, че може да е на горния етаж, в бизнес класата.

Тогава срещна на пътеката Девин.

— Девин — попита го нетърпеливо. — Виждал ли си Шарлийн?

Девин кимна:

— Беше точно при тоалетната.

— При коя точно?

— При онази — посочи Девин. — Онази, в която е мъртвият мъж. Вратата беше отворена, което страшно ме учуди.

— Какво?!

Те бяха съвсем близо до тоалетната, която Девин бе посочил. Арън погледна натам през главите на пътниците. Не видя Шарлийн, а вратата беше затворена, точно както беше и преди малко, когато мина оттам в мрака.

— Какви ги говориш? — попита той. — Вратата е затворена, нали? Така че къде е Шарлийн сега?

Девин вдигна ръце, все едно се предаваше.

— Трябваше да обърна внимание на един от пътниците. Когато приключих, беше изчезнала. Сигурно тя е затворила вратата.

— Ти видя ли я да затваря вратата?

— Ами... не съм убеден.

— Кога беше това?

— Не съм сто процента сигурен... май преди няколко минути. Виж, Арън, не трябва ли да...

Девин посочи пътниците, които размахваха във въздуха ръце към него, като ученици, които искат да привлекат вниманието на учителя си.

Арън се отправи към тоалетната, пренебрегвайки един мъж, който пишеше нещо на гърба на менюто. През ума му мина ужасяващата мисъл, че може би той е първият пътник на борда, който започва да пише прощално писмо.

Така, както стоеше пред тоалетната, внезапно го връхлетя мисълта, че Джеръд Кърби не е мъртъв, че е там и го гледа. Звучеше напълно налудничаво и абсурдно, но...

Точно в този момент кислородните маски се спуснаха и започнаха да се веят над пътническите седалки. Сега вече никой не беше на себе си. Паниката започна да се надига като клокочеща в дълбините на вулкан лава, готова да изригне всеки момент сред викове, писъци и отчаян рев.

Членовете на екипажа започнаха да помагат на хората да поставят маските, които сигурно са паднали вследствие на разхерметизиране на пътническия салон. Арън усети, че самолетът започна да снишава. Той се прозя нарочно, за да облекчи налягането в ушите си, което наистина донякъде помогна.

После се обърна и погледна тоалетната — онази, за която Девин каза, че била отворена.

„Сигурно Шарлийн е там вътре, с Джеръд Кърби“ — помисли си Арън.

Сигурно е зад тази врата.

---

[1] sotto voce (итал.) — полугласно. — Бел.пр. ↑

КАТАСТРОФА

Изпитанията на Джим Никълс бяха преминали всички възможни фази: от мъчителни, през ужасни до непреодолими. В началото беше започнал да се притеснява за мистериозните дефекти на компютърната система в пилотската кабина. После започна да се безпокои за състоянието на собствения си разсъдък, представяйки си странни и ужасяващи картини. Дали „Принцесата“ не се бе изгубила от радарните системи и изчезнала в неизвестното? Дали той, като капитан на самолета, щеше да бъде в състояние да работи нормално? Дали не беше убил жена си?

Когато преди половин час беше влязъл Арън, за да съобщи, че един от пътниците е бил намерен мъртъв в една от тоалетните, той бе положил свръхусилия да запази спокойствие и хладнокръвие, каквото трябва да притежава един отлично обучен и опитен командир на самолет.

После обаче, малко след пет разбра, че има още много, за което да се притеснява. В пилотската кабина беше прозвучал писклив сигнал — силен и дразнещ звук, който го разтърси до мозъка на костите му.

Също толкова потресен, Грег се бе втренчил в EICAS.

— Повреда в двигателите — съобщи той. — Изгасна втори двигател.

Джим не можеше да повярва, докато не видя показанията с очите си.

Двигател 2 ПОВРЕДА.

Двигател 2 ПОВРЕДА.

— Какво, по дяволите, се случва? — извика той, вече неспособен да прикрива тревогата си зад маската на професионално поведение.

Въздушната скорост и температурата на двигателите падаха бързо. Когато „Принцесата“ се наклони наляво, Джим стъпи на педала на стабилизатора с десния си крак, за да изправи самолета. Грег сграбчи листовите и започна да търси инструкциите за действия при повреда на двигател.

— Изключи автоматичния дросел и затвори клапана на горивото — четеше високо на глас той.

Когато Джим изпълни указанията, двигател 2 изгасна.

— Мислех, че имаме много гориво — смутено каза Бен.

— Уредът за измерване на горивото показва, че имаме. — Грег вдигна високо ръцете си, като че ли да каже, че също не може да види смисъла на това.

— Опитай да рестартираш — нареди Джим. — Ние сме на 9100 метра височина, така че не би трябвало да паднем. В добро състояние сме да продължим.

— Окей — каза Грег. Той щракна клапана на горивото — превключвател, намиращ се под регулатора на газта — до най-горна позиция, за да рестартира двигателя. — Ще бъдат нужни две-три минути преди да разберем дали ще запали.

— Да не би някой от предпазителите да е изгорял? — попита Бен.

Грег и Бен грижливо изследваха панела над главите им. Ако някой от предпазителите се претовареше, той би изскочил от гнездото си и трябваше просто да бъде вкаран обратно.

— Наред ли е? — попита Джим.

— Не виждам нищо — каза Грег. — Така че трябва да почакаме и да видим дали двигател 2 ще включи отново — добави мрачно той.

Джим осъзна, че данните за повреда потвърждават това, което отдавна подозираше: системата EICAS на практика функционираше, повреда в радиооборудването и в бордовите компютърни системи също нямаше.

Ако всичко това беше истина, проблемите, с които се сблъскваха, идваха от някакъв източник извън „Принцесата“.

Двайсет секунди по-късно неговите размишления вече нямаха никакво значение.

Внезапно екранът на EICAS направо се възпламени от тревожни сигнали. За изумление на Джим, двигатели 3 и двигател 4 спряха почти в един и същи момент. Неочаквано самолетът се наклони надясно.

Точно когато неговият помощник-пилот изключи блокиралите двигатели и Джим можеше отново да използва стабилизатора, за да изправи самолета, двигател 1 също изгасна.

— Загубихме и четирите двигателя в рамките на 90 секунди — извика Грег, видимо разтревожен. — Това не е възможно!

— Очевидно не е! — тежко каза Джим.

Всъщност за него и за пилоти като него, обучени във военноморските сили, опасността повишаваше способността за хладнокръвно взимане на адекватни решения. Когато алармените сигнали на „Принцесата“ буквално задръстиха таблото, като че ли мъглата в ума му се вдигна. Той беше пилот в сърцето и душата си и за пръв път от много дълго време наистина се чувстваше като такъв.

Джим се концентрира върху това, което трябваше да се направи. Установи, че поне засега автопилотът все още работеше, което беше добър знак.

— Включи спомагателния захранващ блок — каза той.

Задача номер едно беше да включат акумулаторните батерии, защото без двигатели можеха да разчитат само на тях, въпреки че за трийсет минути и те щяха да се изтощят.

Грег завъртя стартерния бутон на спомагателния захранващ блок надясно и го отпусна, като по такъв начин задейства малък турбинен двигател, разположен в опашката на самолета. Част от алармените сигнали на екрана на системата EICAS изчезнаха.

— Сега запусни двигателите и опитай отново — каза Джим.

Грег се захвана със задачата.

— Каква височина губим? — попита Джим.

— Нормалното спускане без двигатели е около 610 метра на минута — отговори Бен.

Джим бързо пресметна. Това трябваше да бъде точно така.

— Добре... какво се случи? — попита той, ядосан до краен предел.

— Вулканична пепел? — предположи Бен.

Джим поклати глава.

— Не, щяхме да забележим. Щяхме да видим нещо като искрящ дъжд.

— „Огънят на свети Елмо“^[1] — с напрежение в гласа рече Грег.

— Това е, да — изсумтя Джим. — И трябваше да усетим някаква силна миризма. Като на сярата.

— Хъм... — смотоледи Бен. — Ако сме останали много или малко по нашия курс, приблизително сега трябва да сме над Пръстена.

Не можем да подценим това.

Той имаше предвид Тихоокеанския огнен пръстен — зона в Тихия океан, ползваща се с лоша слава заради вулканичната ѝ активност.

Джим сви рамене:

— Възможно е. Също така може да бъде изтичане на гориво или замърсено гориво, или пък проблем с олово в горивото. — Разтърка лицето си и поклати глава: — Не знам.

— Номер 2 не се запалва — докладва Грег.

— Продължавай. Запускай ги един по един! — настоя Джим.

Той погледна Грег, който използваше горивния клапан, за да запусне двигател 3 и в момента изчакваше, прехапал долната си устна толкова силно, че Джим беше сигурен, че тя кърви.

За минута и половина самолетът се бе превърнал от Джъмбо Джет в безмоторен самолет. Ако той не запуснеше отново двигателите, разполагаха с около трийсет минути преди да се предприеме принудително кацане.

Това беше жестоката действителност и всеки един пилот в кабината на самолета го знаеше до мозъка на костите си.

— Какво искате да направим, ако не запуснем двигателите отново? — попита Бен. — Да продължим ли да опитваме ръчно рестартиране или ще опитаме пълен рестарт?

Джим обмисляше възможностите. Ако усилията на Грег да рестартира ръчно двигателите се проваляха, той разполагаше с едно последно средство: пълен рестарт. За тази цел трябваше да увеличи въздушната скорост като насочи носа на самолета надолу, позволявайки въздушният поток да нахлуе през двигателите. И тогава биха могли да запуснат едновременно всички двигатели, като се надяват и се молят, че този ход ще се окаже успешен.

Това бе план Б. Отрицателната страна на план Б, ако той се провалеше бе, че нямаше план В.

— Много рисковано — въздъхна Джим. — Това ще бъде всичко или нищо. Ако не се получи, ще полетим бързо надолу и не бихме могли да направим нищо повече — поклати глава той. — Не, ще трябва да рестартираме двигателите ръчно и ако по този начин не успеем, ще се спуснем плавно. След това мога да опитам да се приводним с възможно най-ниската скорост. Така че, това е

положението, приятели мои: или ще успеем да се справим, или ще се приводним.

— Категорично не съм съгласен! — рязко възрази Бен. — Ако се приводним, то положението е безнадеждно. Трябва да поемем този риск само ако нямаме никакъв друг избор.

— Приводняването на самолета не означава непременно, че положението е безнадеждно — не се съгласи Джим.

— Безнадеждно е, Джим! — извика гневно Бен. — Шансовете ни за оцеляване са почти нулеви и ти много добре го знаеш! Отделно от това, навън все още е пълен мрак. Не бихме имали никакъв шанс.

— Може би няма да стигнем дотам — остро отвърна Джим. Той бе изненадан от яростната реакция на Бен; никога преди не бе виждал приятеля си да се държи така, а и с Бен никога не бяха спорили за каквото и да било. До този момент той дори не си бе представял, че може да спори с Бен.

Джим реши да не настоява повече и погледна подозрително към Грег.

— Правя всичко по силите си, Бен — беше всичко, което каза.

Часът бе 5:15 и „Принцесата“ постепенно губеше височина — малко по малко от височината и малко по малко от скоростта. Когато преди пет минути всички двигатели работеха, те летяха на 9150 метра. В момента се намираха на 7300 метра.

— Изчислявам, че имаме още двайсет минути, може би няколко повече — каза Джим.

Бен не го опроверга.

Може би оставаше час и половина преди над тази част от Тихия океан да се разсъмне, допускаяки, че светът, какъвто го познаваха, все още беше там долу. Океанът си оставаше скрит под тежък слой от облаци, както си беше цяла нощ — друго странно явление. Единствената светлина, която идваше отвън, бе от звездите и от луната, която сега беше в своята трета четвърт.

Джим се беше заслушал в тишината. Той никога не бе преживявал нещо подобно преди, а и не беше и сънувал какъв би бил полета, без да чува отдалечения грохот на двигателите.

Сега немислимото бе станало действителност. Пътниците също не чуваха нищо и за тях тишината бе далеч по-странна и плашеща.

Изведнъж в него се зароди отчаян порив да се свърже с някой от външния свят. Не искаше да бъде самотен. Но нямаше никакъв начин да се предадат съобщения по радиото. Това щеше да бъде все едно че говори в празно пространство.

Освен това не беше сам. Дали стотици хора щяха да живеят или умрат, зависеше от това какво смяташе да направи той.

Беше настъпил моментът на истината. Трябваше да премахне всичко от съзнанието си, освен какво трябва да се направи. Би ли могъл да се справи? Би ли могъл да го задържи? Само допреди няколко минути мислеше, че може. И той твърдо реши да оцелее, независимо от това какво и кой ще носи отговорност за тази предстояща катастрофа.

„Убиец“ — нашепваше Джоди в ухото му.

Той не ѝ обърна внимание.

— Двигател 1 не се запуска — докладва Грег, — ще опитам номер 4.

— Добре! — каза Джим.

Въздухът в пилотската кабина вече беше толкова разреден, че пилотите изпитваха затруднение с дишането. Джим помисли да надене кислородната си маска, но после се отказа. Това важеше и за Бен и Грег, които вероятно бяха взели същото решение.

Все още черпеха електрическо захранване от спомагателния захранващ блок и от спомагателната въздушна турбина — малка перка, която автоматично се разтваряше в корема на самолета при дефект на някой от двигателите. Така поне предполагаше Джим.

Грег посвети цялото си внимание на горивните клапани и оборотите, за да рестартира двигателите. От това зависеше всичко.

В 5:20 часа тяхната крайсерска скорост падна до 460 км/ч.

— Когато индикатора на въздушната скорост достигне 425 км/ч ще пусна задкрилките, в противен случай няма да мога да летя повече — рече Джим. — Но трябва да бъдем под 6000 метра преди да направим това.

В момента, в който той изрече тези думи, Бен забеляза, че височината им е паднала до 6700 метра.

— Ще опитам да забавя падането като повдигна носа нагоре.

— Добре — съгласи се Грег.

— Предай още едно съобщение. Вероятно това няма да промени нищо, но все пак опитай! Все пак е и процедура.

Грег кимна и поднесе микрофона до устата си:

— Мейдей! Мейдей! Мейдей! Тук „Оушънс“ 5-8-2... — Той направи кратка пауза: — Мейдей! Мейдей! Мейдей! Тук „Оушънс“ 5-8-2, предаваме на сляпо. Настоящото ни местоположение е неизвестно. Крайната ни цел беше Сидни. Всички двигатели са извън строя. Загубихме всякаква навигация и комуникация и се подготвяме за приводняване. Това се случва приблизително в 12:45 Zulu, двайсет минути отсега нататък. Имаме 353 човека на борда на Боинг 747-400. Повтарям: Двигателите изгаснаха! Подготвяме се за приводняване! „Оушънс“ 5-8-2! Край!

„Принцесата“ слезе до 6100 метра. Джим отново обмисляше дали да не опита пълен рестарт, както предложи Бен.

Отново реши да се възпротиви. През целия този полет всичко вървеше толкова на терсене, че здравият разум не бе в състояние да повярва, че нещо ще се оправи. Ако не успееш ръчно да стартират двигателите, този последен опит вероятно също щеше да се провали. Вместо приземяване по корем, самолетът щеше да се разбие с носа напред в каквото и да беше там долу.

5500 метра. Дишането все още бе затруднено, но все пак малко по-леко. Трябваше да са под 3000 метра, за да се стабилизира въздушното налягане. Сега, когато вече бе решил какво да направи, ако Грег не успее да рестартира двигателите, Джим имаше малко време да помисли и за други неща, като например да каже тихо сбогом на дъщерите си — Кара и Натали.

Виждаше сладките им лица във въображението си. Ако Бен излезеше прав и самолетът се разбие, той никога нямаше да види как порастват, никога нямаше да има възможността да ги поучава за това колко неблагоприятни и невъзпитани са момчетата, които те несъмнено щяха да доведат вкъщи. А може би и за самите момчета щеше да е за добро, защото нито един от тях нямаше да бъде достоен за дъщерите му. Абсолютно никакъв шанс. Той обичаше дъщерите си и копнееше да бъде техен закрилник срещу всяко зло на земята.

„Не искам да умра тази вечер!“

С ъгъла на окото си Джим следеше безплодните усилия на Грег да рестартира двигателите.

„Продължавай, Грег!“ — молеше се настойчиво той.

Обърна се към Бен:

— Както казах, няма да рискувам с пълен рестарт. Ако сега не успеем, ще предприема приводняване. Най-напред ще уведомя старши стюарда, а след това и пътниците.

— Сигурен ли си? — попита Бен.

— Абсолютно!

Бен не възрази. Някой трябваше да взима решения и на този полет тази отговорност се падаше на Джим Никълс. Бен приемаше това, поне засега, въпреки че мрачното му изражение издаваше неговите съмнения и страхове.

В 5:30 Джим се обади по телефона на старши стюарда:

— Изгубихме всичките си двигатели и се опитваме да ги рестартираме — каза на Арън. — Не знам дали ще успеем. Подготви салона за аварийно приземяване. Имаш десет минути. Тук се опитваме да правим дори невъзможното, но изглежда най-вероятният изход е приводняване.

— Разбирам — отвърна Арън.

— Знаеш какво да правиш!

— Нещо специално, което трябва да имам предвид?

Джим помисли малко:

— Да! Премести пътниците от бизнес класата в основния салон. Това ще увеличи шансовете им за оцеляване. Евакуирайте ги през предните секции, задните ще бъдат потопени. Заемете позиция при надуваемите лодки и определете двама души от пътниците за помощници. Докладвай ми, когато си готов с всичко това.

Когато приключиха разговора, Джим осъзна, че е забравил да попита какво е положението в салона. Нямахше значение, той прекрасно знаеше какво става там.

„Сега всичко зависи от мен“ — помисли си той.

Макар да полагаше неимоверни усилия, не можеше да потисне мисълта за обзелата го ярост предишния ден. Отново се питаше дали не е сторил нещо на Джоди. Последното, което би искал да направи, бе да я убие. Тя беше добра съпруга от много гледни точки. И особено през първите години на техния брак.

„Не се разстройвай! Не си я убил! Тя си е жива и здрава!“

В този момент Джим се питаше дали Джоди няма да го опровергае, но тя не го направи.

С тежка въздишка той се обърна към пътниците:

— Дами и господа! Говори вашият капитан. Със съжаление трябва да ви съобщя, че имаме сериозен проблем. Всички двигатели излязоха от строя. Полагаме неимоверни усилия да ги рестартираме. Като предпазна мярка екипажът ще започне подготовка на салона за аварийно кацане. Моля ви да изпълнявате техните инструкции и да запазите спокойствие. Искам да ви уверя, че ще направим всичко по силите си, за да се приземим безопасно.

Джим не можеше да се сети какво друго да каже и изключи системата за връзка със салона.

Грег поклати глава:

— Все още не работят. Опитах всичко!

— Не се предавай! — каза Джим и усети вкус на топла кръв в устата си.

Беше се разкървавил, прехапвайки силно долната си устна.

Височината падна до 2700 метра.

„Отвеждаме те към нашата дестинация“ — изведнъж се обади Джоди.

Дъхът му секна. Взря се в нощта през прозореца на пилотската кабина.

„Дестинация? — шепнеше си той. — Каква дестинация?“

Джоди замлъкна отново.

Джим не се бе замислял за тяхната дестинация. Беше се съсредоточил единствено и само върху това какво му бе необходимо, за да приводини самолета. Но това не включваше никаква „дестинация“, не само на подсъзнателно, а и на каквото и да било ниво.

Така че това, което чу, нямаше нищо общо с неговите вътрешни мисли.

Но кой тогава говореше с него?

Джим започна да осъзнава нещо ужасяващо.

„Какво, по дяволите, си ти, Джоди?“

---

[1] „Огън на свети Елмо“ е електрически феномен, който се получава при голямо напрежение на електрическото поле в

атмосферата и обикновено се проявява като светеща плазма (коронен разряд) по остри върхове на високи предмети. — Бел.пр. [↑](#)

ПРЕСЛЕДВАНЕ

В 5:20 ч. сутринта Шарлийн гледаше с широко отворени очи отворената на врата на полуосветената тоалетна. От трупа тя мерна само един крак. Ако искаше да види цялото тяло на Джеръд Кърби, трябваше да направи около три крачки напред. Но се боеше да ги направи.

Защото тялото на починалия мъж не беше единственото нещо вътре.

Шарлийн отстъпи назад и кракът в тоалетната изчезна от погледа ѝ.

После тя се намери застанала до Каси, която отново я гледаше. „Този мъж беше убит — мислеше, че прочете мисълта на момичето тя. — Ти го знаеш, нали?“

Сабрина и Евелин също приковаха вниманието си върху Шарлийн.

— Какво става, по дяволите? — попита майката на Каси, като потри нервно ръце. — Защо изведнъж стана толкова тихо?

Шарлийн трябваше да ѝ каже нещо и реши да се придържа към версията, която Арън и колегите ѝ предлагаха на всички останали.

— Имаме технически проблеми — рече тя.

Сабрина поклати глава в знак на недоверие.

— Ще катастрофираме, нали? — прошепна нервно. — Всички ще загинем.

Евелин я погледна шокирана.

— Не говори така! Плашиш ме!

Евелин също не вярваше, че това може да се случи или просто бягаше от тази мисъл, предполагаше Шарлийн. Само че част от нея би трябвало да осъзнава, че самолет без двигатели не може да се задържи задълго във въздуха. Всички на борда бяха наясно с този елементарен закон на гравитацията.

Шарлийн не можеше да намери подходящите думи, с които да успокои Евелин. Тя се огледа наоколо с надеждата, че Арън се връща.

Но съзираше само тоалетната.

Вратата на тази тоалетна сега беше затворена.

От нея се изтръгна разтърсваща въздишка. Това бе толкова странно, че за миг от секундата тя се замисли дали вратата на тоалетната изобщо е била отворена. Тогава обаче си спомни, че Девин Феликс също бе станал свидетел на този странен факт.

Да не би пък някой бързо да беше затворил вратата? Това бе напълно възможно, въпреки че единствените членове на екипажа, които дежуреха на това място, бяха Джойс и Мишел, а те се намираха доста по-далеч и от тоалетната, и от главното кухненско отделение и бяха доста заети да разговарят с хората. Никой от пътниците не би могъл да затвори вратата. Всички те бяха стегнати с колани в седалките си и гледаха напред. Шарлийн и за миг не можеше да си представи, че някой от тях би се изправил доброволно срещу проснат на пода в тоалетната мъртвец.

Предполагаше, че освен нея самата, Каси и Девин, никой не бе забелязал, че вратата на тоалетната, в която лежеше Джеръд Кърби, за кратко е била отворена.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато погледна назад към Каси. Тя седеше прегърбена и изглеждаше напрегната, безпомощна и уязвима. Като че ли всеки момент се готвеше да изкрещи: „Направи нещо, моля те! Направи нещо!“.

— Всичко ще бъде наред, нали? — с умоляващ глас попита Евелин.

Едрата жена стискаше силно ръката на Сабрина. Това, което очакваше, беше потвърждение и Шарлийн трябваше да ѝ го предостави.

— Разбира се — каза тя като на малко дете, въпреки че когато го изричаше, не беше в състояние да я погледне в очите.

Вместо това отново погледна към тоалетната.

Вратата оставаше затворена.

В интерес на истината, зависеше единствено и само от капитана да прецени дали всичко щеше да е наред, казваше си Шарлийн, но точно в този момент не се осмеляваше да гадае дали Джим Никълс изобщо командва самолета.

Когато Шарлийн тръгваше, Каси я проследи с печален поглед. Тя като че ли ѝ казваше „Сбогом!“.

Шарлийн виждаше как някои от пътниците се молеха, други се държаха за ръце, а трети просто гледаха с празен поглед напред. Някои я викаха, но тя не спря да им даде каквото и да било обяснение.

Според нейния часовник сега часът беше 5:23. Колко ли дълго можеше „Принцесата“ да остане над земята без двигатели? Не за дълго, беше най-логичният отговор. Ако трябваше да направи нещо, то трябваше да го направи сега.

Тя се спря пред завесата, която разделяше туристическата класа от носа на самолета. Зад тази завеса се намираха стълбите, които водеха към горния етаж. Ще има ли смелостта да се качи по тях сама?

Можеше да помоли Арън да дойде с нея, но през последните няколко минути не го беше виждала. Нямаше дори време да го потърси. Освен това никак не ѝ се искаше да се върне обратно по същите стъпки, тъй като това означаваше да се приближи отново до онази тоалетна.

Шарлийн реши да се втурне светкавично по стълбите. За нула време щеше да се озове на горния етаж, където беше пълно с хора и да е близо до пилотската кабина.

Дори да усетеше онзи леден полъх, просто щеше да продължи да върви. Точно това трябваше да направи — да продължи да се движи.

Пое дълбоко въздух, дръпна завесата настрани и се втурна нагоре по стълбите. Взимаше по две стъпала наведнъж.

И ето че вече беше горе.

Нищо не я спря. Нищо не я преследваше.

Когато стигна до бизнес класата, забеляза Рей Джейкъбстън да разговаря с един от пътниците.

Всичко, което оставаше да направи, бе да продължи към помещението за екипажа, което беше съвсем близо отпред. Тя чу как завесата на горния етаж се дръпна зад гърба ѝ.

Мара ли беше това? Не трябваше ли тя да е с Рей в бизнес класата? Може би беше наминала в кухнята, за да подреди количките за сервиране.

Тогава Шарлийн усети ръка върху рамото си.

За секунда помисли, че това е Арън, който я бе последвал, за да я подкрепи — нещо, от което отчаяно се нуждаеше. Молеше се да чуе гласа му.

„Влез вътре при Джим. Кажи му. Кажи му, че преди три часа, по време на турбуленцията, минахме през вратата на вашите кошмари. Сега сме в свят, където Сидни не съществува. Някакво зло от този свят е дошло на борда. Те искат нас. Вие бяхте тук и преди, когато бяхте мъртви. Сега сме почти към края на нашето пътуване. Джим обаче ще ни заведе у дома. Не ти ли обеща това? Той винаги ще те връща у дома.“

В момента, в който осъзна, че това върху рамото ѝ не беше ръка, Шарлийн усети как мраз сковава тялото ѝ. Преди да успее да извика, нещо я сграбчи и я завлече обратно в кухнята. Главата ѝ се блъскаше във външната страна на фурната.

Тя премигна и видя някаква субстанция — ужасно отблъскваща и ужасно страховита — по-черна от най-черната нощ.

ИЗДИРВАНЕ

Вратата на тоалетната, която според Девин преди няколко минути бе откряната, сега беше заключена. Арън смяташе, че Шарлийн е вътре.

Той я отключи и отвори вратата.

Не видя нищо друго, освен тялото на Джеръд Кърби, което изглеждаше точно както и преди: единият му крак изпънат напред, другият повдигнат, ръцете му сплетени в скута, главата — опряна в стената. Изглеждаше така, все едно бе задрямал.

Когато Арън затвори вратата, при него дойде Розет.

— Джим е на телефона — каза тя. — Иска да говори с теб.

— Веднага — отвърна той. — Къде?

— В главната кухня.

Очакваше да чуе най-лошото и го чу.

— Арън — започна Джим Никълс, — всичките ни двигатели излязоха от строя и сега се опитваме да ги рестартираме. Не знам дали ще се получи. Подготви салона за аварийно кацане. Разполагаш с десет минути. Тук правим всичко възможно, но принудително кацане в океана е най-вероятният изход.

Арън усети как стомахът му се свива на топка и му прималява.

— Разбрах — потвърди той.

— Ти знаеш какво трябва да се направи.

— Трябва ли да имам предвид нещо по-специално?

— Да. Премести пътниците от бизнес класата в основния салон — отвърна Джим. — Това ще увеличи шансовете за оцеляване. Евакуирането ще се осъществи през предните аварийни изходи, задните ще бъдат потопени. Заемете позиция при надуваемите лодки и определете двама души от пътниците за помощници. Докладвай ми, когато си готов.

Арън остави слушалката.

Докато се подготвяше за това, което предстоеше, влезе Александра. Дори самата ѝ поява увеличи тревогата му за Шарлийн.

После чу гласа на Джим Никълс с обръщение към пътниците.

— Дами и господа, говори вашият капитан. Съжалявам да ви съобщя, че имаме сериозен проблем. Двигателите не работят. Правим всичко възможно, за да ги рестартираме. Като предпазна мярка екипажът ще започне да подготвя самолета за аварийно кацане. Моля да следвате инструкциите и да запазите спокойствие. Искам да ви уверя, че ще направим всичко възможно, за да кацнем благополучно.

Той звучеше все едно „по-лошото“ все още не е станало „най-лошо“. Когато Арън напусна кухнята, той за кратко се поддаде на илюзията, която Джим бе съумял да внуши на пътниците — че нещата можеха да бъдат и по-лоши. Салонът утихна и се настани зловеща тишина.

Но като професионален стюард с многогодишен летателен опит, Арън разбираше, че в подобни ситуации объркването е лош съветник. Сега пътниците бяха абсолютно наясно, че живеят в кошмар и събуждането от този кошмар не беше техен избор.

Всички членове на екипажа, с изключение на Шарлийн и още един-двама, се бяха събрали около Арън, който напругаше ума си, за да се концентрира върху това, което трябваше да бъде направено. Времето беше прекалено малко.

— Чухте капитана — обърна се към тях с пресипнал глас той. — Заемете позиция при изходите, с изключение на D и E — те ще бъдат потопени, след като се приводним. Мара и Рей да преместят пътниците от бизнес класа тук, долу. Девин, избери двама души от пътниците. Аз вече имам един, който бих препоръчал и ще ти го покажа веднага. Уверете се, че всеки пътник е облякъл спасителната си жилетка и покажете нагледно подготвителната позиция. Закрепете здраво всичко, което може да се разхвърчи или разпилее. Извадете бутилките, които са за бордна продажба от контейнерите и се отървете от тях. Вие знаете какво да правите. Някакви въпроси?

Въпроси нямаше.

— Окей, хора — каза той. — Да се захващаме за работа! Имаме десет минути.

Членовете на екипажа се разпръснаха според указанията. Само Девин остана с него.

— Щеше да ми показваш някого.

Преди принудително кацане екипажът често избираше неколцина доброволци сред пътниците — здрави яки мъже, които да помогнат по време на евакуацията. Като един от тях Арън бе набелязал мъжа, който каза, че е пилотирал „Чесна“.

Той грабна едно от фенерчетата в кухнята, включи осветлението и го насочи към широкоплещестия мъж.

— Ето го там — посочи Арън.

— Да, виждам го — отвърна Девин и се отправи към мъжа.

Арън се придържаше към мотото си, че ако хората запазят спокойствие и стриктно следват съответните процедури, шансът всичко да се развие добре значително нараства. Сега обаче се опасяваше, че нещата ще свършат много зле. Таеше съвсем мъничка надежда, че Джим Никълс ще успее да рестартира двигателите. В рамките на около петнайсетина минути ще трябва да приводни самолета. Нима бе възможно това да свърши добре?

Арън се опита да прогони отговора на собствения си въпрос. Вместо това реши да хвърли бърз поглед в първа класа и на горния етаж, с надеждата да открие Шарлийн. Съзнаваше, че е част от екипажа, но в този момент в ума му беше само Шарлийн. И в сърцето му.

Той закрачи бързо към носа на самолета, осветяваше наляво и надясно по пътя си с фенерчето, проверяваше кухненските отделения и тоалетните. В първа класа — нищо. Остана бизнес класата. Затича се нагоре по стълбите, като се бореше с хаоса.

Мара и Рей инструктираха пътниците да станат и да потърсят места на долния етаж. Арън забеляза, че „Дани де Вито“ създаваше бъркотия, като бръщолевеше всякакъв вид груби и фаталистични коментари. Останалите пътници се мъчеха да го избягват, все едно беше прокажен.

Когато „Дани“ забеляза Арън, той го посочи с пръст и като че ли възнамеряваше да се нахвърли срещу него. Арън обаче нямаше никакво намерение да спори нито с него, нито с когото и да било друг. Обърна му гръб и тръгна обратно надолу по стълбите.

В туристическата класа много от пътниците вече бяха облекли жълтите спасителни жилетки. Те гледаха безизразно пред себе си, всеки потънал в ужаса на собствените си мисли, като осъдени на смърт затворници в последните мигове преди езекутирането им.

Арън беше претърсил целия самолет. Никъде не откри Шарлийн. Нямаше я и на последния инструктаж преди минути.

Тя просто бе обърнала гръб на останалите си колеги.

Дали беше така? Дали не беше ѝ се случило нещо лошо?

Мисълта, която мина през ума на Арън в този момент бе, че ѝ е прилошало и е отишла в помещението за почивка на екипажа. Това беше единственото място в самолета, където все още не бе търсил.

Когато отиде да провери, намери помещението пусто.

Сега вече сериозно се разтревожи.

Нещо ѝ се беше случило.

„Припомни си! Какво би могъл да пропуснеш?“ — въртеше се в главата му.

Последния път, когато говориха, беше след като двигателите бяха отказали. Не, поправи се той. Не бяха говорили. Той ѝ говореше. Тя не бе казала нито дума. За последен път бе чул гласа ѝ, когато ѝ каза за навигационните и комуникационните проблеми в пилотската кабина. Тогава той нямаше никаква представа, че двигателите ще откажат.

По-късно в секция Е го спря мъж, който твърдеше, че бил пилот, а после по някаква необяснима причина започна да му се гади. Девин я беше видял при тоалетните, след което тя като че ли се бе изпарила във въздуха.

Макар да му беше неприсъщо, той не успяваше да отхвърли от ума си мисълта, че Джеръд Кърби я бе отвлякъл и сега тя е на негово разположение. Осъзнаваше, че това беше напълно нелепо, направо смешно. На няколко пъти тази вечер той имаше чувството, че тя иска да му каже нещо, да сподели нещо, но по някаква причина не го прави. Това вече никак не беше смешно.

„Защото си мислеше, че няма да се вслушам в това, което иска да ми каже“ — за миг си помисли той.

Не беше далеч от истината.

„Не се вслушах в това, което искаше да ми каже Памела, когато имаше най-голяма нужда от мен. Не се вслушах и в Шарлийн.“

Изведнъж чувството за вина налегна Арън.

Положението на Пам бе излязло извън контрол по ужасен начин. Той се бе заклел, че такова нещо няма да му се случи никога повече.

Да, но очевидно му се случи. Арън нямаше никаква идея какво трябва да предприеме. Абсолютно никаква.

Върна се в пътническия салон. Празните места в туристическата класа постепенно се заемаха от пътниците от бизнес класата, които идваха един по един. Все още не бе забелязал „Дани де Вито“.

Налягането в ушите му се увеличаваше. „Принцесата“ бързо губеше скорост. Арън погледна навън през прозореца, но не успя да види океана.

Нямаше представа какво има отдолу.

„Ние не трябва да сме тук!“

Рей се приближи към него:

— С Мара сме готови. Горният етаж е опразнен.

— Чудесно! Какво става с „Дани“?

— С кой?

— Ниският мъж с голямата уста.

— А-а, с онзи ли? Отне ни известно време, но най-накрая го убедихме да слезе.

— Успели сте да го надхитрите, имайки предвид какво шило е? Той каза ли нещо?

— И да е казал, не съм обърнал внимание.

Арън постави ръце на хълбоците си.

— Виждал ли си Шарлийн?

— Не — отвърна Рей. — Не можеш ли да я намериш?

— Не — въздъхна Арън.

Погледна часовника си: 5:39 ч. Времето, което беше определено екипажът да подготви самолета за принудително кацане, изтичаше. Въпреки преместването на пътниците, в салона беше зловещо тихо. Двигателите също мълчаха. Това означаваше, че Джим всеки момент щеше да предприеме аварийно кацане и вероятно щеше да има жертви. В най-лошия случай ударът щеше да погуби всички.

Розет докладва, че с подготовката е приключено.

— Тогава седнете и се пристегнете — нареди Арън. — Сега вече може да се случи всеки миг.

Отиде до най-близкия телефон и се обади на Джим Никълс.

— Салонът е готов.

— Добре — каза Джим. — Двигателите не реагираха, така че ще се приводим. По моите изчисления имаме още шест-седем минути. Една минута преди да се приводим ще подам заповед за готовност при аварийна ситуация посредством две примигвания на сигнала за

затягане на предпазните колани — Джим се поколеба. — ... при условие че бутонът все още работи, разбира се.

Сега, след като бе говорил с капитана, Арън осъзна с колко малко време разполага, за да намери Шарлийн. Най-ужасното беше, че нямаше никаква представа къде още да гледа. Беше търсил навсякъде. Тя просто не беше на борда.

Това не беше възможно!

Дали не бе настъпило времето да прекрачи собствените си граници?

Нещо, свързано със самолета е причина за изчезването ѝ.

Беше на косъм да повярва в това.

Хвана високоговорителя:

Дами и господа! След минути ще се приводним. Минута преди това сигналът за затягане на предпазните колани ще примигне два пъти. Моля ви, веднага след като видите този сигнал, да заемете подготвителна позиция. Наведете се напред с две ръце върху главата си и я опрете силно в седалката пред вас. След като кацнем, незабавно напуснете самолета през аварийните изходи. Оставете всички лични вещи. Моля ви, не надувайте спасителните си жилетки, преди да сте напуснали самолета.

Дори и след този анонс сред пътниците нямаше и следа от паника или истерия. Някои от тях се молеха, други пишеха прощални писма, трети просто бяха онемели от ужас.

За първи път Арън си позволи да помисли за вероятността да бъде мъртъв само след няколко минути. Налагаше се да приеме неприемливото — това, че няма да може да се сбогува с Шарлийн. Тя беше любовта на живота му, независимо че я познаваше от толкова кратко време.

Той използва и последните секунди за последна проверка. Забеляза, че една от пътничките не беше свалила обувките си с високи токове. Когато ѝ направи забележка по доста категоричен начин, изплашената жена бързо събу обувките си и Арън ги напъха в багажното над главата ѝ.

После знакът за коланите примигна веднъж. После втори път.

Арън изтича до своята позиция, седна на пода, затегна колана си и с едно движение хвана високоговорителя. Погледна нагоре, отвори уста, за да извика „Готови!“, но...

Една мокра до кости фигура беше застанала на слабо осветената пътека точно пред него. Тя беше смъртно бледа и имаше дълга смолисточерна коса. Стори му се, че видя малки искрящи пламъчета в дълбините на тъмносивите ѝ очи.

— Ти ме изостави! — с бълбукащ глас каза Памела Дрейк и от ъглите на устата ѝ потече мътна вода.

В гърлото на Арън застана бучка и той силно стисна очите си.

— Готови! — изкрещя най-последно по високоговорителя.

„ГОТОВИ! ГОТОВИ! ГОТОВИ!“

Той държеше очите си затворени в очакване на потресаващия сблъсък.

ДЕСТИНАЦИЯ

Когато въздушната скорост на „Принцесата“ се стопи до 350 км/ч, Джим Никълс спусна задкрилките. Височината им беше 2400 метра и облачната покривка приближаваше бързо. Щяха да я пробият всеки момент и тогава най-накрая ще можеха да видят какво ги очаква там долу. Джим реши да не отлага повече своите последни инструкции.

— Грег! Бен! Ето какво ще направим — прочисти гърлото си и направи усилие да запази гласа си спокоен. — Ще продължим да опитваме да рестартираме двигателите, докато достигнем височина от 900 метра. Ако това не стане, а аз се съмнявам да стане в настоящия момент, ще се съсредоточим върху кацането. Грег, при мой сигнал изключи климатичната инсталация и затвори въздухоизпускащите клапани.

Климатичната инсталация използва два въздухоизпускащи клапани, с които се контролира налягането на въздуха вътре в салона. Тъй като тези клапани изпускат въздуха навън от самолета, те трябваше да бъдат затворени преди приводняването, за да се възпрепятства нахлуването на вода вътре в него. Ако всичко мине добре, след приводняването Боинг 747–400 ще служи като плавателен съд и с малко късмет ще може да се носи по водата достатъчно дълго, за да успеят пътниците да излязат.

— Ще вдигна носа максимално високо, ще намаля скоростта до 260 км/ч и ще разтегна задкрилките максимално. След като чрез вълните определим посоката на вятъра, ще обърна носа срещу вятъра. Когато сме почти долу, ще повдигна носа с около десет-двайсет градуса, за да остане над повърхността колкото е възможно по-дълго и да ни позволи да се ударим във водата с минимална скорост. Ще се опитам да кацна успоредно на вълните. След това няма какво повече да направя, освен да се опитам да запазя крилата в хоризонтално положение.

Джим наведе глава и продължи:

— Най-напред ще се удари краят на опашката. Товарът на водата ще накара носа да пропадне. Ако той се окаже под вода...

Той остави да довършат остатъка от изречението на своите помощник-пилоти.

— Какво може да се случи след това, един господ знае — мрачно отбеляза Бен.

— Биха могли да се появят пламъци по крилата — предупреди Грег, — причинени от блъскането на захранващите кабели. А също така може да имаме пламъци и върху водата.

Джим сви рамене:

— Не мисля, че има голяма вероятност за това — поколеба се и добави: — Знаете ли какво? Ще задействам пожарогасителите върху двигателите, докато падаме надолу. По този начин ще можем да бъдем сигурни, че това няма да се случи.

— Добре — рече Грег.

— Други въпроси?

Помощник-пилотът завъртя отрицателно глава.

— А ти, Бен?

— Не! — рязко отсече той.

Тази кратка дума изразяваше дълбоката неудовлетвореност на Бен, че Джим не бе избрал варианта пълен рестарт.

„Аз ли ще бъда убиецът, който ще погуби всеки един на борда след всичко това?“ — горчиво се питаше Джим. Очакваше гласът на Джоди да отговори на този въпрос положително, но тя не каза нищо.

— Грег, продължавай да опитваш да запуснеш двигателите.

Помощник-пилотът продължаваше да прави всичко, на което беше способен. Краткото мълчание, което последва, бе прекъснато от серии пронизителни пиукания: „Летите много ниско! — пищеше алармата. — И колесникът не е спуснат!“.

— Ще изключа сигналите — каза Джим.

Той натисна няколко бутона.

— Системата за предупреждение за удар със земята е изключена. Също така реших да изключа тези за задкрилките и за терена — рече той, когато бе готов.

Телефонът иззвъня.

— Салонът е готов — докладва Арън.

— Добре — каза му Джим. — Двигателите не се запускат, така че ще се приводняваме.

Това не бе напълно вярно, тъй като Грег все още работеше по тях, но той вече не очакваше чудо.

— Изчислих, че имаме още шест или седем минути. Една минута преди да се приводним ще подам заповед за готовност при аварийна ситуация посредством две примигвания на сигнала за затягане на предпазните колани... — Той леко изпъшка. — При условие че този бутон все още работи, разбира се.

Скоро след неговия разговор с Арън „Принцесата“ проби облачното покривало.

Джим задържа дъха си.

Самолетът леко се разлюля. За кратко те не виждаха нищо през прозореца на пилотската кабина, освен замъглена маса от стоманеносиво.

„Какво, по дяволите, има долу?“

Джим не искаше да си представя катастрофата, която можеше да ги сполети, ако това под тях бе земя, а не океан. Смъртоносният сблъсък, който неизбежно ще последва, би бил такъв, че дори и Господ с цялото си всемогъщество не би могъл да предотврати.

А дали изобщо съществуваше шанс точно в този момент да се натъкнат на парче земя в необхватния Тихи океан? Това би било като да открият пословичната игла в купа сено. Тогава тази нощ би предложила още една от странните изненади с непредвиден изход.

Показа се черна повърхност с неясни очертания.

„А-ха — помисли си Джим, — нищо друго, освен океан.“

Въздъхна с облекчение.

Грег не го беше видял. Той продължаваше да работи по горивните клапани, опитвайки се с всички сили да рестартира двигателите. Без никакъв успех.

На 900 метра Джим му извика да спре.

— Сега вече можеш да спреш опитите, Грег!

— По дяволите! — помощник-пилотът изруга с отчаяние. За пръв път Джим го чуваше да ругае.

— Климатичната система и въздухоизпускащите клапани! — каза Джим.

Грег изпълни командите в необходимата последователност.

- Климатична система — изключена!
- Въздухоизпускащи клапани — изключени!
- Задкрилки 20!
- Задкрилки 20 — потвърди Грег.

Самолетът потръпна, тъй като задкрилките се разтегнаха още повече.

Джим намали скоростта до 260 км/ч — минималната летателна скорост. Океанът се приближаваше все по-близко и Джим вярваше, че е видял бяла пяна на гребена на вълните. Още няколко секунди и всичко щеше да свърши.

В тези отчаяни последни моменти Джим си представи дома и градината си. Той се видя с Кара и Натали под слънчевите лъчи отвън. Смееха се, както само малките момичета могат да се смеят, гонеха се шумно, играеха някаква игра, която не познаваше. През последните месеци беше забелязал, че дъщерите му се увличат от неща, които той не можеше да разбере.

„Ще си дойда у дома и тогава ще ми кажете всичко за тази ваша игра.“

Кара и Натали бяха една до друга, сияйно усмихнати.

Внезапно усмивките им изчезнаха и те паднаха на земята...
Мъртви!

Зад тях се появи жена.

Изглеждаше като Джоди, но не беше тя.

„Убиец!“ — изкрещя и той чу думата толкова ясно, като че ли идваше от няколко метра разстояние.

Джим се почувства, като че ли се беше събудил от някакъв кошмар. Погледна навън в разпръскващата се тъмнина.

„Погледни във водата. Каквото и друго да правиш, не позволявай вълните да удрят напречно носа. Ако това се случи, ще е краят. Няма да позволя вълна да достигне носа. Ще кацна на върха на вълните.“

Джим натисна два пъти светлинния бутон за затягане на предпазните колани.

Изведнъж той рязко се наведе напред от мястото си. Не много далеч, на линията, където самолетът щеше да се удари във водата, той забеляза нещо.

„Божичко, какво е това?“ Почувства пристъп на паника, която завладя цялото му тяло.

Те се приближаваха към това, независимо какво беше то — всичките 353 души на борда.

„Принцесата на Тихия океан“ вече не можеше да остане във въздуха.

Джим Никълс току-що беше забелязал тяхната крайна дестинация.

ИНТЕРЛЮДИЯ IV

Жената в огледалото на банята имаше хлътнали бузи и тъмни кръгове под изцъклените очи.

Тя видя как жената взе малко бяло шишенце от шкафчето под огледалото и отвъртя капачката. Вътре имаше дузина хапчета. Жената в огледалото наклони за секунда главата си настрани, заслушвайки се в „Отивам си вкъщи“, любима песен, която звучеше от стереоуредбата в хола.

Жената в огледалото не се колебаеше. Тя бе решила да го направи веднага, след като песента свърши.

Видя как жената в огледалото допря шишенцето до устните си, повдигна брадичката си и изсипа хапчетата върху езика си.

Жената ги глътна всичките.

За кратко не се случи нищо. В хола беше тихо. Песента беше свършила.

Жената в огледалото реши да я пусне отново, но изведнъж се почувства ужасно зле. Не можеше да диша. Пръстите ѝ се схванаха, когато ги обви около синджирчето на майка си. Тогава припадна.

Изведнъж около нея стана непрогледно черно. Отнякъде — тя не можеше да определи откъде — дочу силен грохот, като при задаваща се гръмотевична буря. Тя не беше сама.

Къде се намираше? Какво се криеше в тази непрогледна тъмнина?

Искаше да се махне оттук! Трябваше да се махне оттук!

Тя усети, че се плъзга назад. Това усещане просто дойде при нея, без да може да го овладее и веднага след това тя премина от тъмнината в ярко осветена стерилна стая.

Виждаше себе си долу, върху болнично легло. Трима лекари стояха около нея. Имаше компютри, монитори и всякакъв вид медицински инструменти.

Лека като перце, тя се носеше над стаята.

В момента, в който осъзна това, се строполи върху собственото си тяло, лежейки със затворени очи. После усети слаби електрически импулси...

... и дълбоко пое въздух.

Лекарите, които току-що бе видяла от тавана, сега се бяха вторачили в нея. Те започнаха развълнувано да обсъждат нещо и един от тях заби хиподермична игла в горната част на ръката ѝ, под рамото. Тя усети болка, но беше прекалено замаяна, за да извика.

По-късно разбра какво се бе случило, след като бе глътнала хапчетата. Беше я намерила нейната приятелка, Нанси Партингтън. Ако Нанси нямаше ключ от апартамента ѝ и ако тогава не беше се отбила, Шарлийн щеше да е мъртва. Всъщност, оказа се, че оцеляването ѝ е истинско чудо. Въпреки че лекарите бяха промили стомаха ѝ, тя едва не си бе отишла. Била е изпаднала в клинична смърт за 57 секунди.

Осем месеца по-късно разказваше за това произшествие в качеството си на пациент на д-р Ричардсън, който я слушаше и си водеше бележки. Беше седнал срещу нея с кръстосани крака, с химикалка в ръка.

— И това се случва, когато започват кошмарите? — попита я той.

— Да — отвърна тя. — Те започнаха още докато бях в болницата. В сънищата си чувам грохота и непрекъснато се връщам в онази непрогледна тъмнина. Там има нещо, което може да ме види. Аз започвам да бягам всеки път, но никога не успявам да се измъкна. Знам, че ме преследват. Всеки път, когато се пробуждам, имам чувството, че ще ме сграбчат.

— Хм... — измънка Ричардсън.

— По-късно преживях друг, но донякъде подобен кошмар. Намирам се в Таперуер стаята на майка ми. Вратата е заключена, но някой иска да я разбие. Изведнъж ключалката се счупва, вратата се отваря и зад нея виждам същата онази тъмнина и... те са там. Сигурна съм в това, въпреки че не ги виждам.

Изтегната върху виненочервената кушетка, тя събра смелост и каза на Ричардсън какво според нея означаваша тези кошмари.

— Аз бях мъртва — прошепна тя. — Помня, че бях умряла.

Ричардсън въздъхна и поклати глава.

— Шарлийн, разбирам за какво говориш. Преживяла си нещо ужасно мъчително. Но...

Пак тази дума.

Но!

Вече примирена, тя остави напирещите думи да се излеят от него като порен дъжд.

Докато лежеше на кушетката, той говореше за майка ѝ, за баща ѝ и за Тод. Тод я беше изнасилил в тъмното и в това се криела причината за страховете ѝ. Това, което бе преживяла след поглъщане на хапчетата, само увеличило прекомерния ѝ страх от тъмното. Сънят ѝ, свързан с Таперуер стаята, твърдеше той, имал връзка с психическия тормоз, който баща ѝ упражнявал над нея. В същото време сънят бил свързан и с любовта ѝ към майка ѝ, която така много ѝ липсваше.

Шарлийн не му вярваше. Тя дори почти не го слушаше. Разбираше какво се опитва да ѝ каже, но за разлика от нея той не е бил там.

Тя беше от другата страна.

Там имаше демони. И тези демони все още бяха с нея.

Всеки път, когато се озовеше сама в тъмното.

V
5:47 Ч. — ДО ПО-КЪСНО

29

САМА

Шарлийн отвори очи в тъмното и за момент се почувства щастлива, че не усети нищо. После изпищя.

Нещо натискаше краката ѝ. Главата ѝ започна да пулсира, все едно черепът ѝ беше разцепен. След време, когато писъците ѝ преминаха в скимтене, започна да оглежда обстановката наоколо.

Лежеше по гръб на пода. Нещо се намираше при краката ѝ и я връзваше, причинявайки ѝ невъобразима болка. Каквото и да бе това нещо, то имаше правоъгълна форма и беше причината за неописуемата болка, която изпитваше тялото ѝ.

Тя правеше неимоверни усилия да го махне от себе си. Стегна коремните си мускули, задържа въздуха си, стисна зъби и се надигна с всичка сила, когато друг сърцераздирателен писък разцепи нощта. Парчета посипани по пода стъкла се бяха забили дълбоко в дланите на ръцете ѝ.

Шарлийн се строполи назад.

Дали тези змии, които бе видяла, висяха от тавана?

Последният писък заседна в гърлото ѝ. Тя широко отвори очи.

Използвайки ранената си ръка, започна да претърсва джоба на униформата си. Все още ли беше там? Дали не го бе изгубила?

Като търсеше отчаяно, успя да намери джобното си фенерче и внимателно го извади от джоба си. Не можеше да си позволи да го изпусне от окървавената си ръка и да се изтърколи някъде в мрака. Когато обаче натисна копчето, за да го включи, лампичката отказа да светне.

В гърлото ѝ се надигна яростно ръмжене. Тогава фенерчето се смили и облекчи мъчителното положение, в което се намираше.

За нейно успокоение змиите, които тя мислеше, че висят от тавана, се оказаха електрически кабели.

Оловната тежест върху краката ѝ беше количка-контейнер. Тя се намираше в кухнята на горния етаж на самолета. Около нея цереше пълен хаос. Подът беше покрит с чинии, купи, прибори за хранене,

късчета храна, парчета стъкла, счупен порцелан и какви ли не други остатъци.

Шарлийн докосна пулсиращото си дясно слепоочие и напипа голяма болезнена цицина. Ръцете и едната страна на главата ѝ кървяха. Количката продължаваше да мачка краката ѝ.

Тя се поотмести и с всички сила започна да блъска масивната количка. Тя отказа да се помръдне. Шарлийн се строполи назад и пое дълбоко въздух. От очите ѝ течаха сълзи и капеха по бузите ѝ.

Някъде много отдалеч зад нея дочу остър стържещ звук, все едно някой разкъсваше метал. После усети, че подът започва да поддава.

Трябваше да се махне оттук! Но първо трябваше да отмести количката от себе си. Един от острите ѝ ръбове се беше забил в кожата ѝ като изхабен месарски нож и болката стана нетърпима. Можеше да се опита да направи едно-единствено нещо — да се опита да повдигне леко края на количката и да издърпа краката си изпод нея.

Стисна здраво с двете си ръце края на количката, повдигна я, като осъзнаваше, че животът ѝ зависи от това. Успя да я помести достатъчно и освободи десния си крак, но тогава тежката количка се стовари върху левия ѝ крак и предизвика поредна нетърпима болка. Тя нямаше друг избор, освен да продължи борбата. Трябваше да освободи и другия си крак и нямаше никой, който да ѝ помогне. Направи пореден опит да повдигне количката, като едновременно силно дръпна крака си. Панталоните ѝ се скъсаха и на бедрото ѝ се появи кърваво петно, като че ли беше разпорена със скалпел. Шарлийн задържа дъха си, превъзмогна болката и продължи да прави всичко по силите си, за да спаси левия си крак, въпреки че осъзнаваше, че разкъсва плътта си, а може би дори и вените си.

След неистови мъки най-после успя да освободи крака си от ужасната тежест, като в този момент количката беше на път да се стовари върху дясната ѝ ръка. Успя някак си да я отблъсне точно преди тя да направи на каша пръстите на ръцете ѝ.

Най-после свободна, тя лежеше задъхана.

Някога с Тод Бауър беше гледала филма „Убийствен пъзел“. Сцената, която се бе запечатил в съзнанието ѝ, беше за наркоманка, която пада в яма, пълна с голямо количество подкожни инжекции. Тогава Шарлийн се питаше ужасена колко ли силна болка би могло да ти причини подобно нещо.

Сега вече знаеше.

— По дяволите! — изстена.

След няколко ужасни минути болката започна да стихва и тя беше в състояние да обмисли положението, в което се намираше. Какво беше последното нещо, което можеше да си спомни?

Беше издърпана назад.

„Тази черна фигура. Какво ми бе сторила? На мен и на самолета?“

Тя измъчваше мозъка си, но не намираше отговор.

„Колко ли е часът?“ — зачуди се и насочи фенерчето към часовника си. 5:56. Беше отсъствала от работа половин час.

Огледа наоколо, като преценяваше степента на разрухата наоколо. Може и да грешеше, но имаше чувството, че „Принцесата“ вече не е във въздуха.

„Ако се окаже така, къде ли бе кацнал Джим?“

„И кога беше кацнал? Къде е той сега? Къде е Арън? Къде са пътниците? И къде е онова нещо, което беше тук с мен?“

Тя обиколи цялата кухня със светлината на фенерчето. Нямаше никакво съмнение. Беше сама.

Подът под нея помръдна отново. Имаше усещането, че се намира на палубата на кораб в развълнувано море. И беше тихо. Нямаше никаква следа нито от пътниците, нито от екипажа, нито от който и да било.

Шарлийн насочи лъча към левия си крак. От двете страни на раздраните ѝ панталони се стичаше кръв. Тя се завъртя надясно, когато усети, че лявата страна на кухненското помещение започна да се движи. Чу остър стържещ метален звук, който я накара да потрепери при мисълта, че това може да е предсмъртната агония на „Принцесата на Тихия океан“.

А сега, какво? Какво щеше да прави тя сега?

Пораженията в кухнята говореха, че самолетът бе извършил грубо кацане.

„Къде са всички?“

„Всички ли са мъртви?“

„Те ни искаха и успяха!“

Но Шарлийн беше все още жива. Тя нямаше никаква представа как бе възможно това.

Пореден свиващ стомаха звук от раздиране на метал прониза цялото ѝ същество.

„Принцесата“ се разпадаше. Всеки момент върху нея можеше да се стовари част от покрива или парче от стена. В катраненочерната тъмнина, която я обкръжаваше, металните стонове звучаха все по-призрачно и страховито.

Ако останеше тук, щеше да бъде погребана сред падащите отломки.

Трябваше да направи нещо! Трябваше да действа!

Но те се криеха в тъмнината, зад кухненската завеса.

Може би тук щеше да бъде в по-голяма безопасност, поне за известно време.

Изкушението да не мърда оттам нарастваше. Мястото тук не бе безопасно, но към момента беше по-сигурно от това да излезе навън и да се срещне с неизвестното.

Остана неподвижна, докато огромен къс метал падна от тавана и се стовари с грохот на пода близо до нея.

Шарлийн се опита да стане, като крещеше за помощ. Осъзна, че това няма да е лесно и наистина не беше. Когато стъпи върху левия си крак, едва не умря от болка. Другият ѝ крак не бе в по-добро състояние, да не говорим за главата ѝ, която пулсираше безмилостно, сякаш щеше да се пръсне. Тя беше зле и ѝ се виеше свят.

Отново си спомни за филма „Убийствен пъзел“. Защо хората се подлагаха на най-ужасни мъчения, само за един слаб лъч надежда? Защо просто не се примирят със съдбата си и да приемат незабавна и не толкова болезнена смърт?

Разбра го едва сега. Инстинктът за оцеляване надвиваше всякакъв вид болка и страдание, когато човек имаше желание за живот.

Когато преди години погълна онези хапчета, беше изгубила всякаква надежда. Нямаше никакво желание да живее. Но оттогава обстоятелствата се бяха променили. Сега тя беше друг човек.

Шарлийн се вкопчи в ръба на тезгяха, използвайки двете си ръце и стараейки се тежестта ѝ да не натоварва контузения крак.

Сега трябваше да дръпне завесата. Какъв ли ужас щеше да се разкрие?

Стисна джобното си фенерче като оръжие, дръпна завесата настрани и насочи светлината към тъмното зад завесата.

Не видя никого. Нищо!

Тя се осмели да поеме въздух. Бързото претърсване не откри нито пътници, нито членове на екипажа. Горният етаж беше безлюден.

Боингът сигурно е предприел аварийно кацане, разсъждаваше Шарлийн. Но къде, за бога, бяха пътниците?

Може би долу, в туристическата класа. Всички бяха там. Трябваше да са там. Стотици хора не можеха просто ей така да изчезнат безследно.

Закуцука към стълбите, като правеше всичко възможно да не натоварва левия си крак. Всяка стъпка напред имаше значение. От горния край на стъпалата тя се взря в непрогледната тъмна пропаст. Не можеше да направи много. Чу шума на вода, която се плискаше в корпуса на самолета. Видя вода и в долния край на стълбите. Веднага си помисли да извика за помощ.

Не го направи, защото демонът, или каквото и да бе това, което сега обитаваше самолета, можеше пак да се появи от тъмното. Това вече не беше халюцинация, свързана с никтофобията. Това беше страшната истина.

Трябваше да намери Арън. Би трябвало да е все още на борда. Той не би могъл да я изостави, нали? Не, сърцето ѝ говореше, че не би го направил, освен ако вече не е сред живите.

Много колебливо тя стисна парапета с две ръце и се приготви да слезе едно стъпало по-надолу.

Когато със сетни сили го направи, шумът от нахлуваща и плискаща се вода се увеличи.

Нищо не изскочи от тъмното и нищо не я докосна.

„Къде, къде, за бога, бяха треста и петдесетте пътници и екипажът?“

С изключение на плискащата се вода, наоколо оставаше тихо — все едно се намираще на призрачен кораб, носещ се напосоки в Тихия океан.

Шарлийн имаше чувството, че е абсолютно сама — единствената жива душа на борда на „Принцесата на Тихия океан“.

И тогава чу вик, идващ някъде отдолу.

В началото прозвуча като дълбок гърлен звук, но после се усили и премина в смразяващо кръвта ридание. Веднъж Шарлийн бе чула

виенето на хиена и това стенание ѝ напомняше точно този вой. Тя усети как цялото ѝ тяло настръхна от ужас.

„Аз съм зад вратата. А може би все пак съм мъртва, както и всички останали.“

Може би наистина беше така. След като бе погълнала онези хапчета, тя бе успяла да се върне в материалния свят с помощта на висококвалифицирани медици. Сега обаче нямаше кой да ѝ помогне и нямаше шанс да се върне. Тук тя беше в капан.

Страхуваше се да продължи надолу по стълбите, но изведнъж почувства огромна необходимост да помогне. В момента, в който се обърна, кракът ѝ се подхлъзна и тя падна по гръб. Главата ѝ се удари в нещо твърдо, което ѝ причини остра и мъчителна болка. Почувства, че ѝ прилява и че ѝ се завива свят, но успя да се претърколи, да се изправи на ръце и крака и да изпъзни възможно по-надалече от стълбите.

Виенето заглъхна, но „Принцесата“ отново започна да се гърчи от страховити стържещи звуци. Носът ѝ се издигна нагоре, все едно излиташе от писта. Шарлийн се страхуваше, че този път корпусът със сигурност щеше да се пропука, но издигането спря и с него спря и металното стържене.

Тишина. Благословена тишина.

Дали джобното ѝ фенерче все още беше с нея? Тя се притесняваше, че може да го е изгубила, но за нейно върховно успокоение откри, че го стиска в лявата си длан.

Болката в главата и в левия ѝ крак я измъчваше и трябваше да полага невероятни усилия, за да контролира сетивата си.

Точно в този момент чу тропот на крака по стълбите.

Нещо или някой се приближаваше.

Костваше ѝ доста усилия, за да се изправи. Като се клатушкаше и се опитваше да пази равновесие, тя успя да прогони болката от раните си. Страхът от това, което я очакваше, надви физическата болка. Прехапа език и с куцукане се отдалечи възможно най-бързо.

Единственият изход беше да върви напред. Умираще от страх да погледне назад. Продължи да върви, като имаше чувството, че нейният мъчител я настига. Тя си представяше как облечена в черно фигура я настига и забива остриите си нокти в гърба ѝ.

„Направи го! — чу да вика собствения си глас, дрезгав и задъхан. — Какво чакаш, по дяволите? Направи го!“

С хлипане подмина една седалка, забързана незнайно накъде. Вече не ѝ пукаше.

Внезапно шумът зад нея изчезна. Това ли е?

Шарлийн замижа силно, очаквайки смъртта, което вече ѝ беше познато.

Това определено не беше мястото, където искаше да прекара последните мигове от живота си.

Картината от рая се бе закодирала в съзнанието ѝ.

Тя се е изтегнала върху белия пясък и Арън я гали. Слънцето грее над тях като огън в чистото светлосиньо небе. Той я целува и я люби бавно и страстно.

Шарлийн се събуди от прекрасния сън на плажа, за да попадне отново в студения мрачен кошмар, който се бе превърнал в нейна действителност.

Тя се изкушаваше да хвърли един поглед през рамо.

Тогава ѝ стана ясно, че от пилотската кабина я делиха само девет метра. И вратата беше отворена. Насочи фенерчето натам и не видя никого вътре.

Пое дълбоко въздух и направи още една крачка напред. Не ѝ пукаше за болката. Още една стъпка. И още една. Само още една.

Направо невероятно! Каквото и да се намираше зад нея, не се опитваше да я сграбчи или да я отвлече.

Тя се втурна напред. Челюстите ѝ бяха стиснати силно, едната ѝ ръка притискаше кървящия ѝ ляв крак, а другата здраво бе сграбчила фенерчето, като че ли животът ѝ зависеше от него. Стигна до пилотската кабина, влезе вътре и затръшна вратата зад себе си.

Носът на самолета беше наклонен напред. Навън цареше мрак. Огледа наоколо и разбра, че е сама.

Някой започна да удря силно по вратата. После чу оглушителен трясък. После още един. Под ярката светлина на фенерчето забеляза как се появяват вдлъбнатини по металната врата. Ключалката всеки момент щеше да поддаде, точно както беше поддала, когато баща ѝ блъскаше по вратата.

Но тя не се предаваше. Все още не. Шарлийн завърза ръката си около дръжката на седалката на Джим. Събра сили и с неистов вик

успя да се надигне.

Трети трясък.

Вратата едва се крепеше на пантите, помисли Шарлийн.

После всичко спря. За неопределен период от време настъпи тишина. Тя огледа пилотската кабина и успя да отпусне мускулите на ръцете и краката си. Секундите се нижеха.

— Шарлийн!

Тя чу глас, който прозвуча заглушено зад вратата.

— Шарлийн!

Този път гласът беше по-висок и принадлежеше на Арън.

Или поне звучеше като неговия глас. Но не можеше да е той. Не беше възможно!

За момент се поколеба, водена от късцето надежда, което ѝ бе останало, хващайки се за него като удавник за сламка.

Но изведнъж сламката се счупи.

Арън вече не беше на борда на самолета. Или не беше на борда, или беше мъртъв, както всички останали. Това сигурно беше гласът на демона, който я бе проследил до пилотската кабина, а демонът не беше човек.

— Остави ме на мира! — истерично изкрещя тя. — Остави ме на мира, по дяволите!

Отново тишина. После го чу да вика отново.

— Шарлийн? Там ли си? Наистина ли си ти?

Гласът наистина звучеше като този на Арън.

— Отвори! Аз съм, Арън!

— Не, не си ти! — тихо промълви тя на себе си.

Дръжката се разтресе и блъскането започна отново, но този път не така силно и решително, както преди.

— Не мога да отворя вратата от тази страна. Ти трябва да отвориш, Шарлийн!

Тя не отговори. Беше замръзнала на мястото си.

— Отвори! — викаше Арън, като не преставаше да удря с юмрук по вратата. — За бога, Шарлийн! Ако можеш, отвори проклетата врата!

Шарлийн стоеше олюлявайки се върху наклонения под. Събра сили и преглътна болката.

Още не беше свършило. Те нямаше да я пуснат. Тя знаеше, че вратата ще се сгромоляса. Това беше нещо неизбежно — като смъртта.

Шарлийн обаче бе решила да се бори докрай, а не да умре безславно. Вече не беше онова уязвимо момиче от миналото.

Пъхна фенерчето в джоба на самото си, за да освободи и двете си ръце и започна трескаво да претърсва пилотската кабина.

Къде ли я държаха?

После си спомни. Беше зад един от горните панели.

Намери отделението, където беше сложена, издърпа я и сграбчи дървената ѝ дръжка в дясната си ръка. После се втренчи в нея, тъй като изведнъж ударите по вратата се подновиха.

— Отвори, Шарлийн! Побързай! Нямаме много време!

Беше брадва. На единия край на дръжката имаше заточено острие, а на другия — пика. Това беше инструмент, който се държеше в пилотската кабина на всеки самолет.

Шарлийн застана пред вратата и вдигна брадвата.

— Хайде, влизай — измърмори тя. — Чака те изненада!

Демонът от другата страна вероятно не я бе чул. Само че... беше! Шумовете заглъхнаха. Виковете също замлъкнаха. Демонът беше наострил уши.

Шарлийн можеше за малко да си отдъхне. Все още беше нощ и тя се намираше в тъмната пилотска кабина на Боинг 747–400, който беше прокълнат.

Хрумна ѝ идея. Бързо откопча синджирчето си и стисна здраво златното кръстче в ръката си. То беше топло. Излъчваше топлина. Имаше чувството, че сега, когато въпросът беше на живот и смърт, майка ѝ бе тук с нея.

Не беше възможно вратата на пилотската кабина да се отвори с груба сила. Но, както бе очаквала, този път тя не само се отвори, а се отвори мигновено.

Чу един последен разрушителен нечовешки удар. В следващия момент вратата увисна на пантите си, смачкана и зееща.

Сега вече никой и нищо не можеше да спре когото и да било или каквото и да било да влезе в кабината.

Шарлийн стисна брадвата с две ръце и я вдигна високо над главата си. Около дръжката беше увито синджирчето с кръстчето.

Като пепелянка, която търси жертвата си, тя беше готова да нанесе удара.

И тогава на входа се появи сянка.

С всички сили Шарлийн замахна с брадвата.

ПРИВОДНЯВАНЕ

В 5:47 ч. Джим Никълс видя края на света.

На няколко мили пред него — там, където щеше да се наложи да приводни 747 — видя ръба на нещо, което изглеждаше черно... небитие.

Той все още виждаше океана в сребърната светлина на луната, чак до ръба на...

... каквото и да беше това. В него не проникваше късче светлина и то се простираше толкова надалече и нашироко, колкото виждаха очите. Нямахме никакъв начин да бъде избегнато.

Първата мисъл на Джим беше, че си е изгубил ума и заедно с него всякаква представа за реалността. Какво се криеше там в мрака? Имаше ли изобщо нещо?

Мъчеше се да открие отговора. Може би беше просто дебел слой мъгла. Никаква мъгла обаче не можеше да създаде илюзията, че е стигнал края на света, както древните мореплаватели, които са вярвали, че земята е плоска и че ако отплуват много далече в Атлантическия океан, неизбежно ще паднат от ръба в... какво?

„Какво, за бога, е това?“ — чудеше се Джим и продължаваше да се вира съсредоточено напред.

Той се носеше плавно на височина 90 метра. Беше предвидил да задържи самолета във въздуха най-много в продължение на две минути. Дотогава обаче те можеха да бъдат погълнати от огромното отвратително нещо, което лежеше неподвижно отпред.

Съществуваше само един начин да не бъдат погълнати. Той трябваше да се приводни, и то веднага! Трябваше да блъсне 747 във водата и майната им на последниците.

Джим прекрасно знаеше какви щяха да бъдат последниците от това. Ако самолетът докоснеше водата с носа надолу при тази скорост, щеше да се разбие на парчета. Повечето от пътниците ще бъдат убити.

Ако този мрак вещаеше неизбежна смърт за всички, то приводняването сега беше по-добрият вариант. Тогава поне някои от

пътниците и екипажа можеха да оцелеят.

Изведнъж той проумя защо мислеше за това сега. Заради обещанието, което беше дал на Шарлийн Тийър в онази далечна нощ, някъде в Азия, когато тя му бе споделила, че е изгубила майка си в самолетна катастрофа.

„Ще те закарам у дома невредима, Шарлийн.“

Беше постъпил твърде емоционално, но това бе в малките часове на нощта и беше ударил няколко питиета. Той не искаше да мисли за това обещание сега, нито за многото други обещания, дадени на хора, които някога му бяха скъпи. Едно нещо обаче бе сигурно — тази вечер той нямаше да може да закара Шарлийн у дома невредима!

Какво да направи? Как да постъпи? Пот изби по челото му.

Джоди мълчеше. Дали тя или който или каквото и да беше това в действителност, не го чакаше в недрата на черната тъмнина, към която самолетът бързо се приближаваше?

Той не можеше да действа. Мозъкът му отказваше. Знаеше, че трябва да направи нещо, че трябва да се приводни, и то веднага, но не беше в състояние. Ако предприемеше това, щеше да убие пътниците и екипажа, точно както бе предрекла Джоди.

Грег и Бен мълчаха. Джим хвърли подозрителен поглед към Грег и забеляза втория си пилот, който по принцип не беше от приказливите, да гледа втренчено напред с широко отворени очи. Седнал зад него, Бен изглежда шепнеше някаква молитва и през прозореца на пилотската кабина също виждаше само онова, което се задаваше срещу тях.

Но Грег и Бен не виждаха небитието. По някаква причина Джим бе убеден в това.

Той провери радиоалтиметъра^[1]. В момента „Принцесата“ се носеше плавно над Тихия океан на височина 50 метра.

Джим реши да не се приводнява. Не и в този момент. Ако единствения начин да избегне този смразяващ кръвта мрак беше безразсъдно да блъсне самолета в океана и евентуално да погуби всички, нямаше как да го приеме. Ако трябваше да загине той самият, така да бъде. Не можеше да си позволи да поеме отговорността за смъртта на неговите пътници, поверили му живота си. Може би беше стигнал края на Този свят и сега не оставаше нищо друго, освен да

открие какво се намираше зад това, което винаги знаеше, че е границата с реалността.

Всичко, което се бе случило от турбуленцията насам, бяха само части от пъзел, водещи ги към тази дестинация.

— Знаем, че можеш да го направиш, Джим — прозвуча дрезгавия глас на Грег. — Направи го!

До последния момент Грег оставаше верен на себе си и на колегите си пилоти.

Площта, която се разстиляше пред тях — по-черна и от самата нощ — придоби още по-големи размери.

„Елате при нас!“ — извика Джоди.

В каквото и мрачно подземие да бе изчезнала, сега тя се беше върнала и гласът ѝ звучеше по-злокобно от всякога. Джим бе напълно убеден, без капчица съмнение, че този път той не беше чул гласа ѝ само в съзнанието си. Тя беше отправила думите си високо и ясно към всички в кабината, може би защото всички вече бяха ужасно близо до мястото, което бе нейното ниво на съществуване.

Изпадайки в паника, Джим една не заби носа на самолета.

— Млъквай, кучко! — изкрещя той инстинктивно, учудвайки повече самия себе си, отколкото колегите си. Това обаче беше вик на облекчение.

Джоди не отговори.

— Ти си сатана! — изкрещя Джим.

Ако това беше вярно, както разумът му подсказваше, те бяха пред прага на ада.

— Джим! — извика Бен зад гърба му. — Стегни се! Ти трябва да си наясно, за бога!

Грег продължаваше да мълчи. Гледаше го тотално объркан от избухването му и загрижен за състоянието му в тези последни минути преди приводняването, но Джим не забеляза това.

Той вече не виждаше нищо друго, освен по-тъмна от най-тъмната безкрайност пред него, която сега вече беше много близо. Бе сигурен, че нито Бен, нито Грег можеха да я видят. Ако това беше така, значи не бяха чули и Джоди.

Тогава това означаваше, че мъртвата му съпруга говореше само на него. И...

Твърде късно. Изведнъж непрогледната тъмнина обгърна него и самолета. Беше преминал там.

В този момент Джим помисли, че се намира в ада.

„Къде си, Джоди? Джоди, къде си, по дяволите?“

За момент той нито я виждаше, нито я чуваше и направи единственото нещо, на което бе способен. Може би Бен му го беше внушил с последните думи, които му каза след избухването му.

Той започна да се моли.

— Мили Боже, помогни ни! — мърмореше Джим. — Изведи ни от ада, милостиви Боже! Спаси ни, Господи!

Провери алтиметъра отново. „Принцесата“ вече не беше във въздуха.

— Това беше, момчета — каза той със стисната челюст.

Часът беше 5:49.

Опашката на 747 закачи нещо твърдо и рамките на прозорците на пилотската кабина леко се разтресоха. Корпусът на самолета се плъзна по повърхността на нещото, което се намираще отдолу.

Тогава като че ли всичко се случи изведнъж. „Принцесата“ се разтнесе и рязко забави ход. Джим чу силно трещене, като артилерийска стрелба, но нямаше никакво време да търси откъде идваше. Трябваше да държи възможно най-стегнато щурвала, за да предотврати бясното завъртане на самолета наляво или надясно и евентуално пълното му преобръщане.

„Трябва да запазя тази щайга цяла“ — отчаяно си мислеше.

— Пристигнахме — изръмжа той. — Пристигнахме където ни искахте!

Не се обръщаше към Грег или към Бен. Но кои бяха те? Джоди? „Принцесата“? Нямаше да се учуди особено, ако бяха едно и също. Сега вече абсолютно нищо не можеше да го учуди.

— Помогни ни, Господи! Моля те, помогни ни! — викаше той.

„Принцесата“ продължи бесния си път, като се клатеше и тресеше. Джим се пристегна с ремъците, очаквайки всеки момент крилата да се ударят в нещо и да се откъснат.

Водата се плискаше върху прозорците, като че ли навън валеше проливен дъжд.

„Това Тихия океан ли беше?“ — питаше се Джим. — Нима океанът се простираше и зад края на света?

Странно, но Джим забелязваше и най-малките детайли в уредите, лампите и цифрите по пулта за управление и контролните панели. Грег седеше до него, стиснал бедрата си в поза за аварийно кацане. Скоростта падна рязко и бе въпрос на секунди 747 да спре окончателно.

Изведнъж в пилотската кабина настъпи мрак, като че ли някаква огромна вълна беше заляла самолета и го беше погребала. Джим изкрещя. След ужасяващо разтрисане самолетът замръзна на място.

Джим примигна. Все още беше жив. Грег и Бен също.

Той се отказа от управлението и с увиснала челюст погледна колегите си.

— Тръгвайте! — извика им той. — Хайде, вървете!

Тримата пилоти бързо разкопчаха предпазните си колани.

Бен отвори вратата на пилотската кабина и излезе пръв, следван от Грег.

Джим се затича след тях, но на прага се поколеба.

Въпреки непредвидимото, което ги очакваше, той не можеше да не огледа за последен път мястото, което му бе служило предано толкова години наред.

Знаеше, че това беше неговият последен полет.

Още по-мъчителна бе мисълта, че никога повече няма да види дъщерите си.

Къде беше довел всичките тези хора от самолета? Дали поне бяха живи?

Погледна през страничния прозорец и за свое удивление съзря греещата луна. Видя и сребристи вълни. Съвсем не бе очаквал това, но то не го успокои. За него подобни картини вече не бяха доказателство, че се намираха в света, който познаваше.

Нямаше значение. Засега трябваше да направи всичко възможно оцелелите да бъдат изведени извън борда. Много скоро водата щеше да нахлуе вътре и самолетът ще започне да потъва. Нямаше време да стои и да бездейства.

Трябваше да видят какво имаше извън „Принцесата“.

В 5:51 той напусна пилотската кабина и се затича след Грег и Бен. Бизнес класата беше пуста. По негово нареждане пътниците бяха преместени в долния салон.

В бързината Джим мина покрай Шарлийн, без да забележи, че тя лежи в безсъзнание зад завесата на кухненското отделение, затисната от една количка.

Тримата пилоти изтичаха надолу по стълбите, попадайки в ръцете на всеобщата недружелюбна паника.

Пътниците се бяха струпали на пътеките, напирайки да напуснат самолета. Водени от инстинкта си за самосъхранение, мъже и жени се бутаха и блъскаха в отчаяно паническо бягство. Един мъж замахна с юмрук и удари в челюстта друг мъж, който се свлече на пода в полусъзнание.

Независимо от хаоса, който цареше, Джим беше доволен, виждайки колко много хора са оцелели. На пръв поглед не видя жертви, освен припадналия мъж.

И въпреки всичко главата му се поизбистри. Мислите му за Джоди и за края на света се поотдалечиха. Усещаше, че мозъкът му се съживява отново.

И тогава ужасът ги връхлетя с пълна сила.

---

[1] Уред за измерване височината на въздухоплатателно средство над земята чрез радиосигнал. — Бел.пр. ↑

ЕВАКУАЦИЯ

След като Арън извика по високоговорителя „Готови! Готови! Готови!“, в салона се възцари ледена тишина. Той задържа дъха си. Кога ли ще настъпи краят? Как ли ще настъпи?

Страхуваше се да отвори очи. Памела стоеше пред него на пътеката. Студеното ѝ мъртворешки бледо лице беше само на сантиметри от неговото.

В 5:49 ч. „Принцесата на Тихия океан“ се разтреса от зверски сблъсък. Арън имаше чувството, че главата му всеки момент ще се пръсне. После цялото му тяло започна да се тресе от преживения при удара шок. Предпазният колан се бе врязал в кожата му и дробовете му бяха останали без въздух.

Той отвори очи. Сестра му вече не беше там. Черна чанта Самсонайт прелетя през въздуха, удари се в главата на един пътник, седнал срещу Арън, и той кълмна глава. От вътрешността на най-близкото кухненско отделение се прекатури количка, разпиля чаши и чинии, които станаха на парчета и се разхвърчаха по пода. Той с учудване гледаше как чифт очила летят във въздуха като птица. Нямаше представа дали Памела е все още някъде наоколо, но това не го интересуваше. В момента в ума му имаше една-единствена мисъл — оцеляване.

Доколкото можеше да види, всички пътници бяха надянали жълтите си спасителни жилетки и заели подготвителна позиция, подпрели глави в седалките пред тях.

Кошмарът дебнеше навсякъде. Стомахът на Арън се сви на топка. Непрекъснато му се гадеше, колкото и да се мъчеше да преодолее люшкането и клатенето, и сигурно щеше да продължи така, докато „Принцесата“ спре или прозорците се пръснат, или докато фюзелажа се разкъса и самолетът се разпадне. Някак си беше наранил пръста и силната болка го прониза в ръката. Изруга на глас, с което се присъедини към „Хора на пътниците“, които стенеха, пищяха или ругаеха — пълна какофония от мъка, страх и ужас.

Най-накрая като че ли най-страшното беше преминало. Самолетът продължаваше да се тресе и да криволичи, но скоростта бе намалена и вече управляема.

И тогава „Принцесата“ спря.

Арън откопча предпазния си колан и слепешком започна да търси фенерчето си, което, за негово учудване, намери в джоба си. Включи го и се надигна от мястото си, а останалите пътници и членове на екипажа бавно последваха примера му. Арън издърпа дръжката на аварийния изход в секция В със свободната си ръка, но вратата, която водеше навън, не се помръдваше. Струйка топла кръв потече от носа към устата му и той я облиза. Пътници в различни състояния на шок започнаха да се тълпят около него.

Той остави фенерчето на пода и този път дръпна дръжката с двете си ръце, но тя отново отказа да се отвори. На пътеката се трупаха все повече и повече хора. Един по-възрастен мъж, застанал близо до Арън, беше съборен и започна да вика от ужас и болка, когато буквално бе стъпкан от изпадналите в истерия пътници, които се бутаха и блъскаха в теснотията. Никой не се опита да му помогне или да предложи каквато и да било подкрепа. Всеки се интересуваше единствено от своята особа и само най-яките и най-ловките можеха да се надяват да оцелеят. За пореден път Арън се опита да отвори вратата и за пореден път безрезултатно. Като че ли проклетата врата беше закована. Сега пътниците се приближаваха към него, катерейки се по седалките. Дори и в тъмното ясно можеше да прочете страха и ужаса върху лицата им. Няколко души бяха пренебрегнали инструкциите и бяха надули спасителните си жилетки вътре в самолета и сега бяха приклепени в седалките си или блокираха пътеките. Писъците го пронизваха като с месарски нож. Слава богу, мислеше си той, нямаше много жертви, или поне така изглеждаше на пръв поглед.

Арън продължи да дърпа дръжката, но масивната врата не помръдваше. Мара се промъкваше към него през тълпата.

— Чакай, нека ти помогна! — извика му тя и те заедно задърпаха дръжката, но напразно.

Тогава зад тях се появи Джим Никълс. Хората наблизко му направиха път, може би с надежда, може би заради униформата, а може би заради двете.

— Не се отваря — извика му Арън. — Не мога да я накарам да се отвори.

— Виждам — отвърна Джим. — Отмести се настрани. Дай да опитам!

Капитанът започна да дърпа дръжката. Арън усети как подът под краката му се раздвижи, като че ли се намираще на кораб в морето.

Всъщност самолетът наистина напомняше на кораб, който всеки момент щеше да потъне. Нямаше много време. Чак сега осъзна, че никой не беше излязъл навън, нито от този, нито от който и да е друг авариен изход. Нима бяха затворени? Но това беше невъзможно! Той протегна врат.

Точно така. Изглежда всички все още бяха на борда.

„Принцесата“ не искаше да ги пусне. Като че ли самолетът беше прокълнат и бе твърдо решил да завлече всички до един със себе си в подводната си гробница.

Когато през салона премина пронизителен стържещ звук, Арън замръзна. Това несъмнено беше звук от раздиране на метал. Носът на „Принцесата“ се надигна към небето и опашката потъна по-дълбоко в океана. Пътниците падаха с писъци един връз друг.

Като се съвзе от замайването, което за момент го бе връхлетяло, Арън отново хвана дръжката, за да помогне на капитана. Самолетът продължаваше да скърца и да стене, като носът му се надигаше все повече и повече. Пътниците и екипажът стояха, седяха или лежаха в предните три секции. Не се опитваха да обуздаят хаоса. Това не беше по силите на никого.

В този момент се надигнаха одобрителни викове. Арън пусна дръжката, надигна се на пръсти и видя, че най-после хората от секция С можеха да излязат.

Той погледна Джим.

— Да опитаме пак.

Той отново дръпна силно дръжката и нададе вик, когато най-после тежката врата се отвори и евакуационните пързалки се показаха зад нея. Арън вдъхна дълбоко приятния аромат на морския въздух и стисна юмрук. После махна на пътниците.

— Скачайте! Скачайте! — викаше. — Един по един! Запазете спокойствие!

Част от тълпата се подчини на инструктажа само в началото. После, в неистовите си усилия да се измъкнат от обречения самолет, и почти събаряйки Арън и Джим, пътниците скачаха и се мятаха върху спасителната пързалка, която им служеше като носещ се по водата сал. „Дани де Вито“ беше сред първите, скочили от борда. Екипажът бе дал изрично нареждане жените и децата да бъдат евакуирани първи, но на „Дани“ и на останалите типове като него изобщо не им пукаше за никакви си инструкции. Само за секунди 25 души вече се намираха на пързалката, което беше максималният ѝ капацитет.

— Чакайте! Спрете всички! — крещеше Арън.

Джим откачи пързалката от корпуса на самолета. След като я отблъсна с двете си ръце, тя отплува далеч в тъмнината.

— Насам! — викаше някой. — Насам!

Огромен мъж си проправяше с лакти път напред. Беше пилотът на Чесна, сега в качеството си на помощник. Когато издърпа дръжката върху панела на покрива на самолета, един жълт пакет се изръси долу. Беше голям и масивен като самия него и затова трябваше да го хване с двете си ръце. Джим и Арън поеха пакета от мъжа, завлякоха го до вратата и го хвърлиха в океана. На момента се задейства бутилката със сгъстен въздух и превърна жълтия пакет в шестоъгълен спасителен надуваем сал с малка стълба и въже за теглене. Арън бързо я завърза за корпуса.

— Добра работа — извика той на мъжа.

Облекчението и задоволството му нараснаха в момента, в който се изправи на крака. През другите изходи пътниците изскачаха от самолета един след друг. Той видя светлините на три спасителни надуваеми сала, които вече бяха във водата. Наистина доста хора бяха спасени.

После нещо се обърка тотално. Една жена, облечена в черно от глава до пети, се опита да прекрачи в гумената лодка, но се подхлъзна, катурна се във водата и бързо изчезна в дълбините на океана. Пилотът на Чесната не се поколеба. Той се гмурна с главата напред след жената. Когато най-накрая изплува на повърхността, беше обвил ръка около гърдите ѝ, а тя кашляше и плюеше вода. Хората от лодката протегнаха ръце и изтеглиха и двамата на борда.

— Бог да благослови този човек! — каза Арън на Джим.

Все още дузини хора бяха вътре в салона. Сред тях имаше и ранени. Възрастен мъж с бяла брада беше ударен в главата и изглеждаше доста притеснен. Млада блондинка с мъртвобледо лице притискаше ръка към гърдите си. Арън се чудеше дали ръката ѝ е счупена или рамото ѝ е изкълчено.

Възрастна жена, която дишаше тежко, притискаше с две ръце гърдите си — явно страдаше от сърдечна недостатъчност. Арън отиде при нея, за да ѝ помогне.

Внезапно самолетът силно се разтреса и пътниците започнаха да пицят. Арън пусна старата жена и докато вървеше с клатушкане към вратата, блъсна някакъв човек, който нямаше къде да се задържи и всеки момент щеше да падне.

Опашката на самолета потъваше все по-надълбоко, докато предната част на корпуса се издигаше все по-нагоре под натиска на нахлуващата вода. Арън беше застанал до вратата заедно с Джим.

— Връщам се обратно в салона. Още доста хора имат нужда от помощ.

Джим кимна:

— Върви!

Арън си проправяше път сред скупчилото се при изхода множество.

При другите два аварийни изхода в секция С също цареше хаос. Хората се блъскаха един през друг с писъци. Раздаваха се и юмруци. Въпреки всичко пътниците се измъкваха от самолета и скоро всички щяха да бъдат навън.

— Помощ! — чу се глас от тълпата. — Някой да ми помогне, моля ви!

В мъждивата светлина на малкото лампи в салона, които все още работеха, Арън видя няколко жени, които все още седяха със закопчани колани в седалките си. Той си проправи път до тях. Между едно момиче с конска опашка и млада брюнетка, седеше едра по-възрастна жена. От носа ѝ капеше кръв и се стичаше по врата и гърдите ѝ. Погледът ѝ беше замъглен. Младата брюнетка бе извикала за помощ и сега отчаяно махаше към Арън.

— Не мога да изкарам тази жена през изхода — извика му тя, когато той се приближи към тяхната редица. — Прекалено е тежка.

— Аз ще се погрижа — извика в отговор той. Протегна ръка към момичето с конската опашка: — Хайде, застани тук за момент, за да помогна на тази жена.

Тя пое ръката му и покорно се надигна от седалката си.

Арън хвана тежката жена под мишниците и я изправи на крака. Заведе я до най-близкия аварийен изход в секция С, като я влачеше заднешком с такава мъка, все едно теглеше безжизнена маса. Брюнетката и момичето го следваха с обезумял от страх поглед.

При вратата Арън трябваше да изчака докато останалите пътници напуснат самолета. Тогава Мишел и Джойс, които ръководеха евакуирането в тази секция, поеха товара от него.

— Веднага щом приключите, скачайте навън — извика той.

Сега вече Арън виждаше ясно секции D и E. Забеляза, че там вече нямаше хора.

Беше тихо. Сега, когато почти всички бяха напуснали „Принцесата“, нямаше и писъци. След внезапната тишина салонът напомняше повече гроб, отколкото останки от някогашен величествен самолет. Колко време точно бе минало от момента, в който вратата се отвори и евакуацията започна, не можеше точно да прецени. Навярно не повече от две минути, макар да му се струваше цяла вечност.

Арън погледна часовника си: 5:53.

Чу как водата се плиска някъде в задната част на самолета, което говореше за пробив в корпуса. На смъртно ранения Боинг 747 не му оставаше много живот.

Когато се връщаше назад, той видя бликащата срещу него вода. Арън започна да търси пробива, но не успя да определи точно мястото. Стоеше до глезените във водата, която драстично се покачваше. Нахлуваше срещу него с такава сила, че той едва успяваше да пази равновесие. Какъв ли не багаж плуваше около него: торбички от безмитните магазини, дипломатически куфарчета, палта, обувки, мокри детски играчки и сред всичко това... първото мъртво тяло. Беше тялото на мъж, което се носеше с лице към пода по пътеката, докато в един момент ръката му се приклеци в една от седалките. Тялото се изви настрани и кракът му се заклеци под друга седалка. Водата заливаше безжизнения труп.

Арън се огледа и усети, че се е втренчил в друг човек, намерил смъртта в седалката си. Седеше с отворена уста, а неவிждащите му

вече очи бяха запечатали безкрайното му отчаяние.

— Сър! — извика Арън, напълно наясно, че това беше безсмислено. — Сър!

Мъжът лежеше безмълвен.

Арън не беше способен да направи вече нищо, за да му помогне, а и не можеше да остане където беше.

Мислите му се върнаха към Шарлийн. Въпреки че не я бе видял, беше убеден, че не е напуснала самолета. Това не беше нищо друго, освен дълбоко скрито инстинктивно чувство, но тя трябваше да е някъде тук, а времето му да я намери бързо отлиташе.

Напълно отчаян, той се обърна и зашляпа обратно през прииждащата вода. Видя до вратата Джим Никълс, който внимателно помагаше на ранена жена, чиято ръка изглеждаше счупена, да се прехвърли в закрепения на корпуса спасителен сал. Както изглеждаше, тя беше последният пътник от самолета. В рамките на три минути всички останали вече бяха евакуирани. На борда бяха останали само няколко души от екипажа.

Навън, в океана, светлините, които се показваха и скриваха заедно с вълните, сочеха къде се намират спасителните лодки. Мъжете в тях гребяха с пълна сила, само и само да се отдалечат максимално от „Принцесата на Тихия океан“. В момента, в който потънеше, тя щеше да повлече със себе си всеки, който се намиреше близо до водата. Точно като „Титаник“.

С нахлуването на водата при опашката носът на самолета се издигаше все повече и повече. Към момента по-голямата част от централното тяло също беше под вода. Арън и Джим трябваше да се мъчат да се закрепят поради големия наклон.

Последните членове от екипажа скачаха през най-близкия изход. Грег Хафстатър и Бен Райт ги последваха. Беше останала само още една спасителна лодка, която бързо бе привързана към „Принцесата“.

— Следващият си ти, Арън — извика му Джим.

Арън погледна капитана си:

— Къде е Шарлийн?

Джим го погледна с недоумение:

— Какво искаш да кажеш? Там е някъде, навън — посочи светлините на спасителните лодки в океана.

Арън поклати глава. Не, тя не беше напускала самолета. Бе сигурен в това повече от всичко на света.

— Ти видя ли я да напуска? — провикна се той към Джим.

Пътниците в последната спасителна лодка започнаха да пицят. Малката им лодка, привързана с въже към „Принцесата“, беше подхвърлена толкова нависоко, че повали неколцина от тях точно в момента, когато ужасният стържещ звук от раздиран метал проглуши тъпанчетата им.

— Всемогъщи Господи! Исусе Христе! Арън, нямаме никакво време! — изрева Джим. — Самолетът се разпада и всеки миг лодката ще се преобърне! Скачай! Това е заповед!

Арън погледна Джим, после пътниците в лодката. На фона на стенанията на самолета взе решение.

Здраво сграбчи Джим за раменете и го бутна в спасителната лодка. Хванат неподготвен, Джим Никълс падна по гръб на дъното. Преди да успее да се изправи на колене, Арън вече беше развързал въжето.

— Какво правиш, по дяволите? — изкрещя Джим.

Арън не отговори. Тласна лодката и тя отплува надалече от орисания самолет.

Джим продължаваше да крещи:

— Арън! Не може да постъпваш така! Арън!

Арън изгледа отдалечаващата се лодка, после пое дълбоко въздух, обърна се и се вмъкна обратно в самолета.

Опита се да използва професионалните си умения и да запази спокойствие. Реши да не напуска самолета без Шарлийн. Не можеше дори да си помисли да я остави, за да бъде погълната от Тихия океан и да потъне в дълбините му.

Но къде да я търси? Беше гледал почти навсякъде. Със сигурност не беше нито на долния, нито на горния етаж. Той бе претърсил щателно тези участъци.

И все пак трябваше да е някъде.

Беше 5:55 ч. и „Принцесата“ се потапяше бавно под вълните. Водата, която нахлуваше от опашката, беше стигнала до глезените му, като влачеше със себе си още три мъртви тела. Две от тях бяха на

жени, които сякаш бяха прегазени. Третото беше на мъж в жълта спасителна жилетка, все още седящ в седалката си със закопчан предпазен колан. На борда имаше само мъртъвци. Той беше единственият жив.

Дали е мъртва?

Не, сърцето му подсказваше, че е жива, но умът му говореше друго. Не би могла да изчезне безследно, а и не би останала вътре доброволно.

Сърцето на Арън препускаше лудо. Това не можеше да е истина. Не и неговата Шарлийн!

Къде да я търси?

Трябваше да запази искрицата надежда, дори и за съвсем кратко, докато солената морска вода не я загаси завинаги.

— Ще продължа да я търся докато...

Докато какво? — попита се на глас. Докато неговият самолет изчезне под вълните на океана ли?

Да, отговори той на собствения си въпрос. Без Шарлийн не си струваше да живее. Освен това боингът все още се носеше по водата и докато продължаваше това, искрицата надежда продължаваше да гори. Арън се придвижваше бавно, газейки до колене във водата, далеч от аварийните изходи. Имаше чувството, че се изкачва по стръмен склон. По-нататък, близо до носа на „Принцесата“, беше сухо. Това обаче нямаше да е задълго. Стигна първа класа, където нямаше нито живи, нито мъртви. И все пак провери всеки божи ред, тоалетните и малкото кухненско помещение. Когато щателната му проверка не даде никакъв резултат, тихо изруга.

Наистина не знаеше къде още да търси. Чудеше се дали ще има време да погледне още веднъж долу. Водата се надигаше все повече и повече и той се чувстваше като попаднал на малък остров корабкрушенец, който всеки момент щеше да бъде залят от свирепа вълна.

Значи, все пак беше сгрешил. Не всичко бе завършило добре. Всъщност, всичко беше станало възможно най-зле. Той беше изгубил и двете жени, които обичаше, и скоро щеше да отиде при тях, където и да се намираха те.

Трябваше да побърза, за да се добере до първия аварийен изход и ако е възможно да доплува до най-близката спасителна лодка. Ако

дотогава „Принцесата“ не потънеше, можеше да го завлече със себе си. В 5:58 той тръгна към изхода, където по-рано стояха заедно с Джим. Изведнъж чу звук, от който го побиха тръпки. Не беше звук от огъване или разкъсване на метал. Беше животински звук, нещо като вълчи вой — някакво постепенно усилващо се ръмжене.

Какво, за бога, беше това чудо? Каквото и да беше, опъна нервите му до крайна степен и продължи около 30 секунди, преди да замре в далечината. Беше последвано от ръмженето на Боинг 747–400, докато краят на опашката му влечеше „Принцесата“ все по-надълбоко в океана. Не остана още много, помисли той.

След настъпилата тишина Арън чу друг звук. Наподобяваше рев на огромно животно, но той не виждаше нищо. Каквото и да беше това същество, което издаваше тези смразяващи звуци, то се изкачваше по стълбите към горния етаж.

Арън реши да не напуска „Принцесата“. Трябваше да открие източника на това странно явление, какъвто и да беше той. Можеше само да се моли, че това ще му помогне да се добере до Шарлийн. По време на този полет се бяха случили неща, които не би могъл да разгадае през целия си живот. Но тези звуци бяха истински и той трябваше да ги следва.

Това бе единственият коз, който оставаше да изиграе.

Арън изкачи първите няколко стълби и звукът отслабна. На стълбището беше тъмно като в рог. Той се поколеба.

Водата се плискаше в краката му и ако се окажеше, че целта, която преследва, беше само илюзия, това щеше да е равносилно на самоубийство. Дори и да откриеше Шарлийн на горния етаж, как, за бога, щяха да оцелеят?

Няма значение, продължавам.

В бизнес класата не беше толкова тъмно. Отнякъде идваше светлина, но не видя никого — нито мъж, нито жена, нито звяр.

Носът на самолета се издигна още повече. За да се задържи прав, той трябваше да се хване за дръжката на седалката. За миг, като върната назад филмова лента, му мина налудничавата мисъл, че по някакъв магически начин уредите в пилотската кабина са поправени, че всички системи са активирани и че „Принцесата“ се издига над океана, както птицата Феникс се ражда от пепелта.

Арън изгуби и последния лъч надежда в момента, в който чу нещо като експлозия откъм носа на самолета. Все пак, макар и накуцвайки, се запъти натам. Тогава чу силни удари на кратки интервали, точно като от метална топка за събаряне на стени. После всичко утихна.

Стигна до вратата на пилотската кабина, но тя беше затворена и доста повредена, като че ли е била атакувана от разярен бик. Бикът със сигурност обаче не я бе заключил, но сега нямаше значение. Това, което го озадачаваше, беше защо пилотите щяха да си правят труда да заключват вратата зад себе си, при положение че те бяха напуснали пилотската кабина веднага след спирането на самолета.

Арън натисна 1 на електронната ключалка. После натисна ENTER. Би трябвало в пилотската кабина да прозвучи звуков сигнал. Ако Шарлийн беше вътре, тя можеше да отвори вратата. Ако приемем, че беше в състояние да го направи.

Когато не чу отговор от другата страна на вратата, той чукна аварийния код 345 и отново натисна ENTER. Ако системата все още беше в изправност, в рамките на 30 секунди вратата трябваше да се отвори автоматично. Закъснителното време даваше възможност на пилотите да отменят кода и да задържат вратата затворена. Това бяха най-дългите 30 секунди в живота на Арън.

Закъснителното време изтече, но нищо не се случи. Това можеше да означава една от общо двете възможности: или системата беше отказала, което бе напълно възможно и правдоподобно, или вътре имаше някой, който съзнателно държеше вратата заключена. Добре, но Шарлийн никога не би...

— Арън — чу той да го вика един немощен глас.

Той рязко обърна глава.

До него, срещу стената, седеше Памела Дрейк. Тя протегна разложената си ръка и докато говореше, от подутите ѝ напукани устни се стичаше вода.

— Помогни ми! — промълви тя с тънък немощен глас.

Арън беше замръзнал.

— Няма да ме изоставиш, нали? — умоляваше го тя. — Не мога да живея тук. Моля те, помогни ми!

От устата ѝ продължаваше да тече вода. Тръпки ползиха цялото му тяло. Беше толкова поразен, че не можеше да продума.

— Аз те чаках — продължаваше Памела. — Мислех, че ще дойдеш, но ти не дойде.

Той хвърли бърз поглед към вратата на пилотската кабина. Изведнъж всички колебания, че Шарлийн можеше да е вътре, се стопиха.

За него тя единствена имаше значение. Видението до него просто се опитваше да го отклони от намерението му.

— Шарлийн! — извика той.

Отговор не последва.

— Шарлийн! — извика отново той, този път по-високо.

Изчака, но отговор не последва.

— Аз ще те взема със себе си. Ще взема и двама ви — изръмжа Памела.

Сега тя звучеше различно, като пленен вълк. С тъгля на окоото си Арън си помисли, че фигурата се надига, но набра смелост и не я погледна.

Секундите се нижеха. Една. Още една. И още една. Страхът и ужасът го парализираха.

— Остави ме на мира! Остави ме на мира, по дяволите! — извика един глас зад вратата.

Това беше Шарлийн.

Вълна на облекчение премина през тялото му, оставяйки го напълно смаян.

— Шарлийн? Вътре ли си? Ти ли си наистина? — викаше той. — Отвори! Аз съм, Арън!

Тя не реагира. Дали не бе в състояние? Ранена ли беше? Дали нещо не я спираше, както Памела се опитваше да спре него?

Той започна да блъска по затворената врата, разтресе дръжката и започна да насилва металната платка, която ги разделяше.

— Не мога да отворя вратата от тази страна. Трябва ти да я отвориш, Шарлийн!

Ако час по-скоро тя не отвореше вратата, щяха да останат разделени, докато се удавят. Вратата си оставаше затворена.

— Отвори вратата, за бога! Ако можеш, отвори я, Шарлийн! — крещеше и удряше с юмруци по металната вратата напълно безсилен.

Веднъж заключена, вратата на пилотската кабина нямаше да се помръдне дори и със стенобойна машина.

Не чу никакъв звук отвътре. Облекчението му се смени със страх. Със смъртен страх.

Страхът го парализира. Завладяха го мисли за смъртта. За неговата собствена смърт... и за нейната. Беше направил всичко по силите си, но това го бе довело до задънена улица. Боинг 747 щеше да бъде неговият гроб. Ще бъде погребан заедно с Шарлийн и с Нещото, което изглеждаше като сестра му.

Времето минаваше. Той продължаваше да стои там като парализиран.

После някъде отвътре в него се надигна един последен вик — вик на абсолютно отчаяние и тотална безизходица.

— Отвори, Шарлийн! Побързай! Нямаме много време!

Отново заблъска по вратата с юмруци и отново претърпя провал. Щом до момента не беше опитала да отвори вратата, значи наистина нямаше възможност да го направи. Може би изобщо нямаше да успее да я отвори.

В какво ли състояние се намираше? Какво ли бе преживяла?

Секундите се нижеха безмилостно. Дълги, мъчителни секунди.

Тогава Арън чу ръмжене до себе си.

„Памела“ — помисли си той.

Това, което се случи после, беше прекалено поразително, за да може да бъде асимилирано.

Нещо, но не той, започна да блъска по вратата на пилотската кабина с нечовешка сила, докато тя не увисна изкривена на пантите и зейна отворена.

Арън очакваше, че Памела или нещото, което приличаше на нея, ще потроши всичките му кости.

Опита да се промъкне през изкорубената рамка на вратата. И какво друго му оставаше да направи? Беше оставен на благоволенията на Злото, което се намираше на борда на „Принцесата“, но той беше тук заради Шарлийн и искаше да я вземе в прегръдката си, дори и това да се окажеше танцът на смъртта. Арън прекрачи прага и я видя.

Той видя също така и надвисналата над главата му брадва.

32

БРАДВАТА

В момента, в който Шарлийн видя тъмното очертание на вратата, тя силно замахна с брадвата. После умът ѝ започна да работи на пълни обороти. Изведнъж тъмната завеса на страха падна и видя кристално ясно, че човекът, който влизаше в пилотската кабина, не беше никакъв демон. Беше Арън, а тя бе на път да разцепи черепа му и да разпръсне мозъка му из кабината.

Той не се помръдваше. Не се опитваше да направи дори и крачка. Стоеше замръзнал, втренчил очи в нея, като елен, заслепен от ярката светлина на автомобилни фарове.

— Не! — извика тя.

Но не защото беше разцепила главата му. Тя просто се бе отказала от намерението си в последната секунда, но острието беше ранило дясното му рамо и за малко да засегне и крака му. От разреза течеше кръв и мокреше униформеното му сако.

С изкривено от болка лице той притисна раненото си рамо към бузата си и прехапа долната си устна.

— Как можах да пропусна? — чудеше се тя, изплашена до смърт. Той беше ранен, но жив.

И за двама им всичко беше непонятно. Острието на брадвата трябваше да попадне точно между очите му. Той не бе помръдвал, а тя, в изблик на необуздана ярост, не би могла да се спре или да промени посоката на замаха си.

Би трябвало Арън да лежи в краката ѝ мъртъв или берящ душа. Това, че острието го беше ранило сравнително леко, нямаше нищо общо с бързината на рефлексите.

Беше се случило нещо друго.

Ужасена, Шарлийн захвърли брадвичката настрана. Тялото ѝ трепереше, страхът я стягаше за пресъхналото гърло, като че ли гласните ѝ струни бяха прерязани.

Арън имаше чувството, че светът около него се върти. Ако не се намираха в тази катастрофална ситуация, той може би щеше да

предпочете да е припаднал в блажено безсъзнание.

— Трябва да се махнем оттук! — извика той. — Самолетът се разпада!

Шарлийн отвори уста, но все още беше прекалено шокирана, за да може да говори.

— Може ли този страничен прозорец все още да се отвори? — изкрещя като обезумял Арън.

Шарлийн се обърна към прозореца до пилотското място.

„Трябва да се отвори“ — помисли си тя, все още замаяна.

Това беше единственият начин да се измъкнат от самолета през пилотската кабина, ако изключим вратата. До момента не се бе замисляла за това.

Носът на самолета се беше вдигнал нагоре като предната част на кораб, минути преди фаталното потъване. Шарлийн залитна назад и падна в ръцете на Арън. В този момент мисълта за злото я връхлетя с пълна сила. Тя отново беше убедена, че Арън е изпратен от ада демон, за да я убие.

„Трябваше да ме убиеш, когато имаше този шанс, тъпа кучко! Сега ще те убия аз!“

Но той не възнамеряваше да прави нищо подобно. Обви ранената си ръка около кръста ѝ, а с другата се подпря на седалката на Джим. После бавно дотътри и двама им до страничния прозорец. До прозореца имаше ръчка, която трябваше да издърпа.

— Пусни ме! — измънка тя.

Най-после гласът ѝ се беше възвърнал.

Дали ще успеят? Ще могат ли да напуснат самолета през прозореца, който се оказа единствената им възможност? Нямах ли сатанинските сили, които се бяха настанили в „Принцесата“, да решат да ги оставят в този гроб завинаги?

Шарлийн дръпна ръчката и за нейно облекчение прозорецът се отвори. Тя пое дълбоко глътка солена въздух.

Конусовидният нос на самолета внезапно се наклони надолу. Водата се плисна в прозорците на пилотската кабина. Шарлийн виждаше ясно белите гребени на вълните, които се разбиваха в корпуса. „Принцесата“ беше на път за ада.

Те разполагаха с броени секунди преди водите на океана яростно да нахлуят през прозореца и да ги погълнат.

Арън я отблъсна.

— Какво правиш? — изохка тя.

— Върви! — извика той.

Тя усещаше ръката му, която натискаше врата ѝ, за да провере главата ѝ през прозореца. Когато го направи, водата се надигна срещу малкото, което бе останало от самолета над повърхността на океана.

Коремът ѝ беше върху рамката на прозореца, а краката ѝ висяха в пилотската кабина. Арън я беше хванал за задните части и я изблъскваше навън. Как успяваше да го прави с ранената си ръка, не ѝ беше ясно. Изведнъж тя се изхлузи през прозореца, падна във водата и се озова под нея.

Когато изплува на повърхността, плюейки вода, тя отвори очи и видя прозореца точно зад себе си, над повърхността. Остатъците от огромния конусовиден нос на Боинг 747 вече не се виждаха, покрити от водната маса като грамаден подводен айсберг.

— Арън? Къде си?

Той все още беше вътре в пилотската кабина, но главата му се подаваше от страничния прозорец. На лицето му бе изписана болка и ужас. Очите им се срещнаха за последен път.

Зад него беше застанала голяма черна сянка.

Шарлийн се опита да го предупреди. Устните ѝ се раздвижиха и погълна порция солена вода. Тя се задави и очите ѝ се насълзиха.

Изведнъж усети как същата онази демонична сила, която я беше преследвала в салона и опипвала в кухненското отделение, я тегли за глезените. Тя се оказа във водата заедно с „Принцесата“. Грамадният самолет я влечеше надолу със себе си.

Шарлийн усети неописуема болка в ушите от налягането — много по-силна от онази, която бе изпитала, когато количката смаза крака ѝ.

Вече нямаше сили да се съпротивлява.

Тя се давеше.

33 ЗОНА

Джим Никълс, както и всички останали в спасителната лодка, наблюдаваше гибелта на любимата си „Принцеса“. Той седеше на предна позиция, тъй като лодката му беше най-близо до самолета. Когато „Принцесата“ направи финалното си потапяне, той се изправи като струна, все едно отдаваше чест на 747–400.

Джим бе достатъчно близо, за да види как някой полита от страничния прозорец на пилотската кабина.

На светлината от фенерчето си съзря падащото тяло. Като че ли боингът отрони последна сълза, преди да отстъпи пред неизбежното. Величествената машина изчезна и водите на океана се плискаха там, където вече я нямаше.

Огромна тъмна вълна приближаваше лодката му, като я повдигаше и за малко да я прекатури. Тя бе последвана от няколко други, по-малки вълни, които се плискаха в гумените страни на лодката. Пръски солена вода влизаха в очите на Джим и мокреха дрехите му.

Използвайки фенерчето, Джим търсеше тялото, но сред вълните не видя нищо. Погледна пътниците в лодката и преброи петнайсет души — последните, които се бяха спасили от орисания самолет. Повечето от хората бяха ранени. Един мъж беше със счупена ръка, носът на едно момче, което не беше на повече от десет години, също бе счупен, а върху главата на друг мъж зееше голяма рана. Сред пътниците имаше четирима мъже, които изглеждаха невредими и Джим се обърна именно към тях:

— Имам нужда от помощта ви — каза той. — Трябва да гребем в тази посока.

Посочи мястото, където преди секунда беше видял да потъва носът на „Принцесата“. Кой се бе прекатурил през прозореца? Дали не беше Арън?

Доколкото знаеше, стюардът беше единственият останал в самолета. Джим не вярваше Шарлийн да е все още на борда, както

твърдеше Арън, но не можеше да го каже с абсолютна сигурност. В суматохата по време на евакуацията той не беше забелязал тя да напуска боинга.

„Дали не съм видял Джоди да напуска самолета?“

Четиримата мъже грабнаха веслата и започнаха да гребат към указаната от капитана посока.

В малката лодка беше тихо, дори и ранените бяха затаили дъх. Джим не се учудваше. Всички те се бяха срещнали лице в лице със смъртта и това бе жизненоважно преживяване за всеки един.

Колко ли пътници беше изгубил? По време на евакуацията Джим бе забелязал няколко загинали, но със сигурност имаше още доста, за които не знаеше. Колкото и лоша да беше ситуацията, можеше да бъде далеч по-зле.

„Може би ще има още жертви. Къде ги бях довел?“

Имаше време да се притеснява за това. Сега най-важното бе да открие падналото във водата тяло, независимо чие беше то.

Джим осветяваше с фенерчето във всички посоки, надявайки се най-после да се развидели, ако изобщо по тези земи съществуваше нещо като зазоряване. Първото нещо, което забеляза, беше сив метален къс. Зад него плуваше някакъв куфар. Тяло нямаше. Навярно Арън е бил засмукан заедно с потъващия самолет и се беше удавил.

Точно тогава лъчът на фенерчето улови носещо се по корем тяло във водата. Той посочи към него.

— Ето, там! — настоятелно извика. — Там!

Четиримата мъже загребах с всички сили.

Джим задържа светлината върху тялото. Малката лодка се приближи. Изведнъж забеляза дълга руса коса и осъзна, че това бе Шарлийн.

Когато съвсем приближиха тялото, Джим и един от мъжете се наведоха през тумбестата страна на лодката и хванаха по една ръка. Внимателно прехвърлиха Шарлийн вътре и тя се свлече по гръб върху гумения под. Джим клекна до нея. Очите ѝ бяха затворени и не дишаше. Не се долавяха никакви признаци на живот.

Джим се наведе над нея и започна изкуствено дишане „уста в уста“. После скръсти ръце върху гръдната кост и започна да прилага индиректен масаж на сърцето с равномерен интензивен натиск. После започна да редува изкуствено дишане със сърдечен масаж.

Изведнъж тя обърна лице настрани и започна да кашля и да повръща вода. После отвори очи и Джим извика с внезапно облекчение. Шарлийн го погледна като че ли виждаше напълно непознат. Тя примигна с очи и после отново ги затвори, като Джим се надяваше това да е добър знак. Студ скова тялото му.

— Какво е това? — чу той гласа на мъжа, който му беше помогнал да изтеглят Шарлийн.

Шарлийн продължаваше да кашля, плюейки солена вода и слуз. Гърлото ѝ вече беше свободно и дишаше дълбоко, насищайки измъчените си дробове със свеж въздух. Тя лежеше изтощена по гръб в едно наистина водно легло. То се люлееше и усещането бе приятно.

Тя отново отвори очи и видя хората, които я гледаха. Срещу нея седеше жена на средна възраст, прегърнала две момиченца на не повече от осем-девет години. До жената, подпряло глава на рамото ѝ, седеше и дългуресто момче приблизително на същата възраст, чийто нос и уста бяха разкъравени. Момчето зяпаше Шарлийн все едно беше някаква знаменитост.

Опряна на страната на огромното водно легло имаше жена с бяло като платно лице, прегърбена, с опряна на гърдите ѝ брадичка. До нея Шарлийн забеляза мъж с изкривено от болка лице, здраво притиснал ръка към гърдите си. Риж джентълмен в смачкан бизнес костюм и импровизирана превръзка около главата беше зареял поглед в небето.

Едва тогава забеляза, че левият ѝ крак е омотан. В същото време я прониза остра болка под превръзката и тя стисна зъби. Солената вода бе навлязла в раните и болката беше ужасна.

После осъзна, че е светло. Над нея се простираше синьото небе и грееше златното слънце. После направи още едно откритие. Джим Никълс беше коленичил до нея и в момента се бе обърнал към жената с двете момиченца. Той жестикулираше оживено и обясняваше нещо на някого във водното легло. Шарлийн току-що откри, че то всъщност беше спасителна гумена лодка.

Тя почувства, че още някой седеше до нея и този някой бе сложил ръка на рамото ѝ.

— Добре ли си? — попита до болка познат глас, въпреки че беше глух и дрезгав. Тя обърна глава.

Беше Арън.

Рамото му — същото, което бе ранила с брадвата, беше омотано с бели превръзки.

— Но, как... как...? — пелтечеше тя.

В съзнанието ѝ проблесна картина като на филм. Тя видя във въображението си неговия образ и черна сянка, застанала зад гърба му в пилотската кабина.

„Той не би могъл да се измъкне навън.“

Сърцето ѝ подскочи от радост. Дали обаче това наистина бе той?

Джим Никълс се обърна, видя, че е в съзнание и се приближи към нея, лазейки. Беше свалил вратовръзката си и бе разкопчал горното копче на ризата си. Върху зачервеното му, плувнало в пот лице, имаше много повече бръчки, отколкото беше забелязвала преди. Уморените му очи светеха от задоволство и той се усмихваше широко.

— Радвам се да те видя отново сред нас, Шарлийн — възкликна той.

Преди да може да отговори, Арън поднесе бутилка прясна вода към устните ѝ.

— Ето, пийни малко — каза той. — Ще ти подейства добре.

Гърлото ѝ беше пресъхнало и тя жадно започна да пие.

— По-спокойно — засмя се Арън. — Не прекалявай!

Бавно взе бутилката и завъртя обратно капачката. Прясната вода наистина вършеше чудеса. Беше ѝ вляла живителна сила и сега се чувстваше по-добре.

— Помогни ми да се изправя! — помоли тя.

— Не, трябва да полежиш още малко — предупреди я Арън. — Не бързай! Няма къде да се бърза. Няма нищо спешно. Не сме се запътили никъде.

— Не — решително каза тя. — Помогни ми да се изправя!

Той поклати глава, но ѝ помогна да седне. Зави ѝ се свят и я болеше глава. Но беше жива, беше на крака и с човека, когото обичаше. Сега вече спокойно можеше да гледа от малката лодка навън.

Във водата, близо една до друга, плуваха още десет спасителни лодки, някои от които претъпкани с хора. Боингът го нямаше. Тя не виждаше никаква суша наоколо. Океанът се простираше надлъж и

нашир в безкрая. Слънцето грееше и в ясното синьо небе не се виждаше нищо друго, освен няколко малки пухкави облачета. Нямаше никакъв вятър. Тя се обърна и погледна към останалите пътници в лодката, към Арън и Джим.

— Къде се намираме? — попита.

Джим сви рамене:

— Ако имаш някакво предположение, считай, че е и мое.

— Звучи успокояващо — каза Шарлийн с лека усмивка.

Арън я прегърна през рамо със здравата си ръка и я придърпа поблизо към себе си.

— Ти си тук — прошепна той в ухото ѝ. — Където и да сме, сме заедно.

Шарлийн имаше толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне.

Почна с най-логичния:

— Какво се случи? — попита тя.

— Бих искал да чуя твоята версия — контрира я Джим.

— Първо ти — не отстъпваше тя. — Аз изгубих съзнание още докато бяхме във въздуха.

Джим сви вежди:

— Съжалявам. Не знаех това — рече и след кратка пауза продължи: — Трябваше да приводня самолета. Благодарение на така добре обучения екипаж на „Принцесата“, успяхме да евакуираме всички за броени минути след като ударихме водата. Машината потъна малко след 6 ч. тази сутрин. Няколко минути по-късно те извадихме от океана.

Тя смътно си спомняше отделни откъси от всичко случило се, като че ли това беше много отдавнашен сън.

— За щастие, забелязахме и Арън, който се носеше недалеч от теб, и когото също успяхме да спасим.

— Бях наистина на ръба — съгласи се Арън и добави: — Когато пилотската кабина се напълни с вода, имах чувството, че плувам срещу водопад. Държах се за перваза на прозореца и някак си успях да се изтласна навън. Още не мога да проумея как успях да го направя.

Шарлийн се изкушаваше да го попита за фигурата, която беше съзряла зад него, но запази образа на това привидение за себе си.

— Преброихме 19 жертви, всички от които пътници, и няколко дузини ранени — продължи Джим. — Сега часът е 10:15. Трябва да продължим, докато някой не ни спаси. За щастие радиостанцията ни, излъчваща сигнали за насочване, работи на всички възможни честоти: 121.5, 243 и 406 мегахерца.

— Мислиш ли, че някой ще дойде да ни прибере? — колебливо попита Шарлийн.

— Да, разбира се — категорично отвърна Джим. — Може да отнеме известно време, естествено. Океанът е огромен, но ние разполагаме с всичко необходимо: провизии, непромокаема якета, термоодеяла. Имаме също така въдици и таблетки за превръщане на солената вода в питейна. В състояние сме да се погрижим и за ранените. Имаме аптечки за първа помощ с превръзки, лекарства и шини. Ако се наложи, може да издържим доста дълго време, при положение че не излезе някаква страшна буря, разбира си.

Несъмнено беше обяснил същото и на пътниците, вероятно със същите думи. Но дали тя му вярваше? Той не посмя да я погледне в очите. И в професионалния, и в личния си живот бе имала вземане-даване с хора, които говореха едно, а мислеха друго, но се проваляха, когато отказваха да я погледнат в очите. Това беше нейният патентован тест и Джим току-що се беше провалил.

Трябваше ли да упреква Джим, че не бе искрен с нея? Не, едва ли сега беше моментът, реши тя. Трябваше да вземе под внимание другите пътници в спасителния сал, които имаха невероятната необходимост да повярват в това, което Джим бе казал — на нея и на тях.

Тя кимна замислено и погледна Арън.

— Твой ред е. Как разбра, че съм в пилотската кабина?

— Бях те изгубил — отвърна той. — След като евакуирането приключи, не исках да напускам самолета без теб. Знаех, че си някъде там, вътре. Нямам представа откъде знаех това... просто го знаех.

Леко сви рамене.

— А какво се случи с теб, Шарлийн? — попита я. — Какво правеше горе в пилотската кабина?

Шарлийн отпи още една глътка вода и реши да не крие нищо от него и да му разкаже всичко, през което бе преминала, независимо колко налудничаво щеше да му прозвучи то.

Започна с това, което ѝ бяха казали Каси, жената в черно и латиноамериканецът. Тя дори му сподели как е била убедена, че турбуленцията е отклонила „Принцесата на Тихия океан“ в друга реалност и как нашественици от този Друг свят са превзели самолета. Каза му, че е искала да отиде и да говори с Джим, защото той е бил единственият, способен да ги върне у дома, но че е успяла да стигне само до кухнята на горния етаж. Последното нещо, което забелязала, била черната фигура. Тогава припаднала и дошла в съзнание едва когато самолетът вече бил във водата. Тя му разказа как се е довякла до пилотската кабина и как е влязла вътре. Каза му как е помислила, че някакъв демон блъска с нечовешка сила по вратата и как е вдигнала брадвата, ужасена до смърт, когато видяла огънатата врата.

Гласът ѝ пресипна и тя трябваше да пийне вода, за да може да продължи:

— Това е всичко — заключи и избърза уста с опакото на ръката си. — Хайде, кажи ми, че дрънкам глупости! Чувала съм го и преди. Ще го преживея. По дяволите, може пък наистина да съм луда.

От очите ѝ бликнаха сълзи, когато хвана ранената ръка на Арън.

— Ужасно съжалявам — изхълца тя. — Аз помислих... Помислих... че ти... че ти не си ти. Никога не бих те наранила съзнателно.

— Знам — полушепнешком каза Арън и погали ръката ѝ. — Видях Памела — добави така безучастно, че в началото тя помисли, че става дума за някой от пътниците. Той сви рамене. — Та... или и двамата сме луди, или...

Нямаше нужда да довършва изречението си. В момента, в който тя проумя думите му, челюстта ѝ увисна. Беше ѝ нужно малко време, за да се опомни.

— Тя ли беше онази фигура, която видях зад гърба ти в пилотската кабина? — най-послед попита с дрезгав глас. — Видях нещо... Имаше нещо или някой... с теб в кабината.

— Възможно е — отвърна той. — Тогава мислех единствено как да се спася и се молах за това. Възможно е да е била там с мен. Тя или каквото и да е било. Сигурен съм обаче, че това не беше самата Памела. Памела е мъртва.

Говореше неясно, все едно беше пил успокоително. За тази една нощ Арън се бе променил. Той вече не беше същият човек, който бе

преди излитането на 582.

Джим Никълс се приближи още повече до тях.

— Шарлийн, знаем, че и други пътници са се сблъскали със същото явление... — Той се поколеба. — В това число и аз...

Тя го гледаше втренчено, с отворена уста.

— Ясно чух женски глас в пилотската кабина — продължи той с мрачен глас. — Беше Джоди, жена ми. Тя говореше нещо за дестинацията... Аз...

Капитанът хвърли бегъл поглед към тях:

— Мислех, че ще изчезнем във въздуха завинаги и точно като теб се усъмних в здравия си разум.

Шарлийн кимна с разбиране.

— А ти какво направи? — попита тя след кратка пауза.

— Молих се — прошепна Джим.

„И Арън е направил същото“ — помисли си тя.

— И ето ни тук сега — рече Джим. — Някой ще дойде и ще ни спаси. Трябва да продължа да вярвам в това. Ще говорим за всичко преживяно по-късно, когато веднъж се махнем оттук. Каквото и да е всичко, случило се предната нощ, трябва да го оставим настрана. В момента не можем да направим нищо повече, освен да положим максимални усилия, за да облекчим ситуацията, в която се намираме и да помогнем на онези, които разчитат на нас за своето избавление.

— Разбирам, Джим — увери го Шарлийн. — Можеш да разчиташ на мен.

— Винаги съм могъл — каза капитанът.

Тя се взря в необятния океан, опасявайки се, че там няма жива душа, която да отговори на радиосигналите им за бедствие, както се беше случило и на борда.

Обзе я подозрение. Не, това беше вътрешно убеждение, че и яркото слънце, и синьото небе също бяха само илюзия. Нищо не беше реално. Те бяха изгубени в буквалния смисъл на думата. Изгубени на място, където не трябваше да бъдат. В един друг свят. В една различна Зона.

Часовете се нижеха. Жегата стана мъчителна и нямаше с какво да се предпазят от изпепеляващите лъчи на слънцето. Пътниците се снишаваха, мъчейки се да се скрият под оскъдната сянка, която

брезентовите покривала хвърляха в лодките. За ранените сянката беше наистина въпрос на живот и смърт.

Шарлийн мислеше за Каси, за жената с огромните слънчеви очила и за латиноамериканеца. Тя започна да ги търси и най-накрая съзря момичето и жената в една от лодките. Надяваше се латиноамериканецът също да е оцелял, както се бе измъкнал от „Жътваря на смъртта“ в друга самолетна катастрофа.

За нея и за тези трима пътници вратата към Онзи свят беше отворена. Както изглеждаше, същото се отнасяше и за Арън и Джим. Тя мислеше, че знае какво ѝ дава основание да мисли така за Арън. Той бе преживял трагедията с Памела. Какво обаче беше оставило белег в душата на Джим? Тя не знаеше, но беше убедена, че е нещо, свързано със съпругата му, Джоди.

Те се бяха разкрили пред онези, които можеха да ги видят, приемайки характеристиките на техните дълбоко вкоренени страхове. В крайна сметка в кухнята на горния етаж Шарлийн бе видяла демонична черна фигура. Какво означаваше това?

За нея това беше повече от ясно — сега!

„То ми се показва като смърт — моят най-голям страх.“

Как ли изглеждаха лицата им в действителност? Какво искаха от оцелелите от този обречен полет? Защо самолетът и неговите пътници бяха докарани тук?

Може би времето щеше да покаже.

Оцелелите си разказваха истории, които обикаляха от лодка на лодка. Най-увлекателен беше разказът за една майка, която скърби за изгубеното си дете.

В продължение на часове Шарлийн седеше и наблюдаваше океана. Арън, седнал до нея, правеше същото. Под лъчите на парещото слънце тя си спомни за хотелската им стая в „Токио Гранд Хотел“. Стая 534. Това беше нощта, в която се бяха влюбили и тя се надяваше любовта им да захлопне вратата към нейното минало завинаги. Беше си пожелала нещата за нея и за тях двамата да бъдат по-добри за в бъдеще.

Изглежда, че пожеланието ѝ щеше да остане несбъднато.

Лодката започва да се клати все по-безмилостно. Тя седи и наблюдава гладката като стъкло повърхност на океана. Отново е настъпила нощта. Всички спят — Арън, Джим, пътниците.

Как е възможно? Няма вятър, повърхността на океана е гладка, а лодката подскача, все едно я блъскат бурни вълни. Тя има чувството, че нещо се движи под водата.

Няколко метра по-напред черни нокти разцепват повърхността. Тя ясно вижда това на лунната светлина. Ноктите раздират водата като перка на акула, приближаваща малката лодка. Хищните остри нокти се забиват дълбоко в дебелия гума.

Черната фигура, самата Смърт, се надига и се плъзга покрай заобления край като змия.

— Шарлийн... — ръмжи тя.

Шарлийн се събуди с писък, изпъната като струна.

Все още беше тъмно. Тя нервно кършеше ръце, изпаднала в ужасна паника. В един момент чу гласа на Арън и усети ръцете му, които я обгръщаха.

— Шарлийн! Господи! Какво има, скъпа?

Тя го гледаше ужасена.

— Тези неща... — каза тя, треперейки. — Те все още са на борда и се връщат за нас...

Джим се беше събудил от писъците ѝ. Останалите пътници в лодката — също. Той се извъртя на колене и се доближи до нея и Арън.

— Боингът е на дъното на океана — увери я. — Ще направя всичко възможно никога, абсолютно никога да не бъде изваден на бял свят.

По бузите на Шарлийн рукнаха сълзи. Тя зарови лице в гърдите на Арън.

Нощта премина без други инциденти. Зазоряваше се.

През следващите няколко часа стана много задушно. Беше горещо като в пустиня, както и предишния ден. Лицето на Шарлийн пламтеше и тя умираше от жажда. Джим Никълс беше определил стриктни дажби на водата, без никакви изключения.

Двама пътника от една друга лодка — и двамата към седемдесетте — се оплакаха, че се чувстват зле. Положението на ранените не беше завидно, но състоянието на някои от тях бе направо критично.

Шарлийн нямаше никакви съмнения, че през следващите 24 часа щяха да умрат още хора. Никой нямаше да издържи още няколко дни, особено ако запасите от вода се изчерпат. Най-немошните ще си отидат най-напред — според закона за естествения подбор. На останалите им оставаше само да се надяват и да се молят.

Когато обаче слънцето беше в зенита си, то се случи.

Изведнъж, някъде високо над тях, чуха боботене. В първия момент Шарлийн помисли, че се задава буря. После забеляза малка черна точка в небето.

34 ПЕПЕРУДА

Боботенето се усилваше и тъмното петно в небето стана по-голямо. Шарлийн се взираше в него, като не можеше да повярва, че това е хеликоптер, докато не го видя съвсем ясно. Машината кръжа известно време над надуваемите спасителни лодки, после бавно се спусна над огледалната повърхност на океана. Витлата описваха кръгове върху водата. Вратата на хеликоптера се отвори и един мъж спусна въжена стълба.

Оцелелите от Полет 582 зяпаха с отворени уста, като че ли бяха станали свидетели на посещението на извънземни с мистериозен космически кораб.

Лодката, в която беше и Шарлийн, се люлееше безмилостно. Хората около нея започнаха да крещят.

— Ще се преобърне! Ще се удавим — извика един мъж.

— Насам! Насам! Помогнете! — изкрещя друг.

Отчаяните им викове бяха заглушени от силния шум на хеликоптера. Шарлийн също беше останала без сили. Тя приемаше случващото се със завидно спокойствие, като че ли всичко ставаше насън. Не чу дори боботенето на хеликоптера.

Бяха спасени. Случваше се невероятното. Всички в лодките щяха да се спасят от смъртната си присъда.

Мъжът от хеликоптера се спусна по въжената стълба, подавайки ръка на първия попаднал му пътник. Беше жена и той я изтегли вътре. После следващия. И следващия.

Когато приблизително две дузини пътници вече бяха на борда, хеликоптерът излетя и отново се възцари тишина.

Но не за дълго. Около два часа по-късно хеликоптерът се върна. Шарлийн видя как се показва като гигантско черно насекомо в небето. Бяха качени още пътници и машината отлетя към базата си, където и да се намираше тя.

Долетя за трети път, след което отново и отново. Спасителната операция продължи през целия ден, чак докато кървавочервеното

слънце се потопи в океана и нощта погълна последните отблясъци светлина.

Арън щеше винаги да я носи в сърцето си. Заедно с Джим, те бяха последните, които щяха да бъдат спасени. Когато вече бе в хеликоптера и той се издигна във въздуха, Шарлийн погледна към пръските на океана и за последен път се взря в мястото, където беше паднал боингът. Имаше чувството, че нощният океан там е станал по-черен, като зловеща гробница на тъмни сили.

Шарлийн се притисна по-силно към Арън, докато хеликоптерът ги отнасяше далеч от това прокълнато място.

Там съществуваше нещо повече от сиво ежедневие, мислеше си тя. Знаеше това от мига, в който бе преминала границите му още първия път.

Тази почти фатална катастрофа беше вторият път, когато тя напускате другата ЗОНА. Шарлийн искрено се надяваше, че демонът, който обитаваше там, ще остане заключен завинаги сред руините на „Принцесата на Тихия океан“.

Въпреки всичко се страхуваше, че надеждите и молбите ѝ ще се окажат напразни. Последният път се беше завърнала в света на живите сама. Този път ТЕ бяха дошли с нея. Металната черупка на боинга нямаше да може да ги държи затворени завинаги, ако кошмарът, който преживя предната нощ в спасителната лодка, беше някакъв знак за това.

Шарлийн обаче бе спечелила нещо в замяна — възвърнатата вяра. Може би молитвите на Джим и на Арън са променили представите за живота и смъртта, за Онзи и за Този свят.

Вярата е нещо, която тя бе способна да опази. Може би, наистина може би ще успее да открие света на надеждата, за чието съществуване все още не знаеше.

Може би тя и Арън ще успеят да открият този свят заедно.

Шарлийн стисна ръката му. Прииска ѝ се да е пеперуда.

Издание:

Автор: Джак Ланс

Заглавие: Зона

Преводач: Теменужка Тулева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: холандски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателство Делапорт

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: холандска

Печатница: Полиграфюг АД

Редактор: Мила Иванова

Художник: Rad Design — Switzerland

ISBN: 978-954-690-074-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16466>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.